

Giới thiệu Trư Tiểu Muội

Hắn chỉ là nửa đêm đói quá nên không ngủ được đành chạy vào bếp lục thức ăn của mình nhưng lại bắt gặp nàng ở trong đó, một tên đại nam nhân như hắn lén lút như vậy để làm gì chứ ???

Đã là một tên lén lút mà còn dám ngang nhiên ăn cả thức ăn của nàng, bắt nàng phải tuyệt đối giữ im lặng và hứa sẽ cho nàng ăn hán vào lúc khác sao ??? Nàng đúng là vớ được một con cá vàng nên nhanh chóng chạy lại chỗ cha mẹ hắn xin hỏi cưới tên nam nhân kia...

Chỉ cần hắn làm thức ăn cho nàng thì như thế nào nàng cũng chịu a, mời các bạn theo dõi truyện Trư Tiểu Muội của tác giả Mai Bối Nhĩ để có thể biết được diễn biến giữa hai người họ.!!

Bạn đang đọc truyện *Trư Tiểu Muội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Tiếng o o theo quy luật đang không ngừng phát ra từ chiếc miệng nhỏ nhắn, khiến buổi trưa hè dường như càng trở nên nóng hơn. Người đang ngủ say giấc nồng hoàn toàn không cảm nhận được một ánh mắt căm tức của người đang đứng đầu giường đang chăm chú nhìn mình.

"Đông Phương Nhạc Nhạc, muội thức dậy cho tỷ!" Ghim lấy hai búi tóc tiểu cô nương kêu to lên.

Cô rúc thành hình dáng con tôm nhỏ, tiểu cô nương mơ hồ đáp một tiếng, "Đừng quấy rầy. Ta còn muốn ăn nữa."

"Ngay cả trong giấc mộng cũng không quên việc ăn uống, thực sự không chịu nổi người mà, " tiểu cô nương nạt trợn trắng, cảm thấy mất hết cả mặt mũi rồi, Lão Thiên Gia sao lại cho các nàng làm tỷ muội nhỉ, hơn nữa còn là sanh đôi, thật sự làm nhục uy danh thiên hạ đệ nhất mỹ thiếu nữ của nàng dưới bầu trời này mà.

"Ừm. Ăn ngon." Đông Phương Nhạc Nhạc đang trong mộng ngẫu nhiên thức ăn, , không kìm hãm được cong môi lên, lộ ra má lúm đồng tiền cười ngọt ngào

."Uy Uy, ăn nhanh lên một chút."

Đông Phương Uy Uy nghe nàng trong lúc để ăn vẫn không quên kêu mình, ừ! Coi như con bé này có lương tâm, cho dù con tức giận trong lòng có lớn đến đâu cũng không thể dè xuống được.

Nàng thở dài ngồi xuống bên mép giường."Nhạc Nhạc, nhanh lên một chút, Nhạc Nhạc." Nàng không sợ ai đó phiền giận, đẩy nàng, gọi nàng, bởi vì nàng hiểu rất rõ muốn đem Đông Phương Nhạc Nhạc từ trên giường đào lên nhất định phải có tính nhẫn nại tương đối lớn, nếu không, nàng không tự mình bị tức chết mới là lạ đó!!!

"Ừ. Ta ăn không vô nữa." Đông Phương Nhạc Nhạc tùy tiện lật người, lại tiếp tục ngáy o o ngủ.

Nàng thở dài một tiếng tức trong lòng tối, quyết định sử xuất ra tuyệt chiêu.

"Nhạc Nhạc, ta muốn đi chơi, không thèm quan tâm đến muội nữa, hẹn gặp lại." Nói xong, nàng làm bộ đứng dậy đi ra ngoài.

Quả nhiên, phía sau lập tức truyền đến thanh âm tất tất tốt tốt, sau đó nghe một tiếng lẩm nhẩm đầy vẻ buồn ngủ lo lắng kêu lên: "Uy Uy, tỷ muốn đi đâu? Ta cũng muốn đi."

Đông Phương Uy Uy hai tay chống eo, suy sụp nũng nịu, "Hừ! Con heo nhỏ ham ngủ này cuối cùng cũng đã dậy."

"Tỷ không được bỏ lại ta một mình lên đi ra ngoài chơi được." Đông Phương Nhạc Nhạc vừa xoa xoa đôi mắt nhập nhèm vì buồn ngủ, vừa lò dò bước xuống giường, đi lên trước kéo tay áo của nàng không ngừng đung đưa

"Người ta cũng muốn đi theo tỷ mà."

"Ta mới không thèm mang một gánh nặng ra cửa đâu! Như thế không được tiện lắm." Đông Phương Uy Uy bỏ đôi tay nhỏ bé của nàng ra, vỗ vỗ lên gương mặt trắng nõn của nàng, mặt hạnh tròn tròn khiêu trách, "Muội nhìn muội kia, cả ngày lẫn đêm ăn no thì ngủ, ngủ xong lại ăn, giống như heo vậy, ta mới không thèm dẫn người ra cửa."

Đông Phương Nhạc Nhạc chu miệng, đáng thương vì hành động của mình giải thích, "Người ta vừa mới ăn no, thật sự rất buồn ngủ mà! Chẳng qua chỉ ngủ có một chút mà thôi"

Không đợi nàng nói xong, Đông Phương Uy Uy liền liếc nàng một cái, khinh thường nói: "Muội cũng đã ngủ hai canh giờ, cũng sắp đến giờ ăn tối rồi, tỷ thấy hay là muội nên ở nhà, làm heo để cha nuôi nuôi muội béo tròn đi."

"Đừng mà! Uy Uy, ta không ngủ là được, tỷ để cho ta đi cùng có được không?" Nàng rất sợ bị bỏ lại.

Đông Phương Uy Uy làm bộ làm tịch hếch cao mũi, "Hừ!"

"Uy Uy." Trong mắt nàng long lanh ngấn lệ nũng nịu.

"Được rồi, được rồi! Cho muội đi cùng cùng được! Nhưng tất cả đều phải nghe ta mới được.

Nàng lập tức gật đầu như bằm tỏi, "Ừ! Ta sẽ nghe lời tỷ."

"Vậy trước tiên rửa mặt sạch sẽ đi, ta sẽ đem kế hoạch nói cho người biết." Đông Phương Uy Uy vói tay lấy khăn đưa cho nàng, đợi nàng lau xong mặt, người cũng thanh tỉnh, mới nói tiếp.

"Ta quyết định sẽ đi ngay lập tức."

Đông Phương Nhạc Nhạc kinh ngạc kêu lên: "Tại sao?"

"Này còn phải hỏi sao? Chúng ta đã trưởng thành, dĩ nhiên có thể không dựa vào người khác, tự mình đi ra bên ngoài du ngoạn cho biết." Nàng tròn trĩnh mắt tức tối, ném cho cô em sinh đôi một ánh nhìn đầy khinh thường.

Hai khuôn mặt giống y như từ một khuôn đúc ra, đối diện nhìn lẫn nhau, nhưng khí chất lại quá mức khác biệt, một thì vô cùng tinh quái, một cái khác còn lại là khờ dại chất phác.

"Luôn phải ở mãi trên đảo. Ta sắp buồn chết rồi, chẳng lẽ muội không có sao?" Đông Phương Uy Uy cau cau chiếc mũi xinh.

Nàng nghiêng đầu suy nghĩ một chút, "Nhưng cha nuôi có đồng ý không?"

"Ngốc!" Đông Phương Uy Uy dùng một ngón tay điểm nhẹ lên trán nàng "Can nương hiện tại đang mang thai, hơn nữa còn có Tiểu Tuyết Nhi, cha nuôi chiều cô họ còn không kịp, đâu còn có thời gian rồi rảnh chú ý tới chúng ta? Chúng ta sao không thể nhân cơ hội này chạy ra bên ngoài! Sau đó tự mình tìm tướng công."

"Tìm tướng công làm gì vậy?" Đông Phương Nhạc Nhạc lại nói lên nghi vấn, người ta thật sự không hiểu mà!

Đông Phương Uy Uy không nhịn được vỗ trán thở dài một cái, "Muội biết heo vì sao chết không?"

"Làm sao?" Đông Phương Nhạc Nhạc mở to mắt, ngây ngốc hỏi.

Nàng liếc tỷ muội sanh đôi một cái, "Này còn phải hỏi? Đương nhiên là ngu mà chết!"

Đông Phương Nhạc Nhạc rất biết học hỏi, gật đầu, "A! Ta hiểu rồi."

"Muội suy nghĩ một chút đi! Chúng ta năm nay cũng đã mười sáu tuổi rồi, sớm muộn gì cũng phải muốn lập gia đình, nếu như vậy, đương nhiên là muốn gả cho đối tượng mình thích rồi! Bàng không chờ cha nuôi thay chúng ta chọn, ngộ nhờ chúng ta không thích làm sao đây? Cho nên, chúng ta phải ra tay tự mình chọn trước."

"Nhất định phải lập gia đình sao? Có thể không cần được không?" Đông Phương Nhạc Nhạc rất hài lòng cuộc sống trước mắt, không muốn thay đổi!

"Nhưng chuyện này cũng không phải chúng ta có thể quyết định, đến lúc đó dù muội không muốn gả, cha nuôi cũng sẽ kiên quyết đem chúng ta gả đi ra ngoài, nếu không người ta biết sẽ cười chúng ta, cho là chúng ta đáng đáp quá xấu mới có thể không có ai thèm lấy."

Đông Phương Nhạc Nhạc nghe được cái hiểu cái không, "A!" Dù sao Uy Uy cũng thông minh hơn nàng, nàng ấy nói nhất định là đúng.

"Muội phải biết, tướng công cũng tương tự phiếu com dài hạn, bao ăn, bao mặc, bao dùng, còn phải thương chúng ta, cưng chiều chúng ta, bất kể chúng ta muốn cái gì, hắn cũng sẽ làm theo, cho dù chúng ta cố tình gây sự, cũng sẽ mặc cho chúng ta vô pháp vô thiên, muội nói xem, lập gia đình tốt biết bao nhiêu." Nàng nhất nhất nêu ví dụ nói rõ chỗ tốt của việc lập gia đình.

"Nhưng cha nuôi cũng có thể mà!" Đông Phương Nhạc Nhạc ngu đàn trả lời một câu."

"Đàn! Đàn! Đàn! Nhưng cha nuôi thuộc về phiếu com của mẹ nuôi rồi, sao chúng ta có thể giành với bà được chứ? Cho nên, của chúng ta phải tự mình tìm, ta đã có Trâm ca ca, lần này ta ra cửa chính là muốn đi bắt hắn trở lại, nhưng muội đến giờ vẫn chưa có đối tượng ta thấy tương đối phiền toái rồi, ." Nàng bói rói gãi gãi đầu, sầu lo nói.

"Vậy phải làm sao đây?" Đông Phương Nhạc Nhạc nghe chân mày cau lại hỏi.

Đông Phương Uy Uy đặt tay lên trán trầm ngâm chốc lát, "Muội vốn rất thích ăn, nhất định phải tìm một nam nhân có tiền, nếu không sớm muộn gì cũng

sẽ bị muối ăn suy sụp."

"Nhưng phải tìm ở đâu?" Đây mới là vấn đề chính.

"Đừng thúc giục, ta đang suy nghĩ mà!" Đồng Phương Uy Uy nhăn mày nghiêm túc suy tư.

"À!" Đồng Phương Nhạc Nhạc ngoan ngoãn ngồi ở một bên, lại không dám lên tiếng.

Đồng Phương Uy Uy nghĩ lâu thật lâu, đột nhiên kêu to: "Ai nha! Dù sao lần này chúng ta đi xa nhà, muối chỉ cần gấp được một nam nhân có tiền, trẻ tuổi anh tuấn, tự mình thấy thuận mắt, cứ sống chết bám dính lấy hắn không buông, lâu ngày hắn ta sẽ biến thành tướng công của muối thôi."

Ánh mắt của Đồng Phương Nhạc Nhạc nhất thời tỏa sáng, "Thật sao, như vậy là được rồi?" Thật sự giản đơn thế này sao?

"Đương nhiên là thật, chỉ cần nhìn trúng mục tiêu, bất kể đối phương có đồng ý hay không! Muối cũng phải dùng da mặt dày bám dính lấy, như vậy sẽ thành công, nghe hiểu không?"

"Ừ! Ta hiểu rồi." Đồng Phương Nhạc Nhạc cười mị mị gật đầu, cái này thì quá đơn giản, nàng làm được.

"Vậy chúng ta sẽ đua thử xem, ai mang tướng công đem về đảo trước tiên, người đó chính là người thắng, mà người thắng chính là tỷ tỷ."

Đồng Phương Uy Uy vì kích thích chí chiến đấu của nàng, bày ra phần thưởng, tránh cho nàng lại lười biếng.

Nàng dùng sức gật đầu một cái, "Được."

"Rất tốt, vậy thì một lời đã định rồi."

"Đáng chết! Hai tên tiểu quỷ tinh nghịch kia, lại dám rời nhà trốn đi, nếu để cho ta bắt được, nhất định phải nhốt chúng nó lại!" Thân là Diêm Hoàng thế nhưng không quản được hai đứa nữ tinh lực tràn đầy, Đồng Phương Duật cảm thấy tóc của hắn lại bạc thêm vài sợi nữa rồi.

Một thiếu phụ mang thai cười ngọt ngào, "Chàng quân các con bé quá nghiêm, Uy Uy và Nhạc Nhạc đâu còn là trẻ con nữa.

"Đâu phải nàng không biết, bọn họ nhấn nhủ gì trên thư gửi cho ta, chúng nó dám nói muốn đi ra ngoài tự mình tìm tướng công, đây là lời nào lại dám nói lung tung như thế? Nếu thật sự có nam nhân nào dám chạm vào một sợi lông tơ của chúng nó, ta nhất định sẽ phá hủy xương cốt của bọn chúng." Sắc mặt hắn khó coi quát lên.

Thiếu phụ buột miệng cười, "Muốn gả cho người ta, có cái gì không đúng chứ? Duật, chàng cũng đừng quên, họ cũng mười sáu tuổi rồi, đã đến lúc nên lập gia đình rồi."

"Chúng nó còn nhỏ, lập gia đình sớm như vậy làm gì?" Dầu gì nuôi họ hơn mười năm, hắn vẫn không đành lòng đem bọn họ giao cho nam nhân khác.

"Lúc ta gả cho chàng cũng chỉ mới mười sáu tuổi, còn không phải đã gả cho người chồng tốt sao, ta tin tưởng ánh mắt của chúng nó sẽ không kém hơn ta đâu." Nàng bật cười nói.

Đồng Phương Duật vẫn là không có cách nào thoải mái, càng nghĩ càng không đúng, "Đâu thể so như thế, nam nhân bên ngoài đa số đều là thứ hư hỏng, rất dễ dàng bị lừa, nhất là nha đầu Nhạc Nhạc này, con bé không giống quỷ tinh linh như Uy Uy, ngộ nhờ bị thua thiệt làm sao đây? Bảo ta không quan tâm sao được?"

"Được rồi, chàng ở đây lo lắng có ích gì cơ chứ? Hải tử trưởng thành, cũng nên để cho chúng nó học bay nhảy, chàng chỉ cần phái người âm thầm bảo vệ họ là đủ rồi." Thiếu phụ ôn nhu trấn an nói.

"Ừ! Nàng nói rất đúng, ta lập tức đi làm."

Nói xong, hắn liền vội vã đi ra ngoài.

Trên mặt Thiếu phụ tràn đầy nụ cười, nhìn trượng phu hiện tại đã khàn trương như thế, chờ Tiểu Tuyết Nhi của bọn họ trưởng thành, sợ rằng còn phiền phức hơn đây! Lây tay áp vào bụng mình cảm thấy thai đang đập nhẹ, nàng không khỏi bật cười, dung nhan xinh đẹp, nàng có thể xác định thai này chính xác là một tiểu nam nhân khỏe mạnh.

"Ta nói rồi không nên tới phiền ta, người điếc sao?"

Bên Bách Hiên phía bắc một tiếng nam tử rống giận, đây là tiết mục gần như sẽ diễn ra mỗi ngày, tiếng hô chưa ngừng đã nghe thấy thanh âm ly tách vỡ vụn, sau đó là tiếng tỷ nữ Bích Ngọc co rúm lại nói xin lỗi.

"Tam Thiếu Gia, thật, thật, thật xin lỗi, nhưng phu nhân đã dặn."

Nam tử nổi trận lôi đình rống to, "Ta nói không ăn chính là không ăn, cút ra ngoài cho ta!"

"Dạ dạ, nô tỳ đi ra ngay."

Bích Ngọc bị tiếng đóng cửa sầm lại ném ra ngoài, quay đầu lại nhìn thấy đôi phu thê trẻ tuổi, nàng nghẹn ngào mà nói: "Thỉnh an Tử tiểu thư, Tử cô gia."

"Tam Thiếu Gia lại đang lên con?" Triền Mộ Hồng bắt đầu đi lắc lắc đầu, mấy năm nay tính tình Tam ca càng ngày càng nóng nảy dễ giận, ngay cả cha mẹ cũng không có cách nào với hắn, cả nhà vì thế rất đau đầu.

Bích Ngọc khóc lóc rồi rít nói: "Nô tỳ. Mang thức ăn đến cho Tam Thiếu Gia, nhưng Tam Thiếu Gia."

"Được rồi, người đi chuẩn bị thêm một phần." Hoàng Phủ Tuấn khoát tay một cái, muốn nàng đi xuống trước.

Triền Mộ Hồng ngược đôi mi thanh tú, thờ dài một tiếng thật to, , "Tướng công, chàng và Tam ca cũng coi như bằng hữu thân thiết, vậy chàng hãy vào khuyên huynh một chút, lời nói của ta cùng đại ca, nhị ca khuyên hắn, hắn cũng không nghe lọt tai, có lẽ chàng nói sẽ hữu dụng hơn."

"Các người chính là quá thuận theo hắn, hắn mới sẽ được voi đòi tiên." Hắn không đồng ý nói.

"Vậy phải làm sao bây giờ? Hiện giờ anh ấy đã biến thành bộ dáng này, chúng ta thương tiếc huynh ấy còn không kịp, làm sao có thể trách mắng huynh ấy được cơ chứ? Vì nương tay vì chuyện của Tam ca, không biết chảy bao nhiêu nước mắt, cha cũng đã mất rất nhiều danh y, tốn rất nhiều tiền của, nhưng vẫn không thể trị hết mặt cho huynh ấy, chàng nghĩ thử xem, một Thiên Chi Kiều Tử trong một đêm từ trên mây rơi xuống đáy cốc, cho dù ai cũng sẽ không chịu nổi sự đả kích này ." Nói đến đây, hốc mắt nàng không khỏi cũng ửng đỏ.

Hoàng Phủ Tuấn nhìn cánh cửa phòng đóng chặt kia, , trong khoảng thời gian ngắn trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Ba mươi năm trước, Triền gia vốn chỉ là người làm ăn bình thường, kinh doanh một tư lâu nhỏ , cuộc sống không thể xem là giàu có, con trai lớn Mộ Thanh cùng con trai thứ hai Mộ Lam lần lượt xuất thế, miễn cưỡng cũng chỉ có thể khiến cả nhà đủ no, cho đến sinh hạ đứa con nhỏ nhất là Mộ Bạch, đã mang may mắn đến cho Triền gia.

Buôn bán không chỉ có khôi sắc, hơn nữa càng làm càng thịnh vượng, cuối cùng mở ra một tòa khách điểm cực lớn, Đắc Ý lâu cùng Tam gia Hưng Long viên trở thành quán ăn nổi tiếng khắp thiên hạ, thậm chí ngay cả hoàng đế ở tại trong thâm cung cũng đều đã từng vì phục tể tối thăm, càng đừng nói đến những khách từ phương xa mến mộ không quản ngàn dặm xa xôi tìm đến tận cửa.

Từ nhỏ, Triền Mộ Bạch đã rất thiên phú về trù nghệ, năm ấy mười sáu tuổi, đã mang trọng trách đầu bếp của tư lâu lớn này, hầu hết những người đã từng hưởng qua trù nghệ của hắn, thậm chí phong hắn một danh hào "Thiếu niên Thần Trù", vì tham luyện món ăn đặc biệt do hắn làm ra, cho dù là vung tiền như rác cũng sẽ không tiếc .

Có hắn trấn thủ, quán cơm mỗi ngày không một ai có thể rảnh rỗi, lại càng không thiếu người tới cửa bái sư.

Mà chuyện xảy ra vào năm hắn mười tám tuổi, triều đình cử hành một cuộc tranh tài, kẻ thắng sẽ đảm nhiệm chức ngự trù, Triền Mộ Bạch đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội thật tốt để thành danh này.

Chẳng qua là, vào hai ngày trước khi hắn chuẩn bị lên đường vào kinh, lúc nửa đêm có người chạy vào phòng bếp Đắc Ý lâu phóng hỏa, không nghĩ tới hỏa hoạn càng lúc càng không thể dập tắt được, lúc ấy Triền Mộ Bạch còn ở lại bên trong phòng bếp chuyên chú nghiên cứu sách dạy nấu ăn, chạy trốn không kịp, bị thế lửa mãnh liệt vây hãm, đến khi hắn được mọi người cứu ra ngoài, mặc dù may mắn không chết, nhưng bên mặt trái của hắn cũng đã bị lửa thiêu hủy!

Vết sẹo kia phá hư đáng ngoài anh tuấn của Triền Mộ Bạch, từ đó trở đi, hắn tựa như biến thành một người khác, không bao giờ chịu bước ra khỏi cửa phòng một bước, chứ đừng nói đến việc xuống bếp nấu nướng.

Sau đó khi quan phủ điều tra nguyên nhân xảy ra hỏa hoạn, đó cũng là do danh hiệu quá lẫy lừng của Triền gia, một mình nắm lấy việc kinh doanh về thức ăn, làm cho những người đồng nghiệp khác ghen tức đố cả mặt, lúc này mới cố ý phóng hỏa tiết hận, lại vì vậy phá hủy kiêu ngạo cùng lòng tự tin của một người trẻ tuổi, khiến một thiếu niên đầy tài năng như Triền Mộ Bạch từ đó chỉ có thể núp ở trong bóng tối len lén khóc thầm, chỉ sợ người ta nhìn thấy gương mặt tựa như quỷ của mình.

"Ta vào đó xem hắn một chút, nàng đến thăm nhạc mẫu trước đi." Hoàng Phủ Tuấn nhìn thê tử mới cưới nói.

Triền Mộ Hồng chần chờ do dự, "Tướng công. chàng đừng dùng những lời lẽ quá nặng, tránh đả thương tự ái của Tam ca , ta thật sợ huynh ấy sẽ làm những việc ngu ngốc."

"Ta biết mà." Hắn gật đầu nói.

Đưa mắt nhìn thê tử đi ra khỏi Bách Hiên, Hoàng Phủ Tuấn mới đẩy cửa đi vào phòng, nhìn thấy trên đất rải đầy thức ăn cùng mảnh vụn, không khỏi lắc đầu thờ dài.

"Người tới làm gì? !" Giọng nam nộ khí đằng đằng chợt vang lên.

Hoàng Phủ Tuấn đối với lửa giận của hắn không thêm để mắt đến, bước đến gần chọn một cái ghế ngồi xuống, giọng mang đầy vẻ đùa cợt nói: "Đương nhiên là tới thăm người một chút, nhìn xem người trở thành người ngang ngược thô bạo đến mức nào rồi."

"Người. Người cũng muốn đến cười nhạo ta sao?" Vốn đưa lưng về phía hắn, thân ảnh cao to bỗng chốc xoay người, cảm tức nhìn nam tử anh

tuần là người bạn thân thiết kiêm muội phu trước mắt.

Hoàng Phủ Tuấn cong khóe miệng, "Nếu như ngươi cảm thấy là cười nhạo, nó sẽ như thế."

Triển Mộ Bạch nắm chặt quả đấm, hận không đánh cho hắn răng rơi đầy đất.

"Cút! Ngươi cũng cút ra ngoài cho ta!"

"Ta vẫn chưa nhìn đủ, sao có thể đi được chứ?" Hoàng Phủ Tuấn đùa cợt, nhìn chòng chọc vào bạn tốt mặt nổi đầy gân xanh vì tức giận.

"Chiêu này của ngươi có thể dọa được người khác, nhưng hù dọa không được ta đâu."

"Hoàng Phủ Tuấn!" Tiếng nói rín rít phát ra từ kẽ răng.

Hoàng Phủ Tuấn cũng bị hắn chọc cho tức giận, chỉ thấy hắn đưa tay nắm chặt lấy cổ áo của Triển Mộ Bạch.

"Đáng chết! Ngươi muốn hành hạ bản thân đến mức nào thì mới bằng lòng dừng lại? Chẳng lẽ muốn cả nhà theo ngươi cùng nhau thống khổ mới cam tâm sao?"

Trong mắt của hắn lóe lên ngấn lệ, "Đó là bởi vì các người không phải là ta, vĩnh viễn cũng không có cách nào hiểu rõ cảm nhận của ta."

"Ngươi cũng không phải là nữ nhi, quan tâm bề ngoài như thế để làm gì chứ?" Hoàng Phủ Tuấn quát.

Triển Mộ Bạch dùng sức đẩy hắn ra, tay run rẩy lau vết phồng bên má trái, bị phản nói: "Ngươi không biết nó mang bao nhiêu tổn thương cho ta đến mức nào đâu! Ta không có biện pháp dùng gương mặt này đối diện với người khác. Ta thật sự không có biện pháp, các người không nên ép ta nữa."

"Mộ Bạch, ta hiểu rằng ta không có cách nào có thể cảm nhận được cảm giác của ngươi bây giờ, nhưng, ngươi nên may mắn ông trời đã không cướp đi hai tay, vị giác cùng với tài trí hơn người của ngươi, còn đầu óc thông minh của ngươi nữa, chỉ cần có những thứ này, ngươi vẫn là "Thiếu niên Thần Trù" như trước kia, có thể làm ra những món ăn mà không ai có thể tin được."

"Đừng nhắc lại bốn chữ "Thiếu niên Thần Trù" này nữa, ta đã không còn nữa rồi." Triển Mộ Bạch đưa má phải đối diện với hắn, nước mắt ở trong hốc mắt cứ chực chờ tuôn trào

"Có ai dám ăn món ăn của một tên quái vật làm ra chứ? Nếu bọn họ biết, không lập tức đem món ăn phun ra mới là lạ."

"Ngươi chưa thử qua sao biết chứ?" Hoàng Phủ Tuấn không ủng hộ thấp giọng khiển trách.

Cầm Triển Mộ Bạch bạnh ra giận dữ, khăn khăn trách mắng: "Ngươi chê ta bị cười nhạo còn chưa đủ sao? Lại còn muốn ta đi tự rước lấy nhục, con người như ngươi tự xưng là bạn tốt đó sao?"

"Đó là ngươi bị mặc cảm tự ti." Hắn hận đời để cho người khác nhìn vừa đau lòng vừa tức tối lại cảm thấy vô lực.

Triển Mộ Bạch cũng rống đáp lại, "Cho dù như thế thì sao nào? Ta chính là tự ti, đời này đừng mơ tưởng rằng ta sẽ cầm dao xuống bếp nữa, tất cả không cần các người quan tâm đến ta nữa, hãy để cho ta tự sinh tự diệt."

"Ngươi quả thực là không có thuốc nào cứu được!" Mắt Hoàng Phủ Tuấn đỏ lên vì tức, tức giận nói: "Vậy cả đời này của ngươi cứ trốn trong gian phòng này, cho đến khi rửa nát mới thôi."

Hoàng Phủ Tuấn giận dữ bước ra cửa, phía sau lưng liền truyền đến tiếng gầm thét, cùng tiếng đập phá.

Đi tới Ngọa Vân các phía đông, lớn nhỏ Triển gia đều mang gương mặt buồn ủ rũ.

Nhìn thấy tướng công đi tới, Triển Mộ Hồng ân cần tiến lên hỏi thăm: "Tướng công, Tam ca thế nào rồi?"

"Thật xin lỗi, Hồng muội, đầu của Tam ca muội quả thực cứng rắn như đá vậy, ta dù gõ bằng cách nào cũng vô dụng, còn cùng hắn tranh cãi ầm ĩ một trận, xem ra vẫn phải nghĩ cách khác mới được." Hắn vừa xin lỗi vừa nói.

Thân là chủ của một gia đình, Triển Sĩ Hòe ngược lại an ủi hắn, "Điều này cũng không thể trách con được, thường nói biết con không ai khác ngoài cha, Tiểu Tam từ khi sinh ra cho đến nay đã là một người may mắn, đã sống qua những ngày thành công một cách quá dễ dàng, nên đã đường tính tình nó thành kiểu ngạo tự phụ, hơn nữa mọi người nịnh nọt thổi phồng, quả thật đã đem nó khen lên đến tận trời.

"Nên ở trong lòng nó, luôn cho rằng không có chuyện gì mà nó làm không được, đến khi gặp phải bước vấp ngã nặng nề như thế này, nó đương nhiên không thể thích ứng nổi rồi. Chúng ta cũng đã tận lực, nếu như nó vẫn cứ để tâm vào chuyện vụn vặt, ai cũng không cứu được nó." Ông không khỏi thở dài một hơi.

"Lão gia, chúng ta không thể bỏ mặc nó, nó, mới hai mươi ba tuổi, vẫn còn tiền đồ sáng lạng đang chờ nó phía trước." Mắt Triển phu nhân đầm lệ.

Ông cầm tay ái thê, ôn nhu trấn an bà nói: "Phu nhân, nó là con của chúng ta, ta dĩ nhiên sẽ không bỏ mặc nó, chẳng qua là, muốn trị khỏi tâm bệnh của nó phải tìm ra phương pháp chính xác, nếu không, cho dù là Đại La thần tiên tới cũng uổng công thôi."

Triển phu nhân nức nở nói: "Chúng ta. Nhiều năm nay đã thử qua biết bao nhiêu phương pháp, còn có cách gì cần thử nữa chứ?"

"Ai! Cũng sẽ có cách mà, phu nhân hãy yên tâm, đừng suy nghĩ lung tung nữa." Triển Sĩ Hòe vỗ nhẹ lên bả vai ái thê, mái tóc vốn dĩ đen mượt nay vì buồn bã mà đã hơi điểm sương. Không đành lòng khiến ái thê thương tâm khổ sở nữa, ông chuyển sang đề tài khác.

"A Tuần này, hoạt động cuối tháng chuẩn bị thế nào rồi? Lần này phải làm cho thật náo nhiệt đó."

Được lão nhân gia điểm tên mình, sắc mặt Hoàng Phủ Tuấn nghiêm lại nói: "Cũng sắp xong cả rồi ạ, con tuyệt đối không làm cho nhạc phụ thất vọng." Hắn mới vừa ngồi lên vị trí chương quỹ của Đắc Ý lâu, đây là chuyện lớn hắn mới vừa nhận lãnh, tuyệt đối không thể xảy ra chút sơ sót nào.

Kể từ khi một trận lửa lớn đốt rụi Đắc Ý lâu, trải qua xây dựng lại, năm nay phải ăn mừng kỷ niệm tròn năm của Đắc Ý Lâu, thế là nhạc phụ đã quyết định làm một hoạt động thật lớn thật náo nhiệt, không chỉ có thể làm cho mọi người chú ý, còn có thể khiến những khách hàng trước kia quay trở lại, cũng muốn mang thêm chút không khí vui vẻ, xua đi không khí không may của những năm trước kia.

"Vậy thì tốt, a Tuấn, chuyện này phải nhờ đến con rồi." Triển Sĩ Hòe nói xong, liền theo phu nhân thương tâm roi lệ về phòng trước.

Triển Mộ Hồng không đành lòng nhìn thấy bộ dáng mẫu thân trong lòng nóng như lửa đốt, rồi lại khổ sở vô kế khả thi.

"Tướng công, Tam ca thật sự không có cách cứu sao?"

"Sẽ không, ta tin tưởng Lão Thiên Gia làm như thế tuyệt đối có đạo lý riêng của ông, tuyệt đối không để cho tài năng của Mộ Bạch bị mai một đi, chúng ta phải có lòng tin, nhất định có người có thể cứu hắn đấy!" Hoàng Phủ Tuấn kiên định nói.

Nàng khẽ gạt đầu, tự đáy lòng hi vọng ngày đó nên đến sớm một chút.

Trước mặt tại sao đầy áp người?

Có phải đang có lẽ lớn gì hay không?

Hay có hội chùa?

Đông Phương Nhạc Nhạc vừa liếm kẹo Mứt quả ghim thành xâu mới vừa mua được, vừa tò mò nhón chân lên nhìn quanh, cố gắng muốn nhìn cho rõ tình hình qua bức tường đầu người kia.

Đáng tiếc, vóc người của nàng quá mức nhỏ nhắn, nàng nhón chân đến mức nào đi nữa cũng không thể nhìn tới, còn không ngừng bị làn sóng người xem náo nhiệt đẩy mạnh đến phía trước, tay phải thỉnh thoảng bị người đụng vào, nỡ vị Mứt quả ghim thành xâu trên tay liền từ trận như thế.

"A! Mứt quả của ta." Nàng kêu thảm một tiếng, cảm thấy nếu bị mất như thế thật sự quá đáng tiếc, thầm nghĩ, nếu có thể phui cát xương vẫn còn có thể ăn được.

Nàng mới định khom lưng nhặt lên, ngược lại thiếu chút nữa đã bị người đạp bẹp.

May mắn, có người tức thời chìa tay giúp đỡ, lời nàng ra từ trong đám người.

"Tiểu nha đầu, cháu không phải muốn chết chứ?" Nam tử trung niên này chính là Triển Sĩ Hòe từ Triển Viên đi bộ sang đây xem hoạt động đó, vừa đứng lúc cứu nàng một mạng.

"Hô nguy hiểm thật, nguy hiểm thật! Thật sự cảm ơn ông, lão bá." Đông Phương Nhạc Nhạc vỗ vỗ ngực ỒỒ, thật sự hù dọa ra mồ hôi lạnh toàn thân. "Xin hỏi lão bá, ông có biết bọn họ đang làm cái gì hay không?"

Triển Sĩ Hòe dùng cảm hướng về trước cửa Đắc Ý lâu, "Cháu xem trên mảnh vải kia viết những gì?"

"Đại, Vị, Vương." Nàng liếc mảnh vải trắng được treo lên bằng gậy trúc thật may là ba chữ đầu nàng còn nhận ra được.

"Xin hỏi lão bá, cái gì gọi là Đại Vị Vương ạ?"

"Đại Vị Vương chính là cuộc thi Đắc Ý lâu năm nay, người ăn được nhiều nhất, nhanh nhất, ai có thể trước tiên đem thùng com trắng ăn sạch, người đó chính là Đại Vị Vương, còn có thể lấy được phần thưởng lớn nhất! Mà những người này đều đến đây để ghi danh."

Ông giải thích cho nàng nghe.

Trên mặt Đông Phương Nhạc Nhạc nở ra nụ cười ngây thơ, "Có thật không? Lão bá, có phải ai cũng có thể tham gia hay không?"

"Dĩ nhiên." Ông không tự chủ được cũng lây sự vui vẻ của nàng.

Nàng cười híp đôi mắt to đen nhánh, "Vậy cháu cũng có thể đi báo danh." Có ăn lại có thưởng, trên đời này lại có chuyện tốt đến như thế, nàng cũng không thể bỏ qua.

"Cháu à?" Triển Sĩ Hòe dùng một loại ánh mắt rất hoài nghi liếc nhìn nàng.

Không phải ông xem thường nàng, chẳng qua là nàng bắt quá chi là tiểu cô nương 15, 16 tuổi, làm sao có thể ăn nhiều như thế, sao có thể so sánh với những nam tử thân to, mạnh mẽ kia?

"Đúng đó! Chính là cháu!" Đông Phương Nhạc Nhạc tràn đầy tự tin, nếu thi ăn, nàng tuyệt đối sẽ không ăn thua người khác.

Triển Sĩ Hòe thấy buồn cười, "Tiểu nha đầu, ta thấy hay là thôi đi!"

"Lão bá, ông mau nói cho cháu biết người thắng sẽ được phần thưởng gì ạ?" Nàng làm nũng hỏi.

"Có thể ăn miễn phí một tháng ở Đắc Ý lâu." Ông nói.

Đôi mắt Đông Phương Nhạc Nhạc trong nháy mắt tròn trĩnh vừa sáng lại vừa tròn, "Bọn họ làm món ăn ăn ngon không?"

"Đó là đương nhiên rồi, đầu bếp chánh của bọn họ ngay cả ngự trù trong hoàng cung cũng kém xa đó, cháu nói xem ăn có ngon hay không?"

Triển Sĩ Hòe cũng không phải người nông cuồng tự đại, mà là bảo đảm có chất lượng.

"Thật là giỏi nha! Lần này cháu nhất định phải đi ghi danh mới được." Nàng lớn tiếng hoan hô, thấy nước miếng đều muốn chảy ra. "Lão bá, thật xin lỗi, cháu không cùng ông tán gẫu nữa, cháu muốn đi ghi danh ngay lập tức."

Đợi đến khi nàng lấy được danh hiệu vô địch, sau khi trở về, có thể khoe khoang với Uy Uy rồi, chứng minh thích ăn cũng là có chỗ tốt.

Triển Sĩ Hòe ngăn ra, "Tiểu nha đầu"

Chỉ thấy Đông Phương Nhạc Nhạc liều mạng chui đầu vào trong đám người, chính là muốn chen đến phía trước nhất, chỉ cần có liên quan đến ăn, cực khổ hơn nữa, mệt mỏi hơn nữa cũng đáng.

"Nhường đường đi, thật xin lỗi, nhường đường một chút." Đáng tiếc thân thể nàng nhỏ bé, sức lực nhẹ, làm sao cũng không thể đẩy sóng người phía trước, ngã quỵ trên đất, nhưng cũng cố gắng bò lên phía trước.

Thật vất vả cuối cùng cũng thuận lợi xuyên qua chướng ngại nặng nề, chen tới bức tường người phía trước. Không nghĩ tới ở nơi đây, tình hình chiến đấu càng kịch liệt hơn, nàng bị chen lấn suýt nữa ngã bốn chân chổng lên trời, chặt vật bắt được những người khác mới đứng vững được đôi chân.

"Ai nha! Đứng dậy ta."

Ngồi phía sau bàn chịu trách nhiệm ghi danh lão quản sự Lưu Tam là người từ Triển Viên tạm thời được điều tới giúp một tay, bởi vì thật sự quá nhiều người xếp hàng, vượt qua số lượng tính toán ban đầu của bọn họ, hại ông viết đến mỏi cả tay, trước mắt còn có một hàng dài đặc, mắt ông đều hoa cả rồi, chỉ đành phải ném hộp trà, sẽ tiếp tục.

"Vị kế tiếp."

Đối phương báo ra tên họ, ông chấp bút viết xuống.

Đông Phương Nhạc Nhạc mặc dù cảm thấy rất ngượng ngùng, nhưng nàng thật không muốn bỏ qua lần tranh tài này, liền len lén chen ngang, âm thầm cầu nguyện không có ai phát hiện.

Đội ngũ lấy tốc độ cực kỳ chậm rãi đi tới, cuối cùng cũng sắp đến phiên nàng.

Lưu Tam đem tên mới vừa viết xuống xong, lật sang trang mới

"Được rồi, vị kế tiếp."

Nàng vẻ mặt tươi cười mà nói: "Cháu tên là Đông Phương Nhạc Nhạc, năm nay 16 tuổi."

"Hửm?" Lưu Tam nghe thấy âm thanh mềm mại trẻ con vang lên, còn tưởng rằng nghe lầm, ông hồ nghi ngẩng đầu lên, liếc thấy đứng trước mặt ông là một tiểu cô nương đáng đáng trắng trẻo béo tròn, đôi mắt già nua tròn to.

"Tiểu nha đầu, cháu có biết cuộc so tài này là gì hay không?"

Đông Phương Nhạc Nhạc tròn trĩnh mắt tinh khiết trẻ con nói: "Dĩ nhiên biết rồi."

"Xem dáng của cháu có thể ăn được bao nhiêu chứ, ta thấy cháu nên về nhà đi!"

Lời nói của Luru Tam làm cho mọi người bật cười ha hả, nhiều người đều dùng một loại ánh mắt buồn cười thú vị nhìn nàng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng nhất thời buồn bã, "Không phải là ai cũng có thể tham gia sao?"

Luru Tam vẫn vẻ hàm râu trắng cười cười, "Lời nói là nói như thế, không sai, nhưng cháu hãy nhìn những người đến tham gia kia, một tiểu nha đầu như cháu sao có thể sánh bằng người ta."

"Ai nói? Cháu nhất định sẽ thắng," Đông Phương Nhạc Nhạc nổi giận đến phình hai gò má, lúc này giống như cá nóc, nàng cảm thấy tất cả mọi người đều xem thường nàng rồi, hừ! Nàng nhất định phải cho mọi người nhìn thấy sự lợi hại của nàng một chút

"Lão gia gia, ông cho cháu tham gia có được không? Làm ơn đi mà!"

"Chuyện này..." Trong lúc Luru Tam đang lâm vào tình thế khó xử hết sức, khóe mắt của ông liếc thấy Triền Sĩ Hộc đang đứng cách đó không xa, thấy ông ấy gật đầu, ông mới hơn hờ nói: "Được rồi! Phá lệ cho cháu tham gia đó."

Đông Phương Nhạc Nhạc nhào qua, hạ một nụ hôn lên mặt của ông, "Thật cảm tạ lão gia gia."

"Ha ha," Luru Tam mừng rỡ cười đến nhăn cả nét mặt già nua.

Đội tất cả người dự thi cũng ghi danh xong, hiện tại chỉ chờ đến buổi chiều để đấu trận chính thức.

Giờ Mùi vừa đến, tất cả người dự thi, ai cũng đều có vị trí và cương vị riêng, trước mặt mỗi người tất cả đều bày một thùng cơm tẻ nóng hổi, người người để xoa xoa tay nóng vội, chuẩn bị đại triển thân thủ.

Trên mặt Đông Phương Nhạc Nhạc vẫn tràn đầy nụ cười tự tin, mặc dù đối thủ của nàng đều là những người cao to lực lưỡng, so lại, nàng giống như một người tí hon, xâm nhập vào thế giới người khổng lồ vậy, nhưng nàng không hề sợ chút nào, bình sinh nàng không có chí lớn, chỉ thích ăn, nàng tin tưởng loại như thế này tuyệt đối không làm khó được nàng.

Lúc này, Hoàng Phủ Tuấn từ trong tiệm đi ra, quét hiện trường một lần, trừ 50 người dự thi bên ngoài, hai bên có một đám đông quần chúng vây xem náo nhiệt, đem trọn con phố chen lấn đến nước chảy cũng không lọt.

Hắn giơ hai tay lên ý bảo mọi người im lặng, hắng giọng nói: "Các vị hương thân, hôm nay Đắc Ý lâu chúng tôi cử hành cuộc tranh tài 'Đại Vị Vương', chính là hi vọng có thể kéo gần khoảng cách lẫn nhau, bốn điểm đối với tất cả khách hàng đều luôn luôn đối xử như nhau, không có phân chia giai cấp! Hoan nghênh đại giá quang lâm."

Lời nói của Hoàng Phủ Tuấn dẫn tới rất nhiều sự hưởng ứng vang dội, và nhiều tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

"Giờ Mùi đã đến, cuộc tranh tài sắp sửa bắt đầu, phạm là người đầu tiên có thể đem cơm trắng ăn sạch, người đó chính là Đại Vị Vương, có thể đến Đắc Ý lâu hưởng thụ thức ăn ngon miễn phí một tháng."

Tiếng vỗ tay vẫn vang không dứt, người dự thi phía dưới càng thêm lộ ra vẻ mặt không kịp chờ đợi.

Hoàng Phủ Tuấn nhận lấy đồng la, cầm lấy cái mõ gỗ một cái, "Tranh tài bắt đầu."

Những người dự thi lập tức hành động, từng người đều gắng sức đem cơm nhét vào miệng mình,

"Cố gắng lên. Cố gắng lên! "

Những người chung quanh không ngừng cổ vũ cho những người dự thi của mình, không khí vui vẻ so với năm rồi còn náo nhiệt hơn rất nhiều.

Đông Phương Nhạc Nhạc không nhìn bộ dáng những người khác lang thôn hồ yết, duy trì bước đi ổn định, từng muỗng từng muỗng ăn vào, mặc dù khuôn mặt nhỏ cũng dính đầy hạt cơm, tâm tình cũng rất khoái trá, không giống những người khác ăn đến co rút mặt mày, thống khổ, lại không thể không cứng rắn nhét vào trong cổ họng.

Theo thời gian từng giây từng phút trôi qua, đã có người hết to chịu không nổi bỏ qua, còn có người vì ăn no căng, cúi người xuống ỏi lên ỏi xuống.

Chỉ mới một khắc đồng hồ, chỉ còn lại hơn hai mươi người còn ở lại hiện trường cuộc so tài, Đông Phương Nhạc Nhạc cũng là một người trong đó.

Biểu hiện bình thản của nàng thật sự ngoài dự liệu của mọi người, tất cả người ở tại chỗ đều quay sang động viên cho nàng.

"Tiểu cô nương, cố gắng lên,"

"Tiểu cô nương, thật sự giỏi lắm!"

Đông Phương Nhạc Nhạc cũng không bởi vì tiếng reo hò của mọi người mà gia tăng tốc độ, nàng vẫn giữ vững tốc độ nhất định, mà từng đối thủ bên cạnh nàng lần lượt ngã xuống, những nam nhân 'cao to lực lưỡng' kia, lại có thể kém hơn so với một tiểu cô nương, cảm thấy không còn mặt mũi, mặt đầy xấu hổ thối lui ra ngoài.

"Thật là tiểu cô nương lợi hại!"

"Đúng a! ! Các người nhìn kia! Thùng cơm trắng kia sắp bị ăn cạn sạch."

"Oa, quả là tài năng không phân biệt đáng vóc nhĩ, không nhìn ra nha."

Từng tiếng thán phục vang lên ở bên tai Đông Phương Nhạc Nhạc.

Nàng nghe mặt mày hớn hở, ăn càng thêm hăng say. Nghĩ đến Uy Uy luôn mắng nàng trừ ăn ra, cái gì cũng không biết, nhưng những người này lại luôn miệng nói bội phục mình, thật hy vọng Uy Uy cũng ở nơi đây, như vậy sau này Uy Uy cũng sẽ không mắng nàng là heo nữa.

Cuối cùng cũng đến thời khắc quan trọng nhất, chỉ còn dư lại năm vị người dự thi đang nhất quyết thắng bại, có vài người định trực tiếp sử dụng tay xới cơm, liều sống chết nhét, nhét, cho đến mức hai má cũng phồng đến sắp rách ra phá rồi, tốc độ ngược lại chậm lại; Nhìn thấy Đông Phương Nhạc Nhạc không chỉ có tốc độ nhanh, vẫn ăn được rất tao nhã.

"Còn chút nữa thôi, cố gắng lên!"

"Cố gắng lên!"

Cảm xúc của mọi người càng ngày càng kích động, tất cả tiêu điểm đều tập trung ở trên người Đông Phương Nhạc Nhạc, thấy nàng múc muỗng cơm trắng cuối cùng cho vào miệng, nhai hai cái rồi nuốt xuống, ngẩng cao đầu, thoáng chốc tiếng hoan hô vang rung trời, người bị thua đã mệt là ngã ngồi trên mặt đất.

"Ta thắng, ta thắng!" Đông Phương Nhạc Nhạc cao giọng hô to.

Đảm nhiệm trọng tài, Hoàng Phủ Tuấn không khỏi nhìn đến mắt choáng váng, kinh ngạc thật lâu mới phục hồi tinh thần lại."Khụ khụ! Nói vậy mọi người cũng tận mắt thấy rồi, Đại Vị Vương năm nay của chúng ta chính là vị tiểu cô nương này."

Đông Phương Nhạc Nhạc hướng mọi người cười ngây ngô, thoáng thẹn thùng .

"Cuộc tranh tài năm nay đến đây là kết thúc, cảm ơn mọi người đã đến tham dự." Hoàng Phủ Tuấn nhìn về phía Đông Phương Nhạc Nhạc chấp tay thi lễ.

“Cô là Đông Phương cô nương phải không? Xin mời theo tôi vào bốn điểm để lãnh thưởng.”

Nàng sôi nổi theo hân đi vào Đắc Ý lâu, vừa thấy Triển Sĩ Hòe cũng ở tại chỗ, cười hi hi nói: "Lão bá, cháu đến nhận phần thưởng của Đại Vị Vương ạ! Cháu không lừa ông chứ!"

Triển Sĩ Hòe cười cười ha ha nói: "Đúng vậy! , không nghĩ tới cô bé như cháu lại tham ăn như thế."

"Đây chỉ là chuyện nhỏ, hiện tại cháu vẫn có thể ăn thêm nhiều thứ nữa." Đông Phương Nhạc Nhạc thật cao hứng mình cũng có thể khoe khoang bản lĩnh.

Mới vừa chính mắt nhìn thấy tình huống cuộc so tài, Lưu Tam không khỏi chặc lưỡi hít hà nhìn lên nhìn xuống đánh giá nàng, "Cháu gái này ăn mạnh như thế, khó trách thân thể cháu lại tròn trịa thế! À, Ta không có ác ý! Cháu đừng trách ta nhé."

Nàng một chút cũng không cảm thấy tự ti, thì ngược lại trấn an ông ta."Không sao, lão gia gia, cháu trời sanh chính là mập mập nà."

"Điều này cũng không có gì lạ, cô nương gia đáng đáp trắng trẻo mập mập mới có thể đáng yêu, vừa nhìn đã biết rất có quý tướng rồi." Triển Sĩ Hòe không biết vì sao, nhưng ông cảm thấy rất có thiện cảm với nàng.

Đông Phương Nhạc Nhạc được khen không dứt, mặt đỏ hồng nói: "Cám ơn lão bá. Đúng rồi, lão bá, sao ông lại ở chỗ này?"

"Bởi vì ta là người ban thưởng." Ông cười nói.

Hoàng Phủ Tuấn đem cờ thưởng giao cho nhạc phụ đại nhân, "Ông ấy là ông chủ lớn nhất ở Đắc Ý Lâu này, đương nhiên là phải do ông ấy ban thưởng cho cô nương rồi."

"A thì ra lão bá là ông chủ của chỗ này à!" Nàng bừng tỉnh hiểu ra.

"Ta họ Triển, cháu có thể gọi ta là Triển bá bá." Triển Sĩ Hòe đem cờ thưởng giao vào trên tay nàng.

"Cờ thưởng này tương đương với ‘Kim bài miễn phí’ chỉ cần có nó, cháu có thể ở Đắc Ý lâu hưởng thụ bữa tiệc lớn miễn phí một tháng , bắt kể là tôm hùm hay vây cá, nửa xu cũng không tốn."

Nàng vô cùng cao hứng nhận lấy, "Cám ơn lão bá."

Ánh mắt Triển Sĩ Hòe lướt qua gói hành trang trên tay nàng, thuận miệng hỏi: "Tiểu nha đầu, cháu từ bên ngoài đến à? Tìm được chỗ ở chưa?"

"Hôm nay cháu vừa mới tới đây, vẫn chưa đến khách điểm ạ." Đông Phương Nhạc Nhạc đang hoảng trả lời.

"Như vậy à!" Triển Sĩ Hòe trầm ngâm chốc lát, "Tiểu nha đầu, hay cháu đến nhà bá bá ở đi, cháu cảm thấy thế nào?"

Đông Phương Nhạc Nhạc chớp chớp mắt, cao hứng hỏi: "Thật có thể không?"

Điều này thật sự là quá tốt rồi! Vì mua thức ăn vặt, nàng đã dùng khá nhiều tiền rồi, nếu nàng ở lại khách điểm, sau này không thể ăn uống thoải mái được nữa.

"Đương nhiên là có thể, dù sao phòng trống trong nhà vẫn còn rất nhiều, thêm cháu có là bao." Ông hào phóng nói.

"Lão bá, bá thật là một người tốt, có lòng tốt nhất định sẽ được báo đáp." Nàng không keo kiệt chút nào, ca ngợi nói.

"Ha ha! Chỉ hy vọng như thế. Ta đang muốn về nhà, cháu hãy cùng ta đi thôi!"

Triển Sĩ Hòe nghe con rể báo cáo mọi việc, sau đó liền mang theo Đông Phương Nhạc Nhạc trở về Triển Viên. Không nghĩ tới Triển Viên trước đến nay luôn chìm trong không khí u buồn ảm đạm, bởi vì nàng đến, mà có đại biến chuyển 180°.

Triển Mộ Bạch bước đi thông thả qua lại ở trong phòng trong lòng mắng to những tên nô tài lười biếng kia, hiện tại đã là giờ nào rồi, lại vẫn chưa mang cơm đến cho hắn, là có ý muốn bỏ đói hắn sao? Thật là càng ngày càng quá quắt rồi, rõ ràng không đem hắn bỏ vào mật mà, nếu thực sự hắn phát bực lên, hắn sẽ cho tất cả bọn họ về nhà hết đề mà lười biếng!

Một tiếng bước chân vội vã từ xa đến gần truyền đến. Tỳ nữ phụ trách đưa thức ăn đến Bách Hiên ở ngoài cửa hít sâu mấy lần, mới lấy dũng khí bước vào cửa.

"Tam, Tam Thiếu Gia, nô tỳ, đã tới chậm, thật xin lỗi."

Hắn ác ý giận dữ trừng mắt nhìn nàng ấy, "Nô tài đáng chết nhà ngươi, là có ý muốn bỏ đói ta đúng không?"

"Không, không, nô tài không dám!" Nàng ấy bị dọa sợ đến toàn thân phát run, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên, chỉ sợ nhìn thấy gương mặt quý kinh khủng của Triển Mộ Bạch, vậy sẽ hại nàng buổi tối mơ thấy ác mộng.

"Tại sao không dám nhìn ta? Có phải chê ta xấu xí hay không?" Triển Mộ Bạch bởi vì đói bụng, cộng thêm bộ dáng tỳ nữ sợ sệt đó của tỳ nữ làm con giận của hắn cháy bùng lên.

"Ngẩng đầu lên nhìn ta, có nghe thấy không?"

Tỳ nữ bị dọa sợ đến khóc không thành tiếng, "Tam Thiếu Gia. Người tha nô tỳ đi! Nô tỳ lần sau không dám nữa."

"Cút!" Hắn hận thấu xương bất kì ai mỗi khi nhìn thấy mặt của hắn bày ra vẻ sợ hãi kinh hoàng đến thế.

Kính sợ quá độ tỳ nữ lập tức liền lăn một vòng tông cửa xông ra.

"Aaaaa" Triển Mộ Bạch ôm đầu rống giận, thống hận rằng tại sao hôm gặp chuyện không may đó, mình lại không bị thiêu chết đi thôi.

Ngay vào lúc này, theo Triển Sĩ Hòe trở lại Triển gia, mang theo Đông Phương Nhạc Nhạc đến gặp qua Triển phu nhân, bảo Lưu Tam dẫn đường, đang tiến về phía phòng dành cho khách ở tạm, vừa lúc đi qua trước cửa Bách Hiên.

Từ trong phòng truyền tới tiếng rống thê thảm, làm cho nàng không nhịn được dừng chân lắng nghe, "Lưu tam gia gia, gia gia có nghe thấy thanh âm kỳ quái gì hay không?"

"Ách! Không có, không có, làm gì có âm thanh kì quái gì chứ?" Lưu Tam lắp bắp nói.

Bỗng dưng, bên trong Bách Hiên lại truyền ra một tiếng thét dài.

Đông Phương Nhạc Nhạc lại quay đầu trở lại, "Người nghe kia! Lại tới nữa."

"Ta cũng không nghe thấy gì hết, là cháu nghe lầm thôi." Ông không ngừng lắc đầu phủ nhận.

"Phải không? , " Nàng nghiêng cái đầu nhỏ, nghi ngờ lắm lắm nói.

Lưu Tam sợ nàng lưu lại quá lâu, nắm lấy cổ tay của nàng tiếp tục đi về phía trước, "Trước mặt chính là phòng khách, mấy ngày này cháu sẽ ở lại đây, có cái gì cần cứ nói cho ta biết một tiếng."

"A!" Rõ ràng có thanh âm kì quái, tại sao Lưu tam gia gia phải làm bộ không nghe thấy nhỉ? Ủ! Nàng nhất định phải chứng minh mình không có nghe lầm.

Bạn đang đọc truyện *Trư Tiểu Muội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

"Ừng ực, ừng ực! Đói quá à, "

Đồng Phương Nhạc Nhạc bị đói tỉnh, tựa như mộng du vén chăn ra khỏi giường, vừa ngáp, vừa đi về hướng bàn bên cạnh, hai mắt còn say ngủ khép hờ, chỉ dùng hai tay lục lọi ở trên mặt bàn, nhưng nàng tìm mãi cũng chỉ quơ vào khoảng không trống rỗng, không có bánh ngọt, cũng không có nước trái cây, cái gì cũng không có!

"Hửm?" nàng mở mắt to tỉnh táo lại, tại sao không có ai giúp nàng chuẩn bị bữa đêm? Đói bụng như vậy nàng sẽ không ngủ được đâu!

Nàng giận dữ thật lâu, à, đúng rồi! Nàng bây giờ không phải là ở phòng của nàng, mà là ở nhờ trong nhà lão bá, khó trách bọn họ không biết được thói quen của nàng.

"Đói quá à!" Nàng không chịu được nhất chính là bị đói đó.

Nếu người của Triền Viên biết nàng một ngày trừ ba bữa cơm, còn phải cộng thêm điểm tâm buổi chiều cùng bữa đêm buổi tối, ngoài ra, còn phải cung ứng ăn vặt vô hạn, sợ rằng sẽ bị dọa đến mức không dám chứa chấp nàng nữa.

Ai! Đều do ban ngày nàng quá mệt mỏi, vừa đụng đến giường đã ngủ say sưa, hơn nữa, ngủ đến mức bỏ lỡ luôn bữa tối!

Hiện tại không có thứ gì có thể lấp đầy bụng của nàng, hu hu hu. Làm sao đây?

Ừng ực, ừng ực! Bụng của nàng lại đang hát bài Kế Bỏ thành Trống nữa rồi, nàng mãnh liệt nuốt nước miếng, a! Nếu không ăn gì vào sẽ rất khó chịu đây! Nhưng đã hơn nửa đêm, người của Triền Viên đều ngủ cả rồi, nàng phải đi đâu để tìm người hỏi thức ăn đây?

Nàng rất nỗ lực dùng cái đầu nhỏ của nàng suy nghĩ tiếp, nàng chỉ còn có một cách ---- đó chính là từ mình đi ra ngoài tìm một chút thức ăn!

Hoặc giả, nàng có thể ở trong phòng bếp tìm được thức ăn thừa, cơm thừa, lấp cho no bụng của nàng trước.

Đồng Phương Nhạc Nhạc rón ra rón rén đi ra khỏi cửa phòng, hết lần này tới lần khác lại không biết được phòng bếp ở hướng nào, không thể làm gì khác hơn là tùy tiện đi dạo lung tung thử vận khí một chút! May mắn làm sao để cho nàng tìm được Bách Hiên, nhớ đến thanh âm kì quái mà ban ngày nàng nghe được, chính là từ nơi này đầu truyền tới, dưới sự thúc giục của lòng hiếu kỳ, nàng muốn đi vào nhìn trộm thử xem đó là gì.

"Ta chỉ là đi vào ngắm một cái, chắc sẽ không sao đâu nhỉ, dù sao tất cả mọi người đang ngủ, cũng sẽ không có ai biết ta len lén đi vào." Đồng Phương Nhạc Nhạc mừng thầm tự lẩm bẩm.

Nàng giơ bàn tay nhỏ bé lên đẩy cánh cửa màu đỏ, phát hiện đã bị người khóa trái từ bên trong. Hàaaa...! Nhưng chuyện này làm sao làm khó được nàng chứ.

Chỉ thấy nàng đề khí nhảy một cái, huu! liền treo tường, thuận lợi rơi xuống đất.

Thì ra bên trong là một khu nhà tương đối khí phái, Đồng Phương Nhạc Nhạc ngó nghiêng nhìn cánh cửa sổ đóng chặt phía trước, ghé đầu vừa cửa sổ dò xét, nàng dùng ngón tay sờ thăm chút nước miếng, ở trên cửa giấy chọt một cái lỗ nhỏ, đó đem mắt đi đến gần, bỗng dưng, mặt nàng lộ vẻ mừng rỡ, bởi vì qua ánh nền leo loét trên bàn, nàng mơ hồ nhìn thấy trên bàn vẫn còn đầy ắp thức ăn đang vẫy gọi nàng.

"Oa tác! Có thức ăn! Quá tuyệt vời."

Lần này nàng không còn nhờ được gì nữa, tự mình đẩy cửa ra bay vào, tùy tiện an vị xuống hương dục, mặc dù thức ăn cũng đã lạnh, nàng cũng không thêm hâm lại, lúc này chỉ cần có cái ăn là tốt rồi.

"Thật sự rất ăn ngon nha!" Trên đời này không có cảm giác nào hạnh phúc hơn là được ăn no bụng.

"Người là ai? !" Một tiếng quát giận dữ đột nhiên ập đến.

Nàng bị thứ gì đó trong miệng làm nghẹn lại, "Khụ khụ khụ!" Đồng Phương Nhạc Nhạc dùng sức dấm ngực, ho khan không ngừng.

Triền Mộ Bạch mới định đi ngủ, liền nghe bên ngoài phòng truyền đến thanh âm kỳ quái, cảm nên từ nội thất ra ngoài nhìn thử xem đó là tiếng gì, hửn còn tưởng rằng là tên trộm không có mắt nào đó, muốn đến phòng của hửn trộm đồ! Làm sao cũng không ngờ tới tên tiểu tặc này trộm lại là thức ăn tối hửn

không thêm động đến! Hơn nữa, còn không chút kiêng kỵ ăn uống rất thoải mái.

Hắn cảm nén từ từ tiến lên, bỗng nhiên quát lên: "Đừng động đây! Nếu không ta sẽ không khách khí với ngươi!"

"Khụ, khụ, khụ!" Đông Phương Nhạc Nhạc vỗ ngực không ngừng, mặt chỉ trích mà nói: "Không phải tại ngươi lên tiếng đột ngột sao! Như vậy sẽ dọa chết người đó, ngươi có biết hay không?"

Cái...Cá...i gì! Tên tiểu tặc này còn là một nữ nhân, hơn nữa, nghe thanh âm tựa hồ vẫn còn rất non nớt, Triển Mộ Bạch nghĩ thầm.

Triển Mộ Bạch lại đến gần, lúc này mới thấy rõ diện mạo của đối phương, thì ra là một tiểu cô nương béo tròn, chẳng qua, trên gương mặt tròn vừa trắng vừa mềm, hai má hồng hào, giống như một quả táo ngon miệng, làm cho người ta hận không thể cắn nếm một cái, càng làm cho hắn bất ngờ chính là, tên nữ tặc này cư nhiên dám can đảm trợn đôi mắt to, nhìn thẳng vào hắn không hề chớp mắt, làm cho trong lòng hắn tự dưng dâng lên một ngọn lửa vô danh.

"Nhìn cái gì mà nhìn? Có cái gì đẹp mắt hay sao?" Hắn không thích có người khác nhìn mình chòng chọc, giống như nhìn quái vật vậy.

Đông Phương Nhạc Nhạc nghiêng đầu, mặt không hiểu hỏi: "Không thể nhìn sao?"

"Không sai."

"Được rồi! Không nhìn thì không nhìn, vậy ta ăn được chưa!" Cái bụng nhỏ của nàng vẫn chưa được lấp đầy!

Triển Mộ Bạch ngây người như phỗng, kinh ngạc nhìn tên nữ tặc to gan lớn mật này, lấy tư thế gió thu cuốn hết lá vàng, lập tức đem thức ăn trên bàn ăn hết trống trơn.

"Ngươi cho rằng ngươi ở đây làm gì?" Chưa từng có người không nhìn tới sự hiện hữu của hắn như thế.

"Ăn cơm a!" Đông Phương Nhạc Nhạc thỏa mãn buông chén đĩa xuống, còn ợ một cái thật to,

"Thật tốt quá, tối nay có thể ngủ ngon giấc rồi." Nàng đói bụng muốn đi nằm ngủ cũng không được.

Hắn nhất thời giận không kềm được, "Những thứ ngươi mới vừa ăn đó chính là của ta!"

"Nhưng bụng của ngươi lại không đói mà." Nàng vô tội nói.

"Ai nói ta không đói bụng hả?" Triển Mộ Bạch nổi giận trách mắng.

Đông Phương Nhạc Nhạc cảm thấy người này thật sự không nói đạo lý, "Nếu như ngươi đói đã sớm ăn, cũng sẽ không để đến nửa đêm canh ba, thức ăn cũng đã nguội lạnh, hưởng chi, ta cũng đã ăn vào trong bụng rồi, chẳng lẽ ngươi lại muốn ta ới ra sao?"

"Ta chính là muốn ngươi ới ra." Hắn bá đạo nói.

Nàng nhăn mày, mặt phấn đầy vẻ suy tư hỏi: "Nếu ta ới không ra làm sao đây?"

Triển Mộ Bạch dùng mắt trợn trắng liếc nàng, dáng vẻ như nhất quyết không buông tha người. "Hừ! Vậy thì đèn bàn thức ăn đó cho ta."

"Ngươi thật quá hẹp hòi mà! Chẳng qua chỉ ăn của ngươi mấy món ăn thôi! Đã tính toán chi li như thế, uống cho ngươi là một nam nhân, thật là xấu hổ quá mà." Đông Phương Nhạc Nhạc khinh thường liếc xéo hắn, "Được rồi! Ngày mai ta dẫn ngươi đến Đắc Ý lâu ăn cơm được chưa!"

"Món ăn ở Đắc Ý lâu rất đắt, ngươi có tiền trả sao?" Nếu như nàng có tiền ăn quán ăn lớn, cũng sẽ không tới trong phòng của hắn ăn trộm thức ăn nguội lạnh này.

Đông Phương Nhạc Nhạc lần đầu tiên dùng tư thái "Đừng đưa" nói chuyện. "Dĩ nhiên, ta còn có thể ăn miễn phí một tháng, một đồng tiền cũng không cần tốn đó!"

Hắn cười nhạo một tiếng, "Sao có thể như vậy? Ngươi cho rằng lời nói dối này sẽ gạt được ta sao?"

"Gạt người là con chó nhỏ," Nàng đánh một cái ngáp không thực nữ chút nào, "Không thèm nghe ngươi nói nữa, ta hiện tại quá buồn ngủ rồi, muốn đi về ngủ trước, ngày mai lại tới tìm ngươi."

Triển Mộ Bạch lập tức bước một bước dài ngăn trở đường đi của nàng, "Ngươi đừng mong chạy trốn!" Nếu như nàng chạy mất, hắn tới chỗ nào tìm người đòi nợ đây?

"Người ta thật sự rất buồn ngủ mà!" Nàng lại đánh cái ngáp thật to, miệng há to đến mức bên trong có mấy cái răng đều nhìn thấy được rất rõ ràng. "Ta sẽ không trốn, ngươi yên tâm đi, ngủ ngon, ngày mai gặp."

Hắn sững sờ vài giây, tro mắt nhìn theo thân ảnh của Đông Phương Nhạc Nhạc biến mất ở tại cửa ra vào, khi hắn nghĩ đến việc đuổi theo người thì đã sớm không thấy bóng dáng của nàng, mà trên cửa chính, cánh cửa vẫn còn đóng kín, như vậy nàng đi ra ngoài bằng cách nào?

Chẳng lẽ hần thật sự gặp quý? Còn là một con quý chết đói?

"Nàng rót cuộc là ai?" Nhìn bộ dáng của nàng quả thật không giống tặc, chẳng lẽ là khách trong nhà?

Trong lúc những suy nghĩ giao đầu không ngừng, Triển Mộ Bạch nhớ tới một chuyện thật quan trọng, mới vừa rồi, lúc nàng nhìn thấy mặt của hần lại không hề thét chói tai, cũng không té xỉu, hại hần hừng hực quên đi khiếm khuyết của bản thân, chỉ lo cùng nàng tranh luận!

Ghê tởm! Lại dám bò đến đỉnh đầu của hần giương oai! Hần không phải là bắt nàng đuổi ra ngoài là không thể mà.

"Người đâu!" Triển Mộ Bạch không nhịn được kêu lên.

Những hần kêu mấy tiếng liền, vẫn không ai đáp lại, giận đến mức hần đập ghế, bàn cho hả giận.

"Đáng chết! Mọi người chết đi đâu hết rồi?" Hần biết người làm trong phủ cũng rất sợ hần, trừ lúc đưa thức ăn đến cho hần, có thể nhanh chóng biến mất lúc nào thì hay lúc ấy, không có người làm đáp lại là rất bình thường, nhưng hôm nay thì lại khác.

Tối hôm qua, nha đầu ăn trộm thức ăn đó không phải nói buổi sáng sẽ tìm đến hần sao? Hiện tại mặt trời cũng đã lên cao rồi, hần ngay cả một bóng ma cũng không nhìn thấy, đây rõ ràng là đang lừa gạt hần sao!

Hần biết mà! Ai cũng ước gì cách hần càng xa càng tốt.

Triển Mộ Bạch tức giận gầm thét, "Người đâu!"

"Xảy ra chuyện gì? Đã xảy ra chuyện gì rồi hả?" Triển phu nhân đang cùng con gái Triển Mộ Hồng đang định đến nhìn thử xem con trai của mình ra sao rồi, ở bên ngoài đã nghe thấy tiếng gầm thét của hần, hai người hoảng sợ khẩn trương chạy vụt vào, "Ai làm con tức giận vậy?"

Hần không có sắc mặt tốt giận dữ hỏi: "Các người tới làm gì?"

Triển Mộ Hồng khẽ biến sắc, nhẹ giọng trách cứ, "Tam ca, sao ca có thể dùng loại khẩu khí này nói chuyện với mẹ?"

"Ta không có mời các người tới." Một tia hồi hận bỗng chốc xẹt qua đáy mắt Triển Mộ Bạch, nhưng hần lập tức quay lưng đi, không để cho mẫu thân và muội muội nhìn thấy gương mặt quý của hần.

"Tiểu Tam, mẹ đã lâu không thấy được mặt con, con quay sang đây cho mẹ nhìn một chút có được không?" Triển phu nhân kêu nhũ danh của con trai, cố nén đau lòng hỏi.

Hần hung ác quyết tâm không nhìn mẫu thân cầu khẩn, cất giọng mỉa mai nói: "Xấu xí như quý, có gì đẹp mắt hay sao? Ta không cần bắt luận kẻ nào đồng tình, tất cả các người đều đi ra ngoài cho ta, "

"Tam ca, chúng ta là thân nhân của huynh, bất kể huynh biến thành hình dáng như thế nào, chúng ta vĩnh viễn cũng sẽ không ghét bỏ huynh."

Triển Mộ Hồng bởi vì hần cố ý đẩy mọi người ra khỏi hần, mà cảm thấy vô cùng đau lòng.

Triển Mộ Bạch cười lạnh một tiếng, "Lời nói thật là dễ nghe, gương mặt này cũng không phải ở trên người các người, các người dĩ nhiên nói thật nhẹ nhàng rồi, nhưng các người có ai chân chính hiểu rõ cảm thụ của ta? Ta không muốn các người thương hại ta, như thế sẽ làm ta cảm thấy ghê tởm, nếu như các người thật sự muốn tốt cho ta, thì đừng quan tâm đến ta nữa là được."

"Tiểu Tam, con là hài tử mà mẹ mang thai mười tháng sinh ra, mẹ sao có thể không quan tâm đến con được chứ? !" Triển phu nhân than thở khóc lóc, lòng như đao cắt hỏi: "Con hãy cho mẹ biết, mẹ phải làm sao mới khiến con vui vẻ trở lại?"

Hần cắn chặt hàm răng, không để cho sương mù trong hốc mắt ngưng tụ thành lệ. "Chỉ cần các người cách ta xa một chút, ta sẽ rất vui vẻ rồi, mẹ chỉ cần xem như không hề sinh ra đứa con trai này là được rồi."

Triển phu nhân nức nở nghẹn ngào, khóc ngã nhào vào ở trong ngực tiểu nữ nhi.

"Mẹ, nếu Tam ca không hoan nghênh chúng ta, chúng ta đi thôi!" Triển Mộ Hồng không tha thứ trọn mắt nhìn bóng lưng lạnh như băng kia, trấn an nói: "Mẹ, đừng khóc sẽ tổn hại thân thể."

Nghe tiếng khóc của mẫu thân xa dần, Triển Mộ Bạch phẫn nộ quơ tay đùa binh trà thượng đẳng trên bàn xuống đất, , những mảnh vụn kia tựa như tim hần lúc này.

Lúc nửa đêm, một bóng đen nhỏ nhỏ bay qua tường rào Bách Hiên.

Giống như có dự cảm nàng sẽ đến, Triển Mộ Bạch đặc biệt bày thức ăn trên bàn đầy đủ ba người ăn no, đang chờ con cá lớn cắn câu.

Thói quen thích ăn uống đã ăn sâu vào trong đầu óc của Đông Phương Nhạc Nhạc, nàng mới không thêm quan tâm đó có phải là bẫy rập hay không, ngهنgh ngهنgh ngồi xuống liền ăn.

Hiện tại nàng mới thực sự cảm nhận được rằng ra khỏi cửa thật không giống như ở nhà, kể từ ngày đó sau khi cùng Uy Uy mỗi người đi một ngã, bên cạnh nàng không có ai phục vụ ăn uống bắt đầu cuộc sống hàng ngày, cũng không có điểm tâm ăn để như trở bàn tay, lại còn phải băn khoăn tiền trên tay mình còn lại bao nhiêu, hoàn toàn không thể ăn uống một cách thoải mái được, thật sự là quá vất vả rồi!

Sớm biết nàng đã không thèm đồng ý với Uy Uy ra ngoài tìm tước công làm gì, nàng tình nguyện ở mãi trong nhà, biến thành heo cũng để cho cha nuôi nuôi mình.

Mặc dù thời gian này, ở tại Triển Viên xác thực có thể tiết kiệm được không ít ngân lượng, nhưng nàng lại không dám da mặt dây yêu cầu người ta dọn phòng bếp bày sẵn thức ăn vặt cho nàng có thể ăn uống mọi lúc, để thỏa mãn bụng của nàng, hại gò má nàng thật vốn là tròn trịa bây giờ lại gầy gò không ít, hu hu hu. Nàng rất muốn về nhà! Không được, nếu Uy Uy biết nàng bỏ dở nửa chừng, nhất định đem nàng mắng đến thối đầu, nói không chừng còn sẽ cùng nàng cắt đứt quan hệ, không thèm quan tâm đến nàng nữa.

Mặc dù trong lòng nàng buồn bã số mạng của mình thật khổ, nhưng cái miệng nhỏ nhắn một khắc cũng không hề dừng qua, bộ dáng kia khiến cho Triển Mộ Bạch đứng ở chỗ tối giận đến nghiêng răng.

Hắn cũng không nhịn được nữa, cắn răng nghiêng lợi hỏi: "Người lại tới ăn trộm?"

"Thì ra người còn chưa ngủ à!" Nàng nhếch miệng cười nói: "Người thật sự là người tốt, biết ta nửa đêm sẽ đói bụng, còn đặc biệt chuẩn bị thức ăn như thế này để mời ta."

Mặt của Triển Mộ Bạch nhất thời tối một nửa, "Những thức ăn này ăn có ngon hay không?" Hắn hỏi được tâm không cam lòng, tình không nguyện.

"Ăn ngon." Đông Phương Nhạc Nhạc giờ ngón tay cái lên khen.

Hắn về bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười mà nói: "Vậy người cần phải ăn nhiều một chút."

"Cám ơn." Nàng nói tiếng cảm ơn, lại liếc thấy sắc mặt của hắn càng ngày càng khó coi, thần kinh nàng dù có lớn hơn nữa cũng nhìn ra được tình huống không đúng."Ta, ta chỉ là muốn giúp cho người, dù sao nhiều món ăn như thế, một mình người cũng ăn không hết."

"Hừ! Ăn không hết là chuyện nhà ta, ta đâu có cầu xin người." Triển Mộ Bạch khó chịu bĩu môi nói.

Đông Phương Nhạc Nhạc cười nịnh bợ nói: "Đừng giận dữ như thế mà! Ta tới giúp người gấp thức ăn, người mau ăn đi, nếu không lại để cho ta ăn sạch, đến lúc đó người cũng không nên trách ta đó!"

"Ta mới không cần người gấp thức ăn!" Hắn trẻ con kêu lên.

"Không ăn thì không ăn, có gì giỏi chứ." Bình thường nàng không thích cùng người khác so đo, cũng không có nghĩa là nàng không biết nổi giận! Nếu hôm nay đổi lại là Uy Uy ở chỗ này, đã sớm đem hắn chính đến kêu cha gọi mẹ rồi.

Triển Mộ Bạch nghe thấy, con giận lại trỗi lên lần nữa. "Người nói cái gì?!"

"Đừng ồn mà, bụng của ta đói quá nè." Đông Phương Nhạc Nhạc gấp một cái gối gà thả vào trong miệng gặm, nàng quyết định không thèm chấp nhặt cùng hắn.

"Người. Người là heo à! Cả ngày lẫn đêm chỉ biết ăn ăn ăn." Hắn cực kỳ tức giận, cổ ý lớn tiếng chê bai nàng.

Mí mắt nàng ngay cả nháy mắt đều không thèm nháy mắt một cái nói: "Thật ra thì, làm heo không tồi." Uy Uy thường mắng nàng là heo, cho nên, nàng đã sớm quen rồi."Hơn nữa, heo thật đáng yêu, người không cảm thấy sao?"

"Người đã thích heo như thế, vậy sau này người cứ đổi tên gọi là heo tiểu muội thì được rồi." Hắn cũng không tin trên đời này có cô nương nào không thích làm đẹp mỹ, bị người hình dung làm heo còn không nổi giận!

"Tùy người." Chỉ cần hắn đừng tiếp tục ở bên tai của nàng lải nhải này nọ nữa là được rồi. Trước kia Uy Uy luôn cầu nhàu ở bên tai nàng, nàng cũng không hy vọng thêm một người nữa.

Hắn nghe thấy hơi bị nổi dóa, "Người, người"

Tại sao nàng một chút cũng không sợ hắn? Còn quang minh chính đại xông tới giành thức ăn của hắn?

Đáng sợ, nhìn nàng ăn say sưa ngon lành, hại bụng của hắn cũng đói meo.

Hừ! Hắn mới không để cho nàng chiếm tiện nghi đâu.

"Đừng giành đùi gà của ta!" Triển Mộ Bạch tiên hạ thủ vi cường, cứng rắn đoạt mất chiếc đùi của nàng.

Đông Phương Nhạc Nhạc cương quyết giành lại, cong cánh môi mọng nói

"Đó là của ta!"

Hắn quá ghê tởm mà!

"Ai nói?" Hắn há miệng to cắn một miếng thịt, đắc ý liếc nàng.

Nàng không vui liếc hắn một cái, thôi! Không cùng hắn so đo. Nàng quyết định hướng mục tiêu khác hạ thủ, tránh cho lại bị người nào đó nhanh chân đến trước.

"Đó cũng là của ta đấy!" Hắn quát to một tiếng.

Cứ như vậy, hai người giống như tiểu hài tử giành ăn đồ trên bàn, cũng không lâu sau, một bàn tràn đầy món ăn giống như bị dịch châu chấu càn quét toàn bộ thấy đấy.

"Ăn ngon thật đó!" Đông Phương Nhạc Nhạc thỏa mãn vỗ vỗ bụng.

Triển Mộ Bạch sững sờ, tại sao chuyện lại biến thành như thế này? ! Tối nay hắn vốn định đợi nàng tự chui đầu vào lưới, mới hảo hảo dạy dỗ nàng cho nàng biết mặt, kết quả lại thay đổi hoàn toàn.

Không được! Hắn không thể tiếp tục bị heo tiểu muội này dắt mũi được.

"Người tên là gì?" Muốn đối phó địch nhân, phải thăm dò tung tích của đối phương trước.

Nàng ngáp vắn ngáp dài, "Đông Phương Nhạc Nhạc. Người thì sao?"

"Hừ! Người không có tư cách hỏi." Hắn bày ra dáng vẻ ngạo nghễ.

"Nghĩ cũng biết người nhất định không phải là nhân vật quan trọng gì, cho nên mới ngượng ngùng nói tên ra, đúng không?" Nàng cố ý kích hắn, người ta chỉ là lười phải động não mà thôi, chứ cũng không có nghĩ là nàng ngu ngốc đâu nhé!

"Ai nói ta không phải là nhân vật quan trọng?" Triển Mộ Bạch bị nàng kích như thế, liền tự động báo ra thân phận."Ta tên là Triển Mộ Bạch, đường đường là Tam Thiếu Gia của Triển gia, ở Triển Viên này, không có ai dám không nghe lời ta nói."

Nàng không tin liếc hắn một cái, "Người có vĩ đại như vậy không đó?"

Triển Mộ Bạch quắc mắt chất vấn: "Người hoài nghi à? Ta lại hỏi người, tối hôm qua trước khi người đi, không phải đã hứa ban ngày sẽ tới tìm ta sao? Tại sao không thấy bóng dáng?" Hắn sẽ không bao giờ thừa nhận rằng mình đã đợi nàng suốt cả ngày hôm nay đâu

"Có sao? Ta quên rồi." Đông Phương Nhạc Nhạc nghiêng đầu suy nghĩ một chút, giống như có chuyện này, chẳng qua là nàng vừa thức dậy liền quên sạch, ai bảo trí nhớ nàng không tốt chứ.

Hắn trừng lớn mắt, vẻ mặt của hắn giống như nàng phạm vào tội lớn ngập trời."Quên? !"

"Đúng rồi!" Nàng rút cổ một cái, sợ sệt nói: "Người đừng hung dữ như thế có được không? Ta thật sự quên mà!"

"Người có thể quên ăn cơm hay không?" Heo tiểu muội này thật là ngốc nghếch quá mà.

Đông Phương Nhạc Nhạc ngay cả suy nghĩ cũng không thêm suy nghĩ chỉ lắc đầu, "Dĩ nhiên là không rồi, bụng ta một khi bị đói sẽ rất khó sở, sao có thể quên được chứ?"

"Ý của người là ăn cơm so với cuộc hẹn với ta quan trọng hơn?" Hắn ghen tị hỏi.

"Không ăn cơm sẽ chết, dĩ nhiên quan trọng rồi!" Nàng thật không hiểu hắn đang tức cái gì?"Cám ơn người chiều dài, ta muốn trở về phòng ngủ." Nàng chỉ muốn ăn xong rồi nằm ngủ mà thôi.

Triển Mộ Bạch một bộ muốn nói lại thôi, "Đợi đã, tối mai người có đến đây không?"

"Người còn muốn mời ta ăn cơm à?" Vừa nghe có ăn, nàng lại có tinh thần, chớp đôi mắt to .

Hắn không muốn tiết lộ ra đáy lòng đang mong đợi, chậm rãi nói: "Hừ, nếu như người muốn ăn thì cứ tới."

"Hay quá! Vậy tối mai chúng ta sẽ gặp nhé, ngủ ngon." Đông Phương Nhạc Nhạc giơ tay nhỏ bé, nhảy chân sáo rồi đi.

Hôm sau, Bích Ngọc hầu hạ Triển Mộ Bạch vừa vào nhà nhìn thấy chén bát ngổn ngang trên mặt bàn liền ngậy ngần cả người, nàng nhớ những thứ thức ăn kia phân lượng phải đến ba người ăn, Bích Ngọc vừa dọn dẹp tàn cuộc, vừa tò mò thầm nghĩ, từ trước đến giờ Tam Thiếu Gia đối với thức ăn tương đối kén chọn, khẩu vị tốt như thế lúc nào nhỉ?

"Đừng dọn nữa, ta có lời muốn hỏi người." Hắn đột nhiên mở miệng nói.

Bích Ngọc sợ hãi hỏi: "Tam Thiếu Gia muốn, muốn hỏi cái gì?"

"Trong phủ gần đây có phải có khách mới đến hay không?" Có thể ở trong Triền Viên qua lại tự nhiên, không thể nào là người ngoài được.

"Đúng, đúng có vị cô nương đang ở tại phòng khách." Nàng run rẩy căng thẳng đáp lời.

Đôi mắt tuấn tú của Triền Mộ Bạch phát sáng rạng rỡ, quả nhiên đã để cho hắn đoán đúng "Nàng gọi là gì? Dáng dấp như thế nào?"

"Cô nương kia ngày thường trắng trắng tròn tròn, bộ dáng vô cùng làm người khác ưa thích, nô tỳ còn nghe lão gia gọi nàng ấy là Nhạc Nhạc."

"Chính là nàng!" Triền Mộ Bạch vỗ đùi kêu lên.

Bích Ngọc bị dọa đến hồn phi phách tán, lập tức quỳ xuống,

"Xin Tam Thiếu Gia thứ tội!"

"Không có chuyện của ngươi, đi xuống đi!" Hắn khoát tay áo nói, lại không chú ý tới mình bắt đầu mong đợi ban đêm đi tới.

Ngày thứ ba, ban đêm. Đông Phương Nhạc Nhạc đúng giờ đã tới Bách Hiên trình diện.

"Triền Mộ Bạch, ta lại tới rồi!" Lần này nàng không cần lén lút nữa, mà là nghênh ngang vào cửa.

Trên mặt Triền Mộ Bạch xẹt qua một tia cao hứng, chẳng qua, rất nhanh liền biến mất. "Ta còn tưởng rằng ngươi không muốn tới chứ, đang muốn hưởng thụ bữa tiệc lớn một mình đây."

"Ngươi thật xấu mà, sao có thể không đợi ta liền ăn trước một mình chứ?" Nàng ngồi ở vị trí cũ, múc một muỗng súp tôm thả vào trong chén

"Nếu không phải là buổi tối Triền đại ca mời ta đến Thái Chi trai ăn một bữa tiệc lớn, bụng của ta cho đến bây giờ vẫn còn rất no, nếu không, ta đã sớm tới."

"Ngươi nói là đại ca ta?" Đại ca hắn Triền Mộ Thanh bởi vì khi vừa sinh ra thân thể liền không tốt, từ nhỏ đã như thế, cho nên, Triền Sĩ Hòe mới giao Thái Chi trai kinh doanh thức ăn cho hắn quản lý.

Miệng Đông Phương Nhạc Nhạc nhai đầy thức ăn, "Đúng vậy! Triền đại ca là một người rất tốt, đối với ta lại thân thiết, cũng là một người tốt giống như lão bá bá vậy."

"Ý của ngươi là ta đối với ngươi không tốt đúng không?" Hắn chú ý nghe, trong lòng rất không dễ chịu.

Nàng 'PHỐC' một tiếng trong cổ họng bật cười, "Nếu như ngươi đối với ta không tốt, ta sẽ không tới đây rồi."

Bất mãn trong lồng ngực của Triền Mộ Bạch lập tức liền tan thành mây khói, hắn cong khóe miệng, "Vậy mới tạm được."

Hắn không hề chú ý tới hắn rất quan tâm ấn tượng mình ở trong cảm nhận của nàng.

"Sao ngươi không ăn vậy?" Đông Phương Nhạc Nhạc đã sắp ăn xong chén cơm, thế nhưng hắn ngay cả chiếc đũa cũng không chạm đến.

"Ta không đói bụng, ngươi ăn đi." Hắn nhìn tướng ăn của nàng đã đủ no, đâu còn ăn được?

"Vậy ta đem món ăn ăn sạch, ngươi cũng không thể mắng ta đó."

"Triền Viên cái gì thì không có, chứ ăn đồ thì không ít, ngươi thích sao thì cứ ăn như vậy."

Nàng không khỏi cười thành tiếng, "Vậy ta cũng không khách khí." Nàng nỗ lực đem thức ăn đưa vào miệng mình.

"Ngươi ăn chậm một chút, đâu có ai giành với ngươi đâu." Triền Mộ Bạch thật sự không nhìn nổi, nào có cô nương gia nhà ai ăn không hề có phẩm cách như thế chứ?

Kỳ quái? Bọn họ đã gặp mặt ba lượt, nhưng nàng giống như một chút cũng không thêm để ý vết sẹo xấu xí trên mặt hắn, nét mặt của nàng lại không giống như giả vờ, điều này làm cho hắn như nghẹn ở cổ họng, hắn rất muốn hỏi, rồi lại không dám mở miệng.

Hắn ngập ngừng nửa ngày, mới hắng giọng nói: "Heo tiểu muội."

Đông Phương Nhạc Nhạc không thêm liếc hắn một cái, "Có chuyện gì?"

"Ngươi. Ngươi nhìn thấy mặt của ta, chẳng lẽ sẽ không cảm thấy rất ghê tởm sao?" Ngay cả chính hắn soi gương đều sẽ bị hù sợ, huống chi là người khác.

"Tại sao lại ghê tởm?" Nàng thật nghe cũng không hiểu!

Triển Mộ Bạch nhất thời nộ khí đằng đằng, "Ngươi không nhìn thấy vết sẹo trên mặt ta sao? Nó sẽ không làm cho ngươi muốn ới sao? Ngươi không cần thiết phải giả vờ như không thấy, rồi sẽ cho rằng nó không tồn tại."

"Ta đã sớm thấy được, vậy thì thế nào?" Đông Phương Nhạc Nhạc vẫn không hiểu hỏi.

"Thế nào? !" Hắn đem bàn tay đang đặt trên bắp đùi nắm thành quyền, kèm chế cậm giận ngút trời, "Ngươi không phải cho là nó rất đáng sợ, rất dọa người sao? Ngươi một chút cũng không muốn biết vì sao có nó sao?"

Đông Phương Nhạc Nhạc buông chén đĩa xuống, nghiêm túc nhìn bên trái một chút, nhìn phải một chút, sau đó gật đầu một cái. "Ừ! Thật sự nó không phải là rất đẹp mắt."

Lời của nàng khiến ngực Triển Mộ Bạch căng thẳng, nhưng lời nói sau đó của nàng để lại cho sự đau đớn khuất nhục trong lòng hắn vô tình phai đi không ít.

"Bất quá, đây chỉ là chuyện nhỏ mà thôi, nếu so với Hách Liên thúc thúc của ta thực sự tốt hơn rất nhiều, hẳn khi ông ấy còn trẻ bị cừu gia bắt đi, không chỉ có mặt bị cháy hư hơn phân nửa, ngay cả trên người cũng bị cháy sạch trầy da sứt thịt, thê thảm không nỡ nhìn, so với mặt của ngươi kinh khủng hơn gấp trăm lần! Nhưng ta từ nhỏ nhìn đến lớn, cũng sớm đã quen.

"Hách Liên thúc thúc rất thương ta, ta mới sẽ không bởi vì dấn dập kinh người của ông mà không thích ông, cũng giống như Hách Liên thăm thăm vậy, bà cũng không quan tâm diện mạo của ông, vẫn sinh cho ông thật nhiều đứa nhỏ đáng yêu, người một nhà sống chung với nhau rất vui vẻ."

Hắn giật mình đến nửa ngày nói không ra lời, thật lâu mới tìm được thanh âm của mình. "Ngươi. . . . Không lừa ta chứ?"

"Ngươi không tin cũng không sao, đáng tiếc Uy Uy không ở đây, nếu không nàng ấy có thể làm chứng cho ta."

"Uy Uy gì đó là rẽ hành, củ tỏi nào?" Triển Mộ Bạch ghen tỵ hỏi.

Đông Phương Nhạc Nhạc cong vành môi đỏ thắm, vô cùng hãnh diện nói: "Uy Uy là người, mới không phải hành, tỏi, chúng ta là một đôi sanh đôi, dấn dập nàng ấy cùng ta giống nhau như đúc đó! Nhưng nàng ấy thông minh hơn ta nhiều, cũng không tham ăn giống ta."

Trái tim hắn mới trầm xuống, thì ra đó Uy Uy là một nữ nhân, vậy mà không nói sớm, hại hắn ghen tỵ hết nửa ngày.

Ghen? ! Bộ dạng Triển Mộ Bạch sợ hãi cả kinh, hẳn làm gì ghen chứ? Hắn và heo tiểu muội một không có quan hệ thân thích, hai không phải là bằng hữu, hắn ghen tỵ gì chứ? Thật là không giải thích được.

"Hô ta không ăn nổi nữa." Đông Phương Nhạc Nhạc thỏa mãn sờ sờ cái bụng nhỏ tròn tròn nói.

Triển Mộ Bạch trở mặt nhanh giống như lật sách, khuôn mặt sa sầm nói: "Nếu ăn no, ngươi có thể cút."

Đối với thái độ không chút thân thiện của hắn, nàng cũng không hề giận. "Ta đi đây, ngày mai trở lại thăm ngươi."

"Mau cút!" Rõ ràng trong lòng hắn không đành lòng để nàng đi, hết lần này tới lần khác mạnh miệng nói.

Hắn đã tịch mịch quá lâu, hẳn đem mình vây ở trong Bách Hiên, không gặp bất luận kẻ nào, cũng không nguyện ý khiến bất luận kẻ nào đến gần hắn, thật ra thì, hẳn thật sự rất nhớ thế giới bên ngoài, lại thiếu hụt dũng khí, hẳn thật khát khao mong mọi người có thể không sợ hãi vết sẹo trên mặt hắn, đến làm bạn cùng hắn, kết quả, trời cao đã phái người tới rồi, đó chính là một heo tiểu muội suốt ngoài chỉ tích ăn rồi ngủ!

Triển Mộ Bạch không khỏi ngửa mặt lên trời thở dài, Lão Thiên Gia có phải đang trêu cợt hắn hay không?

Khu chợ náo nhiệt, ngoài gian hàng bày la liệt còn có những người qua lại nhộn nhịp không dứt, hai bước nhỏ đã đến quán ăn, ba bước lớn đã đến trà lâu tửu quán, còn có thức ăn ngon ở Giang Nam có đếm cũng đếm không xuể, đối với người xem thức ăn như mạng như Đông Phương Nhạc Nhạc mà nói, có thể nói là lực hút trí mạng, hại thể trọng nàng thẳng tắp đi lên mãi.

Nhất là gần như mỗi ông chủ của các cửa tiệm đều nhận biết nàng đã đoạt được danh hiệu Đại Vị Vương, không khỏi hy vọng có thể dựa dẫm chút ánh sáng từ nàng, quảng cáo cho việc làm ăn của mình, cho nên, chỉ cần nàng vừa xuất hiện, người người cũng nhiệt tình chiêu đãi nàng, chỉ thấy nàng từ đầu đường ăn đến cuối phố, ăn từ con phố này đến con phố khác, cái miệng nhỏ nhắn chưa từng dừng qua.

"Nhạc Nhạc cô nương, mau tới nếm thử cháo gạo nếp đậu đỏ của bốn điểm một chút, đảm bảo cô nương ăn rồi sẽ còn muốn ăn nữa đó." Ông chủ của Lục Phụng cư ở đầu đường chào hỏi.

Ông chủ Vĩnh Hòa viên ở cách vách cũng không cam chịu yếu thế vẫy tay về phía nàng, "Cháo gà trứng dầu vừng thơm của tiệm chúng tôi là Giang Nam nhất tuyệt, Nhạc Nhạc cô nương nếu bỏ lỡ, sẽ hối hận nha."

"Đừng quên còn có áp dầu xiu mại ở tiệm tôi nữa nè."

"Nhạc Nhạc cô nương mau tới nếm thử hoa quả đường khoai lang của tiệm tôi đi."

Đi đến Tuy Viên nơi cuối phố, đó là quán ăn nổi tiếng nhất về bánh bao Ngũ Đình, là dùng thịt tươi sống, gà xé phay, hải sản tươi, tôm tươi, cùng măng tươi làm nhân bánh, ăn vừa thơm vừa mềm, cho dù ăn mỗi ngày cũng sẽ không ngán, cũng là một trong món điểm tâm nàng thích ăn nhất.

Đông Phương Nhạc Nhạc ăn dọc theo đường đến món điểm tâm chính gốc, người vẫn chưa đến cửa hiệu đã dự tính, bụng đã sắp vỡ ra rồi, bởi vì ngày nào nàng cũng gặp phải tình huống như thế này, cho nên đến bây giờ, vẫn chưa chân chính được hưởng qua phần thưởng của mình!

"Người nơi này thật sự quá tốt! Nếu Uy Uy cũng ở đây thì tốt biết bao nhiêu." Họ từ nhỏ đến lớn chưa từng tách ra lâu như lần này, khó tránh khỏi sẽ nhớ đối phương da diết.

"Nhạc Nhạc." Khi nàng đi qua một cửa hiệu bánh ngọt Đạo Hương thôn có tiếng đã trăm năm nay, thì một nam nhân có gương mặt chữ điền trung hậu, từ trong tiệm ra ngoài gọi nàng lại, "Tiệm chúng ta có bánh ngọt mới ra lò, ngươi có muốn ăn không?"

Chỉ cần là ăn, Đông Phương Nhạc Nhạc phạm là ai đến cũng không cự tuyệt. "Ta muốn ăn, ta muốn ăn!"

"Được, được, ngươi chờ ta một chút, ta đi lấy túi cho ngươi đây."

Con trai của ông chủ tiệm bánh ngọt Tào Gia Bảo đi vào một lát, liền lấy ra một gói giấy thật to, "Tất cả những thứ này đều cho ngươi, mang đi đi. Cũng đừng để cho cha ta bắt gặp."

Đông Phương Nhạc Nhạc ôm lấy túi điểm tâm còn nóng hổi, cười tủm tỉm nói: "Cám ơn ngươi, Gia Bảo ca ca."

"Không có gì, chỉ cần ngươi thích ăn là tốt rồi." Trên gương mặt ngăm đen hiền lành của hắn lộ ra hai hàng răng trắng, nhếch miệng cười cười, "Đúng rồi, đến Tiên Viên mấy ngày nay đã quen chưa?" Người nào thấy tiểu cô nương ngây thơ chất phác như thế, ai lại không thích chứ hơn nữa hắn lại là con độc nhất, đương nhiên sẽ xem nàng như em gái mà hết sức thương yêu.

"Dạ! Ai ở đây cũng đối với ta rất tốt." Nàng ngồi xuống trên thềm đá trước cửa, mở bao giấy ra, cầm lấy khối bánh nóng hổi cắn một cái, nắm chặt đầu ngón tay nói cho hắn nghe, "Lão bá rất tốt với ta, bá mẫu cũng thế, Triển đại ca, Triển nhị ca và Triển tỷ tỷ cũng thế, à còn nữa, Triển Mộ Bạch cũng đối với ta rất tốt nha."

Tào Gia Bảo nghe mặt đầy vẻ kinh ngạc, "Ngươi gặp qua Mộ Bạch?"

"Gặp qua!" Đông Phương Nhạc Nhạc gật đầu một cái.

Hắn kinh ngạc trừng lớn mắt, hồ nghi hỏi: "Sao có thể chứ? Ta nghe nói hắn đã thật lâu không có ra khỏi Bách Hiên một bước, sao ngươi nhìn thấy hắn được?"

"Ta nhìn thấy hắn ở Bách Hiên! Mặc dù tính tình của hắn không được tốt, bắt quá, tâm địa cũng không tệ lắm, biết ta nửa đêm sẽ đói bụng, còn đặc biệt chuẩn bị rất nhiều thức ăn ngon chờ ta đến, cho nên, mặc dù hắn thỉnh thoảng sẽ hăm hét với ta, nhưng ta sẽ so đo với hắn đâu."

Miếng bánh trên tay biến mất rất nhanh ở trong miệng của nàng, tiếp theo nàng ăn đến cái thứ hai, "Gia Bảo ca ca, ngươi có biết mặt của hắn tại sao lại biến thành như vậy hay không?"

"Hắn không có nói với ngươi sao?" Hắn hỏi.

Đông Phương Nhạc Nhạc vờn vai một chút, "Ta đã hỏi hắn lần thứ nhất, nhưng hắn đột nhiên trở nên rất tức giận, còn không để ý đến ta, hại ta cũng không dám hỏi nữa."

"À! Điều này cũng khó trách." Tào Gia Bảo xoa xoa cằm than nhẹ một tiếng, "Nếu như năm năm trước hắn không xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nói không chừng bây giờ hắn đã vào cung, lên làm ngự trù trẻ tuổi nhất trong lịch sử rồi! Hắn là danh nhân trấn chúng tôi, mười tám tuổi năm ấy, đã có được danh hiệu "Thiếu niên Thần Trù", đó là nói về tài nấu nướng bẩm sinh của hắn, ngay cả đầu bếp lâu năm kinh nghiệm cũng cảm thấy không bằng, đáng tiếc sau khi gặp chuyện không may, mọi chuyện đã tan vỡ từ đó."

Nàng bỗng dừng trọn to mắt, "Gia Bảo ca ca, ngươi nói là Triển Mộ Bạch nấu nướng rất ngon phải hay không?"

"Ngay cả Đương Kim Thánh Thượng ăn thức ăn của hắn làm cũng giờ ngón tay cái lên khen không dứt miệng, ngươi nói xem có phải rất lợi hại không?"

Tào Gia Bảo trêu ghẹo hỏi.

Đông Phương Nhạc Nhạc há hốc cái miệng nhỏ nhắn, nửa ngày nói không ra lời.

"Ngươi không phải không biết chứ?" Hắn kinh ngạc hỏi.

Nàng lắc đầu một cái, "Hắn cũng không nói với ta."

"Thật ra thì, ta cùng Mộ Bạch có thể nói là cùng nhau lớn lên, hắn là một người tương đối kiêu ngạo, hôm nay biến thành bộ dáng người gặp người sợ này, hại hắn ngay cả ra cửa cũng không dám, làm sao có thể làm tiếp món ăn cho người ta ăn chứ? Thực sự quá đáng tiếc cho một thần trù nghệ như thế." Hắn cảm thán nói.

"Ta cũng thật muốn ăn đồ ăn của hấn làm đó!" Nàng ngẩng mặt lên nói, oa! Ngay cả Hoàng Đế lão gia cũng thích ăn, vậy nhất định ăn rất ngon rồi.

Tào Gia Bảo cười thông cảm, "Trừ phi ngươi có thể nghĩ biện pháp làm cho hấn cảm đạo lên." Bất quá, đó là chuyện không thể nào!

Bỗng dưng, đầu óc Đông Phương Nhạc Nhạc lóe lên linh quang, "A!"

"Xảy ra chuyện gì?"

Nàng hưng phấn cả người nhảy dựng lên kêu to, "Ta tìm được rồi!"

"Ngươi tìm được cái gì rồi?"

"Gia Bảo ca ca, ta đi về trước đây, hôm nào lại tới tìm ngươi." Đông Phương Nhạc Nhạc hướng Tào Gia Bảo cáo từ, vui vẻ chạy về Triển Viên.

Bạn đang đọc truyện *Trư Tiểu Muội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Vừa về tới Triển Viên, nàng liền trực tiếp chạy về hướng Bách Hiên.

Nàng thật là một ngu ngốc mà, suốt ngày chỉ lo ăn, lại đã quên ước hẹn cùng với Uy Uy.

Thật may là còn chưa quá trễ, hiện tại nàng đã tìm được tướng công của nàng nên vẫn không xem là quá trễ.

Hắc hắc he he! Sau này có "Thiếu niên Thần Trù" làm củ tướng công, vậy suốt đời này của nàng sẽ ăn toàn món ngon rồi, hơn nữa nói thật ra, đáng đáp Triển Mộ Bạch rất anh tuấn, mặc dù có chút thiếu sót nhỏ, bất quá, trên đời này không có người nào là hoàn mỹ, chỉ cần nàng nhìn hấn thấy thuận mắt là đủ rồi.

"Triển Mộ Bạch, Triển Mộ Bạch!" Nàng bắt đầu mơ màng đến ngày mà Uy Uy gọi nàng là tỷ tỷ, thậm chí, cuộc thi đấu này nàng thắng chắc!

Đang trong phòng ngủ nghỉ ngơi Triển Mộ Bạch nghe "tiếng heo kêu" của nàng, còn tưởng rằng đã xảy ra chuyện gì, bởi vì hấn dặn đi dặn lại, chính là không cho nàng tới Bách Hiên tìm hấn vào ban ngày, tránh cho bị một người khác bắt gặp.

"Heo tiểu muội, vào giờ này ngươi chạy tới đây làm gì?" Hấn không vui không thêm nghĩa nàng một cái.

Đông Phương Nhạc Nhạc không nhìn về giận dữ của hấn, mở ra túi giấy cười nói: "Ta đặc biệt mang cái này tới cho ngươi ăn, còn âm âm nhé! Ngươi mau ăn đi."

Hấn tùy ý liếc một cái, "Đây là bánh Tiểu Hồng cao của Đạo Hương thôn."

"Ngươi rất lợi hại, ngửi một cái liền đoán trúng! Đây là Gia Bảo ca ca biết ta thích ăn, đặc biệt đưa cho ta."

Nàng khoe khoang mà nói.

Khẩu khí Triển Mộ Bạch đầy mùi giấm hoi: "Ngươi cùng Tào Gia Bảo là có quan hệ gì, có cần thân thiết như vậy sao? Chẳng qua chỉ là mấy cái bánh ngọt mà thôi, có gì giỏi chứ, ta cũng biết làm vậy."

"Hay quá! Vậy ngươi làm cho ta ăn." Nàng vui vẻ đẩy chõu mong mà nói.

Sắc mặt hấn nhất thời cứng đờ, giống như bị người đâm lên chân đau. Hấn lạnh lùng nói: "Hừ! Sao ta phải làm cho ngươi ăn?"

"Ngươi không phải là 'Thiếu niên Thần Trù' sao?"

"Là ai nói cho ngươi?" Sắc mặt Triển Mộ Bạch thay đổi khiển trách hỏi.

Đông Phương Nhạc Nhạc lấp bắp nói: "Là, là Gia Bảo ca ca nói."

"Cái tên miệng rộng đó!"

"Người không được mắng Gia Bảo ca ca, hần cũng là quan tâm người."

Hần lập tức giận tái mặt, "Ta không cần bắt luận kẻ nào quan tâm."

"Vậy ta thì sao? Ta cũng rất quan tâm người." Nàng cong cái miệng nhỏ nhắn đỏ tươi lên, làm nũng hỏi: "Người cũng không cần sao?"

Cầm Triển Mộ Bạch căng thẳng, cứng rắn nói: "Ta không cần."

"Người không phải yêu thích ta chứ?"

"Sao ta lại thích người?" Hần giả bộ lạnh lùng, cật mạnh hỏi ngược lại.

Đông Phương Nhạc Nhạc nghe thật cảm thấy vô cùng ủy khuất, "Tại sao? Ta rất đáng yêu mà!"

"Hừ! Ta thấy người đáng thương không có ai yêu thì có." Triển Mộ Bạch chế nhạo nhạo báng nàng.

Nàng chán nản rũ mí mắt xuống, cảm thấy trong lòng thật là khổ sở, từ nhỏ đến lớn, nàng cùng Uy Uy là bảo bối người gặp người thích, chưa từng có người nói ghét nàng, hần là người đầu tiên.

Trong lúc Đông Phương Nhạc Nhạc muốn buông tay, trong đầu bất ngờ hiện lên câu Uy Uy đã nói chỉ cần nhìn trúng mục tiêu, sẽ đồng thời phải dùng da mặt dày bám dính lấy, bám dính lâu ngày sẽ là của người.

Uy Uy sẽ không lừa gạt nàng, hơn nữa Uy Uy lại thông minh, tuyệt đối sẽ không nói sai, cho nên, nàng vẫn không thể chết tâm.

Nàng hít hít mũi, "Người không yêu thích ta cũng không sao, chỉ cần ta thích người là đủ rồi." Nàng khôi phục lòng tin mà nói.

Triển Mộ Bạch nghe nàng đột nhiên tỏ tình, hai con người thiếu chút nữa rớt xuống, "Người. . . . Ai cho phép người yêu thích ta chứ? Heo tiểu muội, không cho phép người thăm mền ta, có nghe hay không?"

Nàng nâng khuôn mặt tròn trịa nhỏ nhắn lên, "Ta muốn đó!"

"Người nói lại lần nữa!" Hần dùng ngón tay chỉ chỉ vào gò má béo mập của nàng.

"Thật là đau! Đừng捏 má người ta á!"

"Vậy hãy đem lời nói mới rồi thu hồi đi."

"Không muốn! Người là ta thật vất vả mới tìm được tướng công, Uy Uy nói chỉ cần bám dính lấy người không buông, người sẽ biến thành của ta." Nàng kiên quyết không nhượng bộ.

Triển Mộ Bạch nghe nàng nói, trên mặt hần lúc xanh lúc trắng, trầm giọng nói: "Cầm mồm ! Ai muốn làm tướng công của người?"

"Chính là người đó!" Đông Phương Nhạc Nhạc không hề lùi bước nữa, quyết định tranh thủ cho đến cùng.

Hần lớn tiếng cười nhạo nàng, "Ha ha ha, người còn chưa có tính gủ phải không? Ta đã đủ xui xẻo rồi, mới không muốn xui xẻo cưới thêm một heo tiểu muội như người đâu!"

Đông Phương Nhạc Nhạc cũng không tức giận, cười quỷ quyết, "Người thật không muốn tướng công làm của ta ?"

"Không, Muốn!" m thanh của Triển Mộ Bạch nhấn mạnh cự tuyệt.

Nàng dùng sức bắt đầu động não, trước kia chỉ cần nghe theo lời của Uy Uy là được, căn bản không cần nàng phải hao tổn tâm trí, nhưng hiện tại chỉ có một mình nàng, nàng đành phải cố gắng nghĩ cách thôi.

"Người đã kiên quyết như thế, được rồi!" Đông Phương Nhạc Nhạc khi nhìn thấy vẻ hoang mang của hần, giả vờ đi ra ngoài.

Triển Mộ Bạch có một loại dự cảm không tốt lắm, không nhịn được mở miệng hỏi: "Heo tiểu muội! Người muốn đi đâu?"

Hai chân của nàng đã bước ra ngưỡng cửa rồi, cũng không quay đầu lại nói: "Ta muốn đi tìm lão bá."

"Tìm cha ta? Người tìm cha ta để làm gì?" Hần không tự chủ nhăn mày lại.

Đông Phương Nhạc Nhạc cũng không quay đầu lại, ném một câu ra phía sau, "Ta muốn đi tìm lão bá để "Cầu hôn" ."

"Nói cái gì? !" Triển Mộ Bạch phát ra tiếng hét kinh thiên động địa , "Heo tiểu muội, người đứng lại đó cho ta! Heo tiểu muội, có nghe hay không? Heo tiểu muội!"

"Cháu muốn đòi phần thưởng?" Triển Sĩ Hòe cùng ái thê nhìn nhau cười một tiếng.

"Vâng!" Khuôn mặt Đông Phương Nhạc Nhạc tràn ra tươi cười hồn nhiên ngây thơ,

"Phần thưởng này cháu cũng chưa sử dụng lần nào, cho nên, có thể cùng lão bá thương lượng, để cho cháu đổi phần thưởng khác hay không? , "

Triển Sĩ Hòe khẽ mỉm cười từ ái, "Đương nhiên là có thể, chẳng qua là, cháu muốn đổi cái gì?"

"Cháu muốn con trai của lão bá làm tướng công của cháu? " Từ miệng nàng thốt ra những từ ngữ kinh người.

Lần này làm cho hai vợ chồng bọn họ giật mình.

"Cháu nói là! Cháu muốn con của chúng ta làm tướng công của cháu?" Triển phu nhân rất sợ mình nghe lầm, thận trọng hỏi một lần nữa, thấy nàng gật đầu, bà mới xác định lỗ tai của mình không có vấn đề.

Đông Phương Nhạc Nhạc vẫn hỏi rất ngây ngô: "Có thể không?"

"Chuyện này. Lão gia, ông nói nên làm sao đây?" Triển phu nhân không nắm được chủ ý, nhìn về trưởng phu hỏi.

Triển Sĩ Hòe vụn vụn không ngờ tới nàng sẽ nói lên loại yêu cầu quái dị này, cho dù ông kiến thức rộng rãi, vẫn qua thật lâu sau mới tìm được thanh âm của mình.

"Nhạc Nhạc, hôn nhân đại sự há có thể trò đùa? Huống chi, nào có cô nương gia nào tự mình cầu hôn , đây không hợp với lễ tiết!"

"Như vậy không được sao?" Nhưng Uy Uy nói rõ có thể mà!

Triển phu nhân cố gắng bỏ đi ý nghĩ của nàng, ôn nhu nói: " Triển bá bá cháu nói không sai, hôn nhân đại sự nhất định phải do cha mẹ làm chủ, hoặc là lời của mối mai, ngàn vạn lần không thể tự tiện định việc chung thân, hơn nữa, Mộ Thanh cùng Mộ Lam lớn tuổi hơn cháu quá nhiều, chỉ sợ cũng không quá thích hợp."

"Cháu không phải là muốn Triển đại ca hay Triển nhị ca, cháu muốn Triển Mộ Bạch là tướng công cháu, các người cũng nghĩ sai rồi!" Đông Phương Nhạc Nhạc nghiêm nghị nói."

Hai vợ chồng rất ấn ý từ trên ghế ngồi nhảy bắn lên, "Cháu nói là Tiểu Tam? !" Sao có thể như vậy?

"Đúng thế ạ! Chính là huynh ấy, như vậy cháu có thể để cho huynh ấy làm tướng công của cháu rồi sao?" Nàng cười mị mị hỏi.

Nàng không đợi đến Triển Sĩ Hòe trả lời, bên ngoài phòng liền vang lên một tiếng rít gào như sấm "Heo, tiểu, muội!"

Đông Phương Nhạc Nhạc theo bản năng xoay thân qua, nghiêm túc nói cho hắn biết, "Ta ở chỗ này, ngươi có thể đừng rống lớn tiếng như thế hay không, sẽ dọa đến nhị vị lão bá đó."

"Ngươi nói đủ chưa?"

Triển Mộ Bạch xuất hiện khiến cho phu thê Triển Sĩ Hòe quả thật không dám tin, đây chính là lần đầu tiên sau năm năm rông rã, ái tử lần đầu tiên bước ra khỏi Bách Hiên, làm bọn họ vui mừng đứng bật dậy.

Đông Phương Nhạc Nhạc cười gật đầu thừa nhận, "Dĩ nhiên đủ rồi."

"Tiểu Tam, con, con." Triển phu nhân kích động đến nói không ra lời.

Triển Sĩ Hòe nâng lấy đầu vai yếu ớt của ái thê, giờ phút này tâm tình của ông khó có thể dùng bút mực để hình dung "Tiểu Tam, chuyện này là sao vậy?"

"Cha, mẹ, các người đừng nghe nàng nói bậy, ta mới không thèm cười nàng!" Triển Mộ Bạch lớn tiếng bảo hộ quyền lợi chính mình.

"Sao chúng ta không biết các con lại quen nhau nhỉ?" Triển Sĩ Hòe nghe giọng nói của con mình, cảm thấy tình huống tựa hồ không đơn giản .

Khuôn mặt nhỏ nhắn thật thà chất phát của Đông Phương Nhạc Nhạc hiếm khi xuất hiện tia xảo trá như thế, "Triển Mộ Bạch, lão bá đã đáp ứng đem ngươi trở thành làm phần thưởng đưa cho ta làm tướng công rồi, ngươi cũng không thể ăn vạ đó!"

"Heo tiểu muội, ngươi điên rồi!" Hắn giận đến nổi trợn lồi đĩnh, cung quả đấm muốn đánh người.

Triển Sĩ Hòe nhìn thấy hình ảnh giằng co của bọn họ, lại ngoài ý liệu lộ ra nụ cười gian trá.

"Nhạc Nhạc nói không sai, ta đã đáp ứng đem con trở thành làm phần thưởng đưa cho con bé ấy rồi, sau này con chính là tướng công của nó."

Triển phu nhân còn muốn nói thêm gì nữa, lại bị ông ngăn lại, nhỏ giọng nói: "Suyt, nàng đừng hỏi, tiếp tục xem tiếp thì sẽ biết."

Triển Mộ Bạch thoáng chốc nổi trợn lồi đĩnh, "Cha, cha không thể làm như thế!"

"Ta là cha con, ta đã hứa thì phải làm." Triển Sĩ Hòe dù bận vẫn ung dung mà nói.

Hắn giận đến mặt xanh mét quáт khế, "Nàng dựa vào cái gì muốn ta cưới nàng?"

"Chỉ bằng nàng có biện pháp làm cho con bước ra khỏi Bách Hiên, chuyện này ngay cả cha mẹ cũng làm không được, mà nàng lại làm được, chỉ dựa vào một điểm này, đủ để cha mẹ đáp ứng hôn sự của các con rồi."

Triển phu nhân nghe nhất thời chuyển buồn làm vui, cuối cùng bà cũng đã hiểu dụng ý của phu quân mình, cũng phụ họa theo lời ông.

"Đúng a! Mẹ cũng đồng ý, sau này Nhạc Nhạc sẽ là vợ của con, con phải đối xử với nó thật tốt đó." Nói không chừng Nhạc Nhạc chính là cứu tinh mà bọn họ chờ đợi đã lâu.

"Trời đánh mà!" Triển Mộ Bạch văng tục một câu, đều là tại heo tiểu muội này làm hại! Hại hắn tình thế cấp bách chạy ra, hiện tại quá tốt rồi, Lão Thiên Gia là ngại vận mạng của hắn còn chưa đủ bi thảm sao? Lại còn muốn hắn cưới heo tiểu muội này làm thê tử chứ a! Rõ ràng muốn giết chết hắn mà.

"Tướng công" Đông Phương Nhạc Nhạc lập tức ngọt ngào kêu một tiếng.

Hắn hỏa khí mười phần quát: "Câm mồm! Không cho phép gọi ta là tướng công, ta sẽ không thừa nhận cuộc hôn sự này đâu!"

Dứt lời, Triển Mộ Bạch vô cùng khí thế lao ra khỏi đại sảnh, trên đất giống như còn in dấu chân của hắn đầy hơi nước.

"Nhạc Nhạc, cảm ơn cháu, nếu hôm nay không có cháu, Tiểu Tam, vĩnh viễn sẽ không bao giờ tự mình đi ra, đây đều là công lao của cháu, cháu thật sự là đại ân nhân của Triển gia chúng tôi." Triển phu nhân cầm lấy đôi tay mềm mại của nàng, cảm động đến rơi nước mắt nói.

Triển Sĩ Hòe cười không khép miệng được, "Phu nhân, Nhạc Nhạc không chỉ là ân nhân của Triển gia chúng ta, mà còn là con dâu tương lai, bắt đầu từ lần đầu tiên ta nhìn thấy Nhạc Nhạc, đã cảm thấy con bé này có tướng vượng phu, người nào cưới được nó, thì người đó có phúc, quả nhiên không sai, Tiểu Tam nhà ta nhờ phúc khí của nó, chúng ta cuối cùng cũng đã nhặt được bảo bối này về cho con trai chúng ta rồi."

"Nhạc Nhạc, ! Nói cho bá mẫu biết, cháu cùng Tiểu Tam sao biết nhau vậy?" Triển phu nhân cười hỏi.

Phanh! Triển Mộ Bạch đánh một quyền vào trên khay trà.

"Heo tiểu muội đáng ghét, lại dám ở sau lưng tính toán ta, đừng tưởng rằng có cha mẹ làm núi dựa cho nàng, ta liền sẽ lấy nàng, hừ! Ngay cả cửa sổ cũng không có đâu."

Trong lúc hắn mắng đang được thuận miệng thì nghiêng mắt nhìn thấy một đỉnh đầu màu đen ở ngoài cửa ngõ đảo đảo .

"Người còn dám xuất hiện ở trước mặt của ta?" Hắn chuẩn bị đại khai sát giới, đối với đầu sỏ gây nên chuyện gằm hét âm ỉ.

Đông Phương Nhạc Nhạc cười khúc khích, nũng nịu kêu một tiếng, "Tướng công"

"Ai là tướng công của ngươi?" Triển Mộ Bạch âm hiểm liếc nàng một cái.

Nàng tự cảm thấy không có gì vui sờ lỗ mũi, ừ! Cũng không nên ép hắn quá gấp.

"Người không ta gọi ngươi là tướng công, vậy ta gọi ngươi Triển Mộ Bạch, như vậy cũng có thể chứ?" Thấy hắn không có phản đối, nàng mới tiếp tục hỏi: "Ngươi đang tức giận phải không?"

Triển Mộ Bạch còn bày ra vẻ "Không thèm nhìn ngươi nữa" cho nàng nhìn.

"Nét mặt của ta thoát nhìn rất cao hứng sao? Ta vẫn cho là con heo tiểu muội nhà ngươi chậm hiểu, thì ra là giả heo ăn cỏ, muốn dùng chiêu này ép ta cưới ngươi? Hừ! Ta hiện tại liền có thể nói cho ngươi biết, đừng mơ tưởng!"

Trên mặt của nàng vẫn tràn đầy nụ cười, "Ta biết ngươi rất tức giận"

Triển Mộ Bạch không nhịn được chen miệng, "Sai lầm rồi! Là cực kỳ tức giận."

"Thật sao! Là cực kỳ tức giận, nhưng ta thật sự vô cùng hi vọng ngươi làm tướng công của ta, cho nên, không lấy ngươi không được, chỉ có thể nói tiếng xin lỗi với ngươi thôi." Uy Uy nói phải đầy mặt bầm lầy không thả, nếu không tướng công sẽ bay đi mất, , hắc! Vậy cũng vụn vụn không được, nàng từ nhỏ đến bây giờ, mong muốn nhất chính là Uy Uy gọi nàng một tiếng tỷ tỷ.

"Ta không chấp nhận lời xin lỗi của ngươi, từ giờ trở đi, ta không muốn gặp lại ngươi nữa!" Hắn nóng nảy quát.

Đông Phương Nhạc Nhạc lập tức suy sụp khuôn mặt nhỏ nhắn, "Vậy ta nửa đêm cũng không thể tới nơi này ăn nữa phải không?"

"Nói nhảm!" Triển Mộ Bạch không khách khí liếc nàng một cái.

Mặt nàng đầy ủy khuất, "Có thể đổi cách khác hay không?" Như vậy sẽ đối chết người đó!

"Dĩ nhiên không được." Hắn cuối cùng cũng chiếm thế thượng phong, bắt được nhược điểm của nàng. "Trừ phi ngươi bỏ đi ý nghĩ gả cho ta, nếu không, đừng mơ tưởng bước vào Bách Hiên một bước!"

Đồng Phương Nhạc Nhạc trầm ngâm nửa ngày, nhịn đau nói: "Vậy thì không được!"

"Vậy chúng ta giữa sẽ không còn gì để nói rồi." Nói xong, Triển Mộ Bạch đem nàng một cước đá ra cửa, tiếp theo đóng sầm cửa lại!

Một tiếng, cái then cửa.

Hừ! Ta sẽ không dễ chết tâm như thế, Đồng Phương Nhạc Nhạc thề ở trong lòng.

Nàng một mặt vuốt vuốt cái mũi phì phì, một mặt từ dưới đất đứng dậy, quyết định nhất quyết phải nắm tay tướng công này về đảo mới được.

Ai! Thật quá buồn chán mà!

Triển Mộ Bạch gấp một miếng gà quay Lang Sơn bỏ vào trong miệng, vô vị tẻ nhạt nhai nhai, cũng không phải là đầu bếp tay nghề không tốt, cũng không biết tại sao vậy, hẳn chính là cảm thấy rất khó ăn.

Nhìn bàn thức ăn đầy ắp trước mắt, lòng hắn cảm thấy nôn nóng để đưa xuống, không hiểu tự hỏi, hắn đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì? Tại sao lại cảm thấy thời gian trôi qua rất chậm, cuộc sống thật là khó chịu mà? Giống như mình là một con thú khốn khổ bị nhốt vào lồng, khẩn cấp muốn chạy ra bên ngoài, đây chính là chuyện trước kia chưa từng phát sinh qua!

Nói đi nói lại, đều là tại heo tiểu muội chết tiết đó gây họa.

Hắn là người, cũng không phải là phần thưởng, lại muốn cầu xin cha mẹ coi hắn là phần thưởng đưa cho nàng làm tướng công! Hắn không có nhiều tiền sao? Quả thực là cố ý ô nhục người khác mà! Trước khi hắn xảy ra chuyện ngoài ý muốn, đầu gì hắn cũng là một nam nhân độc thân có giá trị nhất, nếu hắn có thể tiến cung làm ngự trù, được hoàng đế coi trọng, vậy tương lai hắn muốn kết hôn với con gái của công hầu khanh tướng nào mà không được, làm gì đến phiên nàng chứ? Nàng quả thật ngu ngốc không biết suy nghĩ mà.

Triển Mộ Bạch buồn bã nghĩ ngợi, hắn cũng không phải bị điên, cưới một nữ nhân suốt ngày chỉ biết ăn ăn, sau này còn phải cùng nàng sinh vợ dưỡng một đám Tiểu Trư, a! Chỉ nghĩ thôi, đã làm cho hắn cảm thấy da đầu tê dại.

Bất quá, kể từ chiều hôm qua, sau khi đuổi nàng đi, ban đêm nàng thật sự không chuồn êm đến Bách Hiên ăn nữa, mặc dù hắn chết cũng không chịu thừa nhận chính mình là một đêm không ngủ vì đợi nàng, hơn nữa hắn đã thành thói quen có nàng làm bạn, một mình ăn cơm thật sự không có chút cảm giác.

Chậm đã! Hắn cư nhiên dùng hai chữ "Thói quen" này, thậm! Lần này chuyện thật sự rất nghiêm trọng.

Chẳng lẽ hắn bất hạnh đã thích heo tiểu muội rồi?

Ý niệm này vừa mới sinh ra, liền bị hắn cứng rắn cắt đứt.

Sẽ không, sẽ không, ánh mắt của hắn mới không kém như vậy, nhìn nàng, đáng đáp vừa mập lại vừa lùn, mặc dù làn da trắng trắng mềm mềm, cả người tròn tròn, xem ra thật sự rất đáng yêu, hả? Không đúng, không đúng! Về mặt của hắn càng thêm kinh hoàng, lắc đầu, đem ý niệm không nên có toàn bộ bay ra ngoài.

Nói tóm lại một câu, nàng hoàn toàn không phù hợp với tiêu chuẩn chọn thê tử của hắn, hãy để cho nàng sớm hết hy vọng là tốt nhất, chỉ cần nàng không tới phiền hắn nữa thì thiên hạ sẽ thái bình.

Hắn một tay chống má, một tay kia dùng chiếc thìa chọc chọc cá ướp hương quế nhằm chán liếc mắt, lúc này, khóe mắt của hắn lơ đãng phát ra hai luồng ánh sáng sắc bén, thẳng tắp bắn về phía cửa có 'gì đó' tròn trịa, thấy nó lắc lư hai cái, ngay sau đó biến mất không thấy bóng dáng nữa, nhưng qua mấy giây, nó lại chạy đến.

"Người nào lên lút ngoài đó?" Khóe môi hắn cong lên, giả bộ nổi giận nói.

‘Vật tròn trịa’ kia bỗng chốc rút về, lại không dám lộn xộn.

"Thì ra là ta nhìn lầm rồi, ta còn tưởng rằng là một con heo nhỏ tham ăn nào đó, vốn là muốn cho nó đi vào ăn, nếu không phải thì thôi."

Nghe hắn nói như thế, thì ra là Đồng Phương Nhạc Nhạc đang núp ở bên ngoài nhìn lén, lập tức đuổi đầu đi vào, hi hi cười một tiếng, "Ngươi không có nhìn lầm, là ta mà!"

Triển Mộ Bạch trầm mặt hỏi: "Ngươi ở bên ngoài làm gì vậy?"

"Đương nhiên là xem ngươi hết giận chưa, nếu không ta sợ đi vào lại bị ngươi đá ra." Nàng càng nói càng hăng hái, vì "Mỹ vị tương lai" của nàng, nàng tuyệt đối sẽ không dễ dàng lùi bước.

Hắn bĩu môi cười lạnh, "Nếu như ngươi thật sợ ta, vậy sao còn dám quay lại."

"Ha ha ha!" Đông Phương Nhạc Nhạc cười khúc khích, mặc dù nàng có lúc không phải là rất thông minh, bắt quá, nàng lại rất rõ ràng một chuyện đó chính là cho dù Triển Mộ Bạch có tức giận đến mức nào đi chăng nữa, cũng chỉ sẽ hăm hét chốc lát mà thôi, hắn tuyệt sẽ không đánh mình thật đâu, cho nên, nàng một chút cũng sẽ không sợ.

"Hừ!" Chóp mũi của hắn phát ra một tiếng cười lạnh, bày ra sắc mặt còn chưa phải rất dễ nhìn, nhưng khẩu khí trong lúc vô tình đã hòa hoãn rất nhiều. "Ăn cơm chưa?"

Đông Phương Nhạc Nhạc đối với thức ăn trên bàn nuốt nước miếng mãnh liệt, liếm liếm môi nói: "Mới vừa rồi ăn có một chút à!"

Bắt quá, ta còn có thể ăn nữa, hơn nữa, ta thích ăn cơm chung với ngươi hơn." Miệng của nàng nhất thời ngọt tựa như quét mật.

"Đừng tưởng rằng nói như thế ta liền sẽ mềm lòng." Hắn sa sầm khuôn mặt lạnh, trái tim lại chảy qua một tia ngọt ngào.

Nàng không biến sắc chuyển qua bên cạnh bàn, tự cho là không có ai chú ý gấp lấy một miếng rồi lại một miếng vịt nướng, "Là thật! Ta không có lừa ngươi."

"Ngươi dám thề?" Triển Mộ Bạch đem cử động buồn cười của nàng đều xem ở trong mắt.

Đông Phương Nhạc Nhạc làm bộ khom lưng nuốt đồ, nhân cơ hội này, đem vịt nướng trên tay nàng nhét vào trong miệng, lại không ngờ tới hắn sẽ hỏi như thế, nàng không kịp nuốt xuống, chỉ có thể miễn cưỡng mở miệng, "Thỉnh thoảng, thỉnh thoảng, wmmm."

Hắn không nhịn được liếc mắt, ra lệnh: "Ngồi xuống ăn đi, "

"Được!" Nàng phát ra một tiếng hoan hô, "Ta muốn ăn!"

Triển Mộ Bạch hai tay ôm ngực nhìn bộ dáng lang thôn hồ yết dí dỏm của nàng, khóe môi vốn rủ xuống không kìm hãm được lại cong lên, khi hắn bắt chợt kịp nhớ ra, lại vội vàng làm ra vẻ giận dữ. =>))

"Xem tướng ăn của ngươi kìa, người ta còn tưởng rằng người của Triển gia chúng ta ngược đãi ngươi, cũng không cho ngươi cơm ăn vậy."

Hắn chưa bao giờ gặp qua người nào lại hưởng thụ niềm vui thú đối với việc ăn uống như nàng vậy, đối với một đầu bếp mà nói, đây chính là ca ngợi tốt nhất.

Nàng bẽn lẽn bóc lấy tôm nướng "Đó là bởi vì thủ nghệ đầu bếp nhà ngươi quá giỏi, bất cứ món ăn nào cũng làm rất ngon." Mặc dù đầu bếp trên đảo làm món ăn cũng rất tốt, nhưng không tinh xảo chính gốc như thế.

"Hừ! Chỉ như vậy đã nói là ăn ngon? Đó là bởi vì ngươi vẫn chưa ăn được thức ăn ta làm nên mới có thể nói như thế." Lời của hắn mới bật thốt lên, hắn suyết chút nữa đã cắn roi đầu lưỡi của mình. "Ta quên nói với ngươi, suốt đời này ta không có ý định xuống bếp lần nữa rồi."

Đông Phương Nhạc Nhạc mới nâng khóe miệng lên, lập tức liền thất vọng hạ xuống dưới, "Tại sao?"

Hắn nói một cách hung hãn: "Bởi vì không người nào dám ăn, đáp án này ngươi hài lòng chưa?"

"Ta dám! Ngươi có thể làm cho ta ăn nha!" Nàng hưng phấn chỉ chỉ chính mình.

Triển Mộ Bạch nheo đôi mắt đen có tia lửa nhảy nhót trong đó, sinh lòng nghi ngờ. "Heo tiểu muội, ngươi rốt cuộc có ý đồ gì?"

Thái độ của nàng không thể không làm hắn nổi lên lòng nghi ngờ, hắn đã không còn là "Thiếu niên Thần Trù" anh tuấn ngạo khí của năm năm trước nữa, bất kỳ một cô nương nào, chỉ cần nhìn thấy gương mặt hiện tại này của hắn, không gạt xu lập tức đã quá tốt rồi, không thể nào còn có thể giống như nàng đây dựa không nghi như vậy, hơn nữa còn luôn miệng nói muốn hắn làm tướng công của nàng! Trong này nhất định có bẫy.

Nàng lộ ra gương mặt ngây ngô, "Ý đồ?"

"Sẽ không phải là cha mẹ ta thu mua ngươi, muốn ngươi tới gần ta chứ?" Ủ! Rất có thể.

Đông Phương Nhạc Nhạc lắc đầu một cái.

"Hay là bọn họ cho ngươi ích lợi gì, muốn ngươi ủy khuất gả cho cho ta?"

Nàng vẫn lắc đầu.

Triển Mộ Bạch hoàn toàn không tin, "Nếu cũng không có, vậy tại sao ngươi lại nguyện ý gả cho một người xấu xí như ta?"

"Người mới không xấu xí ! Chỉ cần ta cảm thấy thuận mắt là được rồi, huống chi, người ta cũng gọi người là Thần Trù, không phải là nói tay nghề nấu nướng của người là hạng nhất sao, chỉ cần người làm tướng công của ta, vậy ta lúc nào cũng sẽ ăn được món ăn hạng nhất mà người làm, ta đương nhiên là muốn bám dính lấy người không buông rồi."

Hắn lạnh lùng châm chọc nói: "Người tính toán cẩn thận quá nhỉ?"

Đông Phương Nhạc Nhạc không hiểu hắn đang châm chọc, còn đặc ý nói: "Những thứ này đều là Uy Uy dạy ta, nàng rất thông minh có đúng không?"

"Thông minh cái đầu người, ta cảnh cáo người, heo tiểu muội, cuộc hôn sự này ta nhất định không đồng ý, việc ăn uống của người cũng đừng mơ tưởng."

"Không sao, ta có thể đợi." So tính nhẫn nại nàng mạnh hơn so với hắn, chỉ sợ Uy Uy mang Trảm ca ca về đảo trước, vậy nàng thua chắc rồi.

Triển Mộ Bạch âm hiểm kéo dài mặt

"Vậy người cứ chậm rãi chờ đi."

Tiếp tục như vậy nữa, hắn không cười heo tiểu muội này là không thể, hừ, vì vẫn hồi xu hướng suy tàn, hắn phải hung ác quyết tâm mới được.

"Người chưa ăn mà?" Nàng nhìn theo bóng lưng hắn đi vào nội thất hỏi.

Hắn hừ mũi một tiếng, "Người không muốn ăn thì mang cho chó ăn đi."

"Vậy ta ăn hết đó nha! Lãng phí lương thực như người, coi chừng bị Lôi công đánh chết đó." Nếu hắn là tướng công tương lai của nàng, nàng đương nhiên là có trách nhiệm phải giúp hắn dọn dẹp cục diện rồi rắm này rồi!

Bạn đang đọc truyện *Trư Tiểu Muội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

"Tôi nay không cần chuẩn bị bữa tối cho ta."

Triển Mộ Bạch hối hận không nghĩ đến biện pháp này sớm một chút, nếu tham ăn là nhược điểm lớn nhất của heo tiểu muội, chỉ cần để cho nàng đói vài lần, nàng tự nhiên sẽ chết tâm "Đi tình biệt luyện" rồi.

"Nhưng là Nhạc Nhạc cô nương ..." Bích Ngọc hơi sững sờ, hiện tại trong phủ từ trên xuống dưới, ai cũng biết Tam Thiếu phu nhân tương lai có một bản tánh thích ăn, hơn nữa, thích nửa đêm trời tối đen đến Bách Hiên ăn cơm với Tam Thiếu Gia, ngộ nhờ không chuẩn bị bữa tối, Tam Thiếu phu nhân tương lai không phải sẽ đói chết sao?

"Ta nói không cần là không cần, người nhiều lời làm gì?" Hắn tức giận quát.

Bích Ngọc không dám lên tiếng nữa, vội vàng lui ra ngoài, nàng chỉ là một người làm, dĩ nhiên không thể can thiệp quyết định của chủ tử .

Đêm tối dần chìm, Triển Mộ Bạch nằm ở trên bàn viết mấy phần thực đơn mới, còn có đem mấy quyển sách dạy nấu ăn chỉnh sửa nguyên liệu, mặc dù hắn đã từng nói không cầm dao nữa, nhưng, trời sanh máu đầu bếp cũng không chịu cô đơn , khi linh cảm vừa đến, hắn đành phải đem nó viết xuống.

Nhìn một chồng giấy lớn , Triển Mộ Bạch tự giễu suy nghĩ rằng, nói không chừng đem chúng nó đóng lại thành sách mang đi bán, còn có thể dựa vào nó kiếm lời một chuyến !

Thôi tắt nến, hắn cời áo ngoài xuống đi ngủ, nằm ở trên giường, không khỏi nhìn chòng chọc vào đỉnh màn đen tối. Mặt của hắn không thể cứu được, nhớ tới đoạn cuộc sống mới vừa phát sinh ngoài ý muốn đó, thân bằng hảo hữu nhìn thấy gương mặt kinh khủng của hắn thì về mặt kinh hãi ghét bỏ, còn có đám tiểu nhân nịnh bợ hắn hay lui tới trước kia, mỗi một người đều lẫn mất không thấy bóng dáng, không! Hắn tuyệt đối không muốn nhìn thấy cảnh đó một lần nữa.

Triển Mộ Bạch - ý thức mới lung lay chuẩn bị đi tìm chu công, rơi vào trong giấc mộng.

Tiếng gì thế?

"hu hu."

Nửa đêm canh ba có thể "Khóc đói" ?

"Hu hu hu. Triền, Triền Mộ Bạch!"

Ta muốn ngủ, đừng ồn.

"Hu hu. Ngươi mau dậy đi."

Tránh ra! Cút!

"Hu hu hu. Người ta thật đói đói!"

Trời ạ!

Triền Mộ Bạch bị tiếng khóc lóc khiếp người tách ra khỏi mộng đẹp, hần dử tợn mở to mắt, , chỉ thấy một gương mặt đen tròn tròn gần trong gang tấc, dọa cho hần sợ đến mức cũng hút một ngụm khí lạnh, cả người nhảy dựng lên.

"Cái quỷ gì vậy?"

Gương mặt đen tròn tròn không nhìn thấy rõ đó, vừa mức nờ rầu rĩ nói: "Là ta á! Hu hu hu."

"Là ngươi!" Hần hỏa tốc xuống giường, dùng đá lửa đánh lên, đốt nền trên bàn, bên trong phòng nhất thời bùng sáng.

"Heo tiểu muội! Đây là phòng của đàn ông, ngươi chạy vào làm gì sao?"

Đông Phương Nhạc Nhạc ngồi phịch dưới đất khóc đến mặt mũi trắng xanh, hít hí mũi,

"Tại sao không chuẩn bị bữa đêm? Người ta thật đói, ngủ không được."

"Muốn ăn thứ gì đó tự mình đi xuống phòng bếp tìm, chỗ này của ta không có, " Triền Mộ Bạch xoay mình, nhớ tới kế hoạch của mình, hạ quyết tâm, quyết định làm như không thấy.

Nàng nâng cái miệng nhỏ nhắn, dùng cặp mắt khóc đỏ nhìn hần, "Ta đến đó rồi, nhưng Nhưng cái gì cũng không có, hu hu. Người ta sắp chết đói."

Triền Mộ Bạch lại bò trên giường, đắp chăn bông, định tiếp tục ngủ."Ngươi đói chết liên quan gì đến ta?

Ta muốn ngủ, đừng trở lại phiền ta."

"Hu hu hu. Triền, Triền Mộ Bạch, ngươi đã thức rồi mà!" Nàng đưa bàn tay nhỏ bé ngăn ngừa mập mập đẩy hần, "Bụng của ta rất đói, không ngủ được làm sao đây? Ngươi đã dậy rồi!"

Hần rõ ràng quay lưng đi không để ý tới nàng, "Muốn khóc đi ra ngoài khóc, đừng làm ồn ta." Hần ngàn vạn lần phải nhịn xuống, nếu không liền kiếm củi ba năm thiêu một giờ rồi.

Đông Phương Nhạc Nhạc khóc đến bả vai run rẩy

"Người ta đói mà!"

"Khò, khò." Hần cố ý phát ra tiếng ngáy, để nàng cho là hần đã ngủ, nhưng tiếng khóc kia vẫn không buông tha hần, luôn đảo quanh bên tai của hần.

"Hu hu hu." Nàng lần này thật sự phải chết đói rồi ! Cha nuôi, Can nương, Uy Uy, gặp lại sau.

Triền Mộ Bạch cắn chặt răng, chẳng lẽ là hần đòi trước thiếu nợ nàng, đòi này mới chịu loại uất khí này? Tại sao hần cứ mãi để cho heo tiểu muội này cười đến trên đỉnh đầu hần chứ?

Nàng hai tay ôm đầu gối, riu rít khóc khề, "hu hu hu."

"Ta nhận thua được chưa?" Hần cụp mắt, về mặt đen tối quát.

Đông Phương Nhạc Nhạc xoa lấy mắt sưng lên giống như hột đào không hiểu nhìn theo động tác hần với lấy quần áo để mặc.

"Vẫn ngồi ở chỗ làm gì?" Mặt Triền Mộ Bạch đen thui, thô lỗ hàm hét với nàng, rồi đi về hướng cửa.

Nàng kinh ngạc theo hần, nghẹn ngào hỏi: "Ta, chúng ta sẽ đi đâu?"

"Ngươi không phải đói bụng sao?" Hần tức giận trả lời.

"Người biết chỗ nào có thức ăn sao?" Đông Phương Nhạc Nhạc vừa nghe, nhất thời quên khóc thút thít.

Triển Mộ Bạch hận tức há miệng mắng to, "Ăn, ăn, ăn! Người mở miệng ngậm miệng đều là ăn, nếu người ta hạ độc ở trên đó, ta xem người có còn nói ăn ngon nữa hay không."

"Nhưng đói bụng thật sự rất khó chịu." Nàng vốn không thể nhịn đói được mà! Nàng cũng không phải là cố ý tìm hấn gây phiền toái." Triển Mộ Bạch, người lại tức giận nữa à!"

Hắn xoay mặt sang một bên, đáp trả nàng một tiếng, "Hừ!"

Đạo nghĩa bày ở hai bên, thức ăn là quan trọng nhất, vì có thể lấp đầy bụng của nàng, nàng lấy da mặt dày can can môi dưới, bước những bước chân ngắn ngủn, cố gắng đuổi theo chân dài của hấn.

Vào phòng bếp, Triển Mộ Bạch trước tiên đem lửa trong bếp lò nhóm lên, sau đó trừng mắt nhìn thanh thái đao thường dùng trên thớt gỗ kia, lại chậm chạp không xuống tay, giờ phút này trong tim của hấn đang giao chiến kịch liệt, đã lâu không chạm đến nghề nghiệp của mình rồi, đầu óc của hấn không khỏi trống rỗng, lòng bàn tay cũng hơi xuất mồ hôi.

Nhớ đến chuyện xảy ra năm đó, , hấn đã từng nhiều lần len lén xuống bếp, nhưng hai tay luôn run không ngừng, ngay cả thái đao cũng không dám đụng, hấn liền hết hy vọng.

"Người làm gì trừng mắt nhìn thái đao thế? Nó cũng sẽ không cắn người." Đông Phương Nhạc Nhạc đói bụng đến mức mờ cả hai mắt, "Người mau ra tay, người ta đói bụng đến mức không còn sức nữa rồi."

Triển Mộ Bạch phẫn nộ liếc nàng một cái, "Người trừ ăn ra còn có thể làm được gì?" Mặc dù đáy lòng có chút sợ hãi, nhưng hấn hết lần này tới lần khác lại không muốn yếu thế ở trước mặt nàng, nếu không chẳng phải là để cho nàng khinh thường hấn sao.

"Nhưng người ta thật sự rất đói!" Nàng đáng thương chu miệng.

Hấn không hề nhìn nàng nữa, hít một hơi thật sâu, cưỡng bách mình giờ lên tay phải khẽ run. Nếu như hôm nay không có cách nào vượt qua chướng ngại trong lòng này, chỉ sợ suốt đời này, hấn đã thật sự xong rồi! Triển Mộ Bạch thầm giật mình, hấn đã từng lấy tài nấu nướng cao siêu của mình mà tự hào, nếu một khi hoàn toàn mất đi nó, hấn thật sự chẳng khác gì một phế nhân rồi.

Cá tính không chịu thua chiến thắng sợ hãi thật sâu, hấn ra sức cầm dao lên, nóng quá! Thân thể của hấn đang dần dần nóng lên, giống như ngọn lửa của thanh đao này, đem bùng khí cuộn cuộn không dứt truyền tới tứ chi bách hải của hấn, Lão Thiên Gia! Hấn thật sự làm được rồi.

Hai tay của Triển Mộ Bạch giống như tự có ý thức của mình, linh hoạt động, chỉ thấy hấn giống như đang làm ảo thuật, bắt đầu lợi dụng những nguyên liệu còn sót lại, làm ra từng món ăn ngon làm người ta thèm nhỏ dãi

Nàng nuốt vài ngụm nước bọt, Đông Phương Nhạc Nhạc tròn to con mắt đen tròn, vẻ mặt chuyên chú nhìn hấn nếm nếm gia vị, gọn gàng bỏ vào nồi, tất cả động tác làm liền một mạch, hoàn toàn không nhìn ra đã có hơn năm năm chưa từng xuống bếp, mà bên trong nồi cũng giống như có sinh mệnh riêng của nó, nó lộ ra phong cách thuộc về mình, mùi thơm ngát thoảng chốc bay lan bốn phía.

Không lâu sau, Tôm san hô, Cá trích chiên giòn, , còn có thịt bò ngũ vị hương đã nằm lên bàn.

"Mau ăn!" Triển Mộ Bạch quát.

Không cần hấn thúc giục, Đông Phương Nhạc Nhạc đã sớm cầm chiếc đũa lên chờ ở bên cạnh bàn rồi.

Đáy mắt Triển Mộ Bạch xẹt qua một vẻ khâm trọng, hấn không xác định tài nấu nướng của mình có lui bước rồi hay không, nhưng là nhìn thấy biểu tình thỏa mãn, vui vẻ, của Đông Phương Nhạc Nhạc vốn dĩ trái tim căng thẳng như muốn thoát ra khỏi cổ họng đã trở về chỗ cũ.

"Tướng ăn của người thật xấu quá!" Hấn cố ý phê bình ác ý.

Nàng ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn lên, cười cười với hấn, lại tiếp tục vui đầu ăn, hoàn toàn không muốn nói chuyện vô ích.

"Nếu như ăn không ngon cứ thành thật nói ra, ta sẽ không miễn cưỡng người đem toàn bộ nuốt vào bụng đâu." Rõ ràng trong lòng cao hứng muốn chết, hấn còn làm ra vẻ mặt không được tự nhiên hừ nhẹ nói.

Đông Phương Nhạc Nhạc bận tới mây tới mặt, cuối cùng thu xếp được chút rảnh rồi thốt lên lời ca ngợi.

"Ăn thật ngon, so với những thứ gì ta ăn trước đây đều ngon hơn rất nhiều. !" Nàng không phải nói quá, mà là nói thật.

Hấn mím khóe miệng đang không tự chủ giờ lên, đắc ý nói: "Đây còn phải nói, cũng không nhìn thử xem là do ai làm."

"Ta còn muốn!" Nói xong, nàng đem cái mâm trống không đưa cho hấn.

"Heo tiểu muội! Người không phải được một tác rồi tiến thêm thước đó, "

"Người ta thật sự rất muốn ăn nữa mà!" Vì ăn, muốn nằng làm gì đều được.

"Người là heo a! Đã ăn nhiều như thế còn chưa đủ?"

"Bởi vì ăn quá ngon mà!"

"Hết rồi." Hấn không nhịn được liếc mắt.

"Người ta còn muốn ăn."

"Ta đã nhịn người đủ rồi đó, kêu nữa cũng không thèm quan tâm đến người đâu."

"Hu hu hu. Người ta còn muốn ăn."

"Heo tiểu muội, người ngứa da phải không?"

"Hu hu hu."

"Được, được, được! Coi như ta thua ở người có được chưa? Ta xem còn gì không."

Trong phòng bếp thỉnh thoảng truyền ra tiếng tức giận mắng, tiếng gầm thét không vui của Triền Mộ Bạch, còn có thanh âm nức nở nghẹn ngào ủy khúc của Đông Phương Nhạc Nhạc cầu ăn, khiến người bên ngoài nghe thấy không khỏi mỉm cười.

"Phu nhân, nằng thấy chưa?" Triền Sĩ Hòe cầm lấy tay ái thiếp, xa xa đưa mắt nhìn tình cảnh bên trong phòng bếp, "Tiểu Tam thế nhưng nguyện ý tự mình xuống bếp nấu cho Nhạc Nhạc ăn, con dâu của chúng ta có mị lực thật kinh người."

Triền phu nhân liền tiếp lau lệ, "Lần này Tiểu Tam được cứu rồi."

"Đúng vậy! Có lẽ qua không bao lâu nữa, Tiểu Tam đã có thể không còn tự ti nữa, nguyện ý chủ động bước ra Triền Viên, đối mặt ánh mắt của thế nhân."

"Nhất định sẽ! Tiểu Tam từ nhỏ chính là một hài tử không dễ dàng chịu nhận thua, nó tuyệt đối sẽ làm được!" Bà vui vẻ nói.

Trong mắt Triền Sĩ Hòe ngân ngấn lệ, lẳng lặng nhìn hai người trong phòng bếp.

"Người xác định?"

Đối mặt với câu hỏi của chủ nhân Vạn Phúc vô cùng lo sợ nói

: "Đây là chuyện vô cùng chính ác! Tiểu nhân làm sao dám lừa thiếu gia chứ? Tiểu cô nương thời gian trước đoạt danh hiệu Đại Vị Vương vô địch, đột nhiên vào mấy ngày trước lặc mình một cái, thành vị hôn thê của Tam Thiếu Gia Triền gia, chuyện này tất cả mọi người từ trên xuống dưới của Triền Viên ai cũng biết, tin tức này tuyệt đối sẽ không lầm."

Nghiêm Gia Lương nhìn có chút hả hê cất giọng cuồng tiếu, "Triền Mộ Bạch a! Triền Mộ Bạch, không nghĩ tới người lại có thể lặc phách đến nông nổi này, chắc là không có cô nương nhà nào chịu gả cho người, người không thể làm gì khác hơn là ủy khuất cười nha đầu mập đó."

"Tiểu nhân cũng nghĩ như thế."

"Triền Mộ Bạch, ta thấy cuộc đời này của người đã đi đến bước đường cùng rồi," hấn âm trầm cười nói.

Vạn Phúc rất chân chó phụ họa nói: "Hấn sao có thể so cùng thiếu gia chứ? Hiện tại người của toàn bộ trấn này, ai cũng biết tài nấu nướng của Nghiêm thiếu gia Lục Nghi lâu lừng danh xa gần, hấn chẳng là gì cả."

"Đủ rồi, người cũng chỉ biết nịnh hót thôi." Mắt Nghiêm Gia Lương lộ ánh sáng lạnh hỏi: "Biết lai lịch của nha đầu mập đó không?"

"Tiểu nhân cũng không rõ."

Hấn hùng hổ quát, "Vậy còn không đi tra cho ta!"

"Đứng, đứng, tiểu nhân đi ngay lập tức." Vạn Phúc một đường lảo đảo nghiêng ngã ra cửa.

Nghiêm Gia Lương trầm xuống ngũ quan được xưng tụng là tuần mỹ, lực đạo tay phải không khỏi tăng thêm, cơ hồ muốn bóp nát chén sứ trên tay.

Có câu nói, một núi không thể chứa hai hổ, hấn và Triền Mộ Bạch không chỉ cùng năm sinh, trong nhà cũng đồng thời mở quán thức ăn lớn nhất nơi đây, tương mạo hai người anh tuấn càng thêm khó phân cao thấp, đúng dịp hơn chính là, bọn họ đối với tài nấu nướng cũng vô cùng có hứng thú, cho nên, từ nhỏ đến lớn, bọn họ luôn bị đem ra so sánh, hết lần này tới lần khác vận khí của hấn lại không tốt như của Mộ Bạch, luôn luôn ở phía sau tên đó, điều

này làm cho tâm lý của hắn tương đối không thăng bằng.

Hắn từ đáy lòng thống hận Triển Mộ Bạch, vô luận hắn nhiều lần cố gắng nghiên cứu tài nấu nướng, cũng không cách nào thắng nổi thiên phú bẩm sinh đó của Triển Mộ Bạch, cả đời chỉ có thể sống dưới bóng tối của tên đó, nhìn hắn trở thành tiêu điểm cho mọi người nhìn chăm chú, còn hắn chỉ là một nhân vật nhỏ bé, hắn đã chịu đủ rồi!

Cho nên, khi Triển Mộ Bạch ở trong lửa lớn bất hạnh bị hủy diệt, trốn biệt trong nhà không ra ngoài gặp ai nữa, Nghiêm Gia Lương đã cho rằng đây là cơ hội mà trời cao ban cho hắn, để cho hắn có thể thay thế được vị trí của tên kia.

Nhưng hắn vẫn không thể an tâm được, chỉ sợ Triển Mộ Bạch khôi phục tự tin, ngóc đầu trở lại, như vậy danh tiếng hắn thật vất vả mới có được sẽ tan biến, hắn tuyệt đối sẽ không cho phép loại chuyện đó phát sinh!

Hoa lập! Bức rèm đủ màu bị một bàn tay trắng nõn thon dài xốc lên, bước ra ngoài là một cô nương có thân thể yếu diệu xinh đẹp.

"Đại ca, thấy tâm tình của huynh hôm nay tựa hồ rất tốt, có chuyện gì vui sao?" Nghiêm Phụng Kiều giọng nũng nịu hỏi, thân thể nhẹ nhàng bước đi như liễu yếu đôn gió, yếu diệu thướt tha, trông rất đẹp mắt.

Nghiêm Gia Lương cười liếc nhìn muội muội cùng cha khác mẹ, "Triển Mộ Bạch đính hôn rồi, muội biết không?"

"Điều này sao có thể?" Nàng chấn động kinh hoàng hỏi: "Xảy ra lúc nào?"

"Chính là hai ngày trước, muội có nghe nói qua lần trước ở Đắc Ý lâu cử hành cuộc tranh tài Đại Vị Vương, đoạt giải nhất chính là tiểu cô nương họ Đông Phương, kết quả, nàng ấy bây giờ trở thành vị hôn thê của Triển Mộ Bạch! Muội thấy có buồn cười không?"

Một quái vật hợp với một nha đầu mập, thật đúng là tuyệt phối a!"

Nghiêm Phụng Kiều nở nụ cười lạnh lẽo, "Triển Mộ Bạch luôn luôn ý mình rất cao, sao có thể coi trọng ả kia như thế?"

"Đó là Triển Mộ Bạch trước kia, bây giờ hắn có người chịu gả cho là may mắn lắm rồi, hắn còn có thể yêu cầu cao bao nhiêu, sao vậy? Chẳng lẽ muội đối với hắn còn tình cũ chưa dứt?"

Đôi mắt đẹp của nàng ta tròn trũng, mặt đẹp bị kín tức giận, "Năm năm trước, tiểu muội đã bỏ qua sự then thưng e ngại của một tiểu cô nương, tỏ tình với hắn, hi vọng Triển, Nghiêm hai nhà có thể kết thông gia, hắn thậm chí liếc ta một cái cũng không có liên cự tuyệt, nhưng bây giờ lại đính hôn cũng một nha đầu mập, như vậy không phải muốn nói rằng ta còn thu kém ả nha đầu mập đó sao?"

"Phụng Kiều, chẳng lẽ muội vẫn chưa chết tâm với hắn?" Nghiêm Gia Lương thu lại tươi cười, cúi đầu nói: "Đừng quên, cha đã giúp muội an bài một mối hôn sự, thay vì tranh giành giành thân cho một gã không dám bước chân ra ngoài ánh sáng, không bằng muội gả vào Vương Phủ, cho dù chỉ có thể làm tiểu thiếp, nhưng chỉ cần có thể được Bát Vương gia sủng ái, Nghiêm gia chúng ta đã có thể dựa theo muội thăng chức rất nhanh."

Nghiêm Phụng Kiều rừ mí mắt xuống, khẽ cắn đôi môi đỏ tươi, "Ta biết rồi, chẳng qua là, ta nuốt không trôi con tức này, đây đối với ta mà nói không thể nghi ngờ là một loại làm nhục."

"Chờ chúng ta có núi dựa là Bát Vương gia đương nhiên có thể trả đũa Triển gia một cách nghiêm chỉnh rồi, để cho bọn họ không cách nào ở trên trán đặt chân xuống, đến lúc đó, chính là thiên hạ của Lục Nghi lâu chúng ta rồi, đây không phải là cách báo thù thay cho muội sao?"

"Điều này cũng đúng, chẳng qua" Trên gương mặt quyền rũ lộ ra lúm đồng tiền cười tà ác.

Ánh mắt Nghiêm Gia Lương bỗng chốc sắc bén, "Chẳng qua cái gì?"

"Đại ca, ca có biện pháp nào để cho ta gặp mập nha đầu kia một chút hay không?"

Hắn cong miệng, cười xấu xa hỏi: "Muội muốn làm gì sao?"

"Chỉ là muốn gặp ả ta một chút thôi." Nàng ta cười nịnh nọt nói.

"Ừ! Ta sẽ tận lực an bài cho muội gặp mặt." Nghiêm Gia Lương trầm ngâm một hồi lâu nói.

Nghiêm Phụng Kiều cử chỉ ưu nhã, che miệng cười khê, "Vậy ta phải cảm ơn đại ca trước rồi."

Hừ! Nàng không cam lòng nàng sẽ thua bởi cô gái điều kiện còn kém hơn so với mình, nếu như có thể, nàng không tiếc bất kỳ giá cao cũng sẽ phá hủy nha đầu mập đó!

Phụng mệnh làm việc Vạn Phúc ở trên đường cái chờ thật lâu, mặc dù hắn chưa tận mắt nhìn thấy, những từ hắn nói bóng nói gió mà đến kết quả, chỉ cần thấy được cô nương miệng ăn không ngừng, đáng đáp 'tròn trịa' là được, quả nhiên, chưa tới một canh giờ, hắn đã nhìn thấy người mà hắn muốn tìm rồi.

"Xin hỏi cô có phải là Nhạc Nhạc cô nương không?" Hắn cúi người hỏi.

Đông Phương Nhạc Nhạc vừa mút thanh kẹo hồ lô, vừa nói: "Là ta."

"Nhạc Nhạc cô nương, thiếu gia nhà ta muốn gặp cô nương, có thể cùng tiểu nhân đến đó một chuyến hay không?" Vạn Phúc lễ độ hỏi.

Nàng nhăn mày lại, bộ mặt đầy vẻ khó xử hỏi: "Nhưng, ta lại không biết thiếu gia nhà ngươi, sao hần lại muốn gặp ta nhỉ?"

Vạn Phúc chìa những chiếc răng cửa vàng khè cao thấp không đều, chà xát hai tay nói: "Ha ha! Thiếu gia nhà ta là công tử của Nghiêm lão bản Lục Nghi lâu đại danh đình đình, bản lãnh nấu nướng cao nhất vùng này! Ngài ấy có nghe nói hứng thú lớn nhất của Nhạc Nhạc cô nương chính là ăn, cho nên, muốn mời cô nương đến đó ăn một bữa cơm, không biết Nhạc Nhạc cô nương có nguyện ý vui lòng hay không?"

"Nhà ngươi thiếu gia muốn mời ta ăn cơm?" Nàng vừa nghe đến có ăn, tinh thần cũng trào dâng.

"Chính thế." Hần biết con cá đã mắc câu.

Đông Phương Nhạc Nhạc nghiêng đầu suy nghĩ một chút, "Ừ. Sẽ rất xa sao?"

"Không xa, không xa, đại khái đi hai con đường sẽ đến." Vạn Phúc tận lực bày ra vẻ mặt hòa thiện, tránh cho dọa nàng chạy.

"Vậy ngươi dẫn đường chứ!" Nếu người ta đã có lòng tốt muốn mời nàng ăn cơm, nếu nàng không đi thì sẽ rất thiếu lễ độ, nàng muốn, chỉ cần không đi quá lâu là được rồi nhĩ.

Vạn Phúc lặng lẽ che giấu ý xấu trong mắt, cung kính lên tiếng: "Vậy mời đi theo tiểu nhân."

Sau khi hai người đi, trong đám người có người chú ý đến cử động của bọn họ.

"Dì? Đó không phải là gã sai vặt Vạn Phúc bên cạnh Nghiêm Gia Lương sao?" Tào Gia Bảo gãi gãi đầu, trong lòng buồn bực nói thầm "Sao Nhạc Nhạc lại đi cùng hần nhĩ?" Hai người bọn họ giống như nước với lửa, dù bất cứ giá nào cũng sẽ không bao giờ đứng chung một chỗ mà, nam tử trung niên đã đi được vài bước đường, quay đầu lại kêu lên, "Gia Bảo, con đừng sợ ở chỗ đó làm gì vậy?"

"Cha, cha về điếm trước đi, con đột nhiên nghĩ đến có chút việc muốn làm." Hần trả lời.

Trung niên nam nhân gật đầu một cái rồi đi trước.

Tào Gia Bảo đứng thần thờ giữa đường cau mày trầm tư nửa ngày, hần càng nghĩ càng cảm thấy không đúng, không nói hai lời, lập tức bước nhanh đi theo.

Bích Ngọc dẫn Tào Gia Bảo tới Triển Viên bãi phóng, bước vào Bách Hiên

"Xin ở chỗ này xin chờ một chút, nô tỳ vào thông báo với Tam Thiếu Gia một tiếng trước."

Mà ở bên trong nhà, Triển Mộ Bạch bởi vì một buổi chiều không thấy được Đông Phương Nhạc Nhạc, nhấp nha nhấp nhồm, tính khí không được tốt lắm, Bích Ngọc vừa bước đến, vừa lúc lên tiếng sai bảo.

"Ngươi! Đi gọi heo tiểu muội tới cho ta!" Mỗi ngày đến thời gian này, nàng đều sẽ chủ động chạy tới đây, cùng hần ngoắc ngoắc dây dưa, rầm rì muốn ăn đồ ăn của hần làm, nhưng suốt cả ngày hôm nay không thấy bóng người của nàng, làm cho trong lòng hần khó chịu tới cực điểm.

"Tam Thiếu Gia, Nhạc Nhạc cô nương không có ở trong phủ." Nàng khiếp sợ trả lời.

Triển Mộ Bạch nghe rằng trọn mắt khê nguyên rủa, "Đáng chết! Nàng lại trốn chỗ nào nữa rồi? Còn không mau phái người đi ra ngoài tìm nàng về, chút chuyện nhỏ này cũng muốn ta phân phó mới có thể đi làm sao? Ngươi thì không thể thông minh một chút sao?" Hần thậm chí đã quên mình từng nói qua muốn cùng Đông Phương Nhạc Nhạc giữ một khoảng cách, tránh cho cả đời đều phải bị nàng bám dính, mới gọi xui xẻo đấy!

Nhưng, một ngày không có thấy nàng, cả người hần liền có cái gì đó không đúng, chẳng qua là hần tự mình chưa phát hiện thôi.

"Dạ! Tam Thiếu Gia, nô tỳ lập tức đi làm ngay." Bích Ngọc lắp bắp mà nói: "Ách, còn có."

Hần tròn mắt, "Còn có chuyện gì?"

"Là Là Tào thiếu gia của Đạo Hương thôn cầu kiến."

"Ta không muốn gặp bất luận kẻ nào." Triển Mộ Bạch làm ra vẻ muốn phẩy tay áo bỏ đi.

Bích Ngọc ngập ngừng nói: "Nhưng. Ngài ấy nói có chuyện quan trọng muốn gặp Tam Thiếu Gia."

"Không gặp nhất định không gặp, ngươi thật quá nhiều lời!" Hần bày ra gương mặt khó coi cho nàng nhìn.

Bích Ngọc bị dọa đến mặt trắng bệch, "Vậy, vậy nô tỳ đi ra ngoài." Nàng vội vàng xoay người bước ra ngưỡng cửa, xem ra nàng chỉ có nói tiếng xin lỗi với Tào Gia Bảo mà thôi.

"Tam Thiếu Gia nhà ngươi không gặp ta có đúng không?" Thấy thần sắc nàng hoảng hốt, Tào Gia Bảo suy đoán nói, bất quá, đây cũng là chuyện mà hần đã sớm dự liệu được.

"Tào thiếu gia, thật xin lỗi, Tam Thiếu Gia, tâm tình không tốt, không muốn gặp khách."

Lòng Tào Gia Bảo như lửa đốt!"Nhưng, như vậy Nhạc Nhạc làm sao đây?"

Người của toàn bộ trấn này ai cũng biết Triển Mộ Bạch cùng Nghiêm Gia Lương đối đầu, hần cũng biết rõ Nghiêm Gia Lương là một người vì cầu thắng lợi có thể không từ thủ đoạn, mặc dù hần rất muốn tin tưởng Đông Phương Nhạc Nhạc sẽ không phải chịu bất cứ thương tổn gì, nhưng mọi thứ đề phòng thì vẫn tốt hơn nhiều.

"Heo tiểu muội xảy ra chuyện gì?" Ở trong phòng Triển Mộ Bạch lỗ tai vốn dựng thẳng tai thật cao, vừa nghe nói có liên quan đến Đông Phương Nhạc Nhạc, thần kinh toàn thân tất cả đều căng thẳng.

Tào Gia Bảo không vào nhà, hần đứng bên ngoài đem những chuyện trải qua chuyển đạt cho Triển Mộ Bạch.

"Ta ở trên đường nhìn thấy nàng bị Vạn Phúc mang vào Lục Nghi lâu, liền len lén hỏi thăm tin tức người làm của Lục Nghi lâu, nghe nói hình như là Nghiêm Gia Lương làm chủ, ở Khách Quý các mở tiệc mời Nhạc Nhạc, ta lo lắng nàng bị thiệt thòi, muốn cùng đi vào, không nghĩ tới bị cản ở ngoài cửa, đối với người thật sự không quá yên tâm, cho nên mới nói cho người biết một tiếng."

Triển Mộ Bạch nghe nhất thời đỉnh đầu bốc khói, hỏa khí vọt thẳng hướng đỉnh đầu.

"Heo tiểu muội này vừa nghe đến có đồ ăn, cũng không quản đối phương là gấu hay cạp, liền ngu o o chạy theo người ta, chờ nàng về, ta nhất định nướng nàng một trận mới được, quả thật quá mức lắm rồi."

"Ta biết người không muốn gặp ta, bất quá, ta vẫn muốn đến nhắc nhở người một tiếng, ta xem Nhạc Nhạc giống như muội muội của mình, không hy vọng nàng bị thương tổn, cũng hi vọng có một ngày người nguyện ý đi ra, chúng ta vẫn là bằng hữu."

Tào Gia Bảo thờ dài ở trong lòng, "Ta muốn nói chính là chỗ này, vậy ta về đây."

Đội tiếng bước chân đi xa, Triển Mộ Bạch giống như một gà trống bị bại trận, ngồi xuống như đũa đám, trước kia trong mắt hần không thêm đề tâm đến ai, cho dù là người bạn đã cùng lớn lên với hần, cũng hết sức xem thường, nhưng Tào Gia Bảo chung quy lại là dùng một tấm lòng hết sức chân thành mà đối đãi hần, chưa bao giờ từng thay đổi qua, Triển Mộ Bạch giờ khắc này cảm thấy mình thật sự quá thiếu sót, không xứng với tình bạn của người đó.

Nghĩ lại, hôm nay hần có loại kết cục này, tất cả đều là hần gieo gió gặt bão, là Lão Thiên Gia muốn hần học được hai chữ "Kiêm tốn" này, thế nhưng hần lại chỉ biết oán trời hận đất, bản thân lại cũng không chịu tỉnh lại, phải bị khổ như thế thật đáng đời, đây thật là báo ứng của hần.

Khách Quý các của Lục Nghi lâu.

Vạn Phúc cuối cùng thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ, đem Đông Phương Nhạc Nhạc dụ dỗ đến đây, lần này đối với căn dặn của thiếu gia, có thể giữ được mạng nhỏ rồi.

"Nhạc Nhạc cô nương, thiếu gia nhà ta đang ở bên trong, mời vào!"

"Hần thật muốn mời ta ăn cơm sao?" Cái trấn nhỏ này, mỗi một người dân đều là người thật tốt, khảng khái lại thiện lương, vậy mà cha nuôi lại luôn nói người bên ngoài rất xấu xa độc ác.

"Đó là đương nhiên rồi." Vạn Phúc dẫn nàng đến trước mặt Nghiêm Gia Lương, "Nhạc Nhạc cô nương, tiểu nhân giới thiệu với cô nương, vị này chính là chúng ta Nghiêm thiếu gia thiếu chủ của Lục Nghi lâu."

Nhưng đôi mắt của Đông Phương Nhạc Nhạc hoàn toàn không ở trên người của Nghiêm Gia Lương, mà là một bàn yến tiệc đang đầy tràn kia, có súp vây cá, hạt sen lột vỏ, thịt cua làm gỏi, gà nướng đất sét, món ăn nguội vân vân, còn có những món điểm tâm ngọt như bánh của cải, cải thìa đóng hộp, bánh ốc, có thể nói là sắc hương vị đầy đủ, nhìn thật ngon mắt.

"Oa! Nhìn thật ngon đó." Nàng mở to mắt, lau khóe miệng một cái nói.

Thay cảm bào Nghiêm Gia Lương khép lại quạt giấy, gương mặt dắc ý phi phàm, "Những thứ này chẳng qua là chút tài mọn, Nhạc Nhạc cô nương không ngại nếm thử mùi vị trước một chút rồi hãy nói."

Nàng gấp một khối thịt vịt quay bỏ vào trong miệng nhai nhai, "Những thức ăn này đều là người làm một mình sao?"

Trong trấn nhỏ này thực sự Ngọa Hổ Tàng Long, ai cũng đều có chút tài năng.

"Chính là Nghiêm mỗ, mong rằng Nhạc Nhạc cô nương có thể chỉ giáo nhiều hơn." Hần lộ ra nụ cười tự nhận có thể mê chết người, bắt đầu thi triển mỹ lực phái nam với nàng.

Nghiêm Gia Lương cũng không tin mình sẽ thua bởi một tên xấu xí, đến lúc đó, hần sẽ lừa gạt nha đầu nấp này, kể từ đó, không chỉ có Triển gia mất mặt mũi, Triển Mộ Bạch cũng không còn mặt gặp người rồi, chỉ có thể cả đời núp ở trong hang chuột bốc mùi của hần, cũng nữa đừng mong sẽ cùng hần

tranh chiều bài dát vàng"Thần Trù" này.

Đông Phương Nhạc Nhạc tin là thật gặt đầu nhỏ một cái, "Hỏi ta là được rồi, không thành vấn đề, ta sẽ hào hào chỉ giáo cho ngươi." Thức ăn có ngon hay không nằng chỉ ăn một lần liền biết, hẳn thực sự hỏi đúng người rồi.

"Vậy phải làm phiền đến cô nương rồi." Nghiêm Gia Lương cố làm ra vẻ nhún nhường mà nói.

Hắn nhìn sang Nghiêm Phụng Kiều đang núp sau bức rèm che xem trộm, thấy mặt nằng đầy vẻ khinh miệt, lập tức hiểu được trong lòng nằng ấy đang nghĩ gì.

Nha đầu mập này rốt cuộc có chỗ nào tốt chứ?

Chẳng lẽ người của Triển gia mắt cũng bị mù, sao lại chọn phải nằng ta chứ! Triển Mộ Bạch từ trước đến giờ, mắt luôn mọc trên đỉnh đầu, hẳn lại có thể đáp ứng cửa hôn sự này, thật đúng là làm người ta nghĩ không ra.

Bất quá nói thật, bọn họ cũng rất xứng đôi, đôi lại là cô nương tầm thường nào khác, cho dù Triển gia có tiền đi chăng nữa, thù lao cho nhiều hơn nữa, thử hỏi có ai nguyện ý gả cho một tên bị thẹo, tánh khí nóng nảy, lại khó khăn phục vụ, một trượng phu xấu xí chứ?

Nghiêm Gia Lương xấu xa thầm nghĩ.

Đông Phương Nhạc Nhạc nghiêm túc hiếm có khi ăn một bữa thức ăn này, nếu người ta đã có lòng tốt mời nằng ăn cơm. Cũng không nên làm cho đối phương thất vọng, nằng đương nhiên phải giúp đỡ người ta bằng cách nhận xét rồi, nếu không thì rất có lỗi với người ta.

Bạn đang đọc truyện *Trư Tiểu Muội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Nha đầu mập này thật đúng là tham ăn! Nằng chiếc đĩa chưa từng dùng qua, nhìn bộ dáng của nằng, nếu không phải trong nhà có núi vàng mỏ bạc, sợ rằng thật sự sẽ bị nằng ăn suy sụp!

Nghiêm Gia Lương giả vờ nho nhã, thông cảm phe phẩy chiếc quạt, cố gắng giả bộ ra vẻ mặt thật vui vẻ, kiên nhẫn chờ đợi kết luận của nằng.

"Hô, ta đã no rồi." Đông Phương Nhạc Nhạc dùng khăn tay nhỏ tùy thân mang theo lau khóe miệng một cái, thức ăn trên bàn còn dư lại hai phần ba, đối với nằng mà nói đây chính là hiện tượng rất không tầm thường.

Lòng hắn tràn đầy niềm tin hỏi: "Nhạc Nhạc cô nương có hài lòng tay nghề của Nghiêm mỗ không?"

"Ừ" Đông Phương Nhạc Nhạc dùng ngón tay điểm điểm trán, giọng nói không xác định cất lên "Đây chính là chính người muốn ta chỉ giáo đó nha?"

Nghe giọng nói của nằng, gương mặt tuần tú của Nghiêm Gia Lương hơi đổi, "Nhạc Nhạc cô nương có chỗ nào không hài lòng sao?"

"Ngươi làm món ăn, ăn rất ngon, nhưng ta vẫn luôn cảm thấy thiếu một chút gì đó." Nằng trầm ngâm nói.

Hắn cười giả tạo đáp lại, "Không biết thiếu gì nhỉ?"

"Bây giờ ví dụ với vịt muối Bắc Kinh này đi nhé, mặc dù gia vị cùng thời gian đun nấu cùng với độ lửa cũng gần đo rất khá, nhưng so với món ta đã từng ăn nó chưa được xuất sắc lắm."

"Sao có thể như vậy?" Hắn kinh ngạc nói.

Đông Phương Nhạc Nhạc cong cái miệng nhỏ nhắn lên, "Là người tự mình muốn ta nói mà! Ngươi không tin cũng không sao, cảm ơn công tử đã chiêu đãi, ta phải về rồi."

"Chậm đã!" Nghiêm Gia Lương gọi nằng lại, cũng không duy trì được phong độ quân tử nữa, hẳn không cách nào tiếp nhận cách bình luận lập lòe nước đôi của nằng. "Ngươi nói thử xem, ta làm món ăn không đúng chỗ nào, rốt cuộc bên trong đã thiếu những thứ gì?"

"Nên sao vậy nói cho phải đây?" Nằng rất khó xử, suy tư một lát mới dùng được từ thích hợp để hình dung

"Mặc dù món ăn ngươi làm rất tinh xảo, nhưng chính là thiếu một chút "Nhiệt tình". "

Nghiêm Gia Lương lớn tiếng nhạo báng nàng, "Nhiệt tình? ! Loại người như người hiểu gì chứ? Dựa vào đâu người dám nói rằng món ăn của ta thiếu hụt nhiệt tình?"

"Nhưng nếu so với Triển Mộ Bạch s, món ăn mà hắn làm ra nhiệt tình hơn người rất nhiều, cho dù ta ăn tới no chết cũng cam tâm." Đông Phương Nhạc Nhạc không ngờ tới những lời nói vô tình của mình đã mang đến họa sát thân.

"Người nói cái gì? !" Không chỉ là sắc mặt hắn biến sắc, ngay cả Nghiêm Phụng Kiều phía sau bức rèm che cũng vô cùng cảm giác khiếp sợ. "Triển Mộ Bạch tự mình xuống bếp nấu cho người ăn?"

Nàng không nghi ngờ gì gật đầu, "Đúng vậy! Ta thích ăn đồ ăn của hắn làm nhất" Ăn thật ngon.

"Không thể nào! Tuyệt đối không thể nào!" Triển Mộ Bạch không phải đã bỏ con đường đầu bếp này rồi sao, , tại sao lại xuống bếp lần nữa? Là lực lượng gì thay đổi hắn?

Đông Phương Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy người này quá mức lạ lùng rồi

"Hiện tại ta có thể đi rồi chưa?"

Giương mặt tuấn tú của Nghiêm Gia Lương xanh mét, "Đồ ăn của hắn làm thật có ăn ngon như vậy không?"

"Đó là đương nhiên rồi, cha nuôi ta mời rất nhiều đầu bếp nổi danh về nhà, nhưng cũng so kém xa Triển Mộ Bạch."

Nàng vẫn ngây thơ hỏi: "Sắc mặt của người sao lại giống như gặp phải quỷ vậy, có phải là không thoải mái hay không?"

"Vạn Phúc, tiễn khách!" Trên mặt hắn hoàn toàn mất đi nụ cười quái lên.

Vạn Phúc vội vàng đem Đông Phương Nhạc Nhạc với vẻ mặt không giải thích được mời đi ra ngoài.

Lúc này, thần sắc của Nghiêm Phụng Kiều cũng ngưng trọng đi ra, "Đại ca, ca nói nên làm sao đây?"

Mặt trần hắn đầy hận ý, cười lạnh nói: "Hừ! Ta chịu khổ nhiều năm như thế, mới có cục diện hôm nay, tuyệt đối sẽ không chấp tay tặng cho hắn, ai cũng đừng nghĩ!"

"Ta cảm thấy chuyện này có liên quan gì đó với nha đầu mập này." Nàng cắn răng nói.

Suy nghĩ của Nghiêm Gia Lương toàn bộ đặt ở trên người muội muội, "Hừm? Sao lại nói thế?"

"Ta rất hiểu con người của Triển Mộ Bạch, nếu là hắn trước kia, trong lòng chỉ nghĩ cách làm sao khiến tài nấu nướng nâng cao một bước, làm sao để tốt còn muốn tốt hơn, đối với nữ sắc hoàn toàn không hề có hứng thú, cho nên, mặc ta câu dẫn hắn như thế nào, hắn cũng có thể ngồi mà trong lòng vẫn không loạn, càng không hề nghe qua hắn sẽ vì người nào tự mình xuống bếp mà không thu lợi ích gì."

Nghe Nghiêm Phụng Kiều phân tích, hắn cứ mãi gật đầu, cảm thấy giống y như lời của nàng.

"Mà nay hắn đã phá tướng, hủy dung, năm năm không từng chạm đến đao, thậm chí ngay cả phòng bếp cũng không nguyện bước vào nửa bước, cho đến khi nha đầu mập này xuất hiện mới có biến hóa không lồ như thế, đại ca, ca có thể nói không liên quan gì đến ả ta sao?"

Hắn tà ác cười to, "Cũng là muội muội thông minh, ngu huynh bội phục."

"Được rồi, huynh đừng tăng bốc muội quá như thế." Nghiêm Phụng Kiều vút cho huynh trưởng một cái liếc kiêu mỹ, giữa hai lông mày phong tình hoàn toàn lộ ra. "Cho dù Triển Mộ Bạch hiện nay thành xấu xí, ta cũng không muốn hắn cưới một nữ nhân thua kém ta mọi thứ về làm vợ, chưa từng có nam nhân nào mà không quý góa ở dưới váy ta, duy chỉ có hắn, nên ta rất không phục, "

Nghiêm Gia Lương nhăn mày lại, "Vậy muội muốn thế nào?"

"Đại ca, trước tiên ca cứ tìm ra cách đối phó với tên Triển Mộ Bạch, nha đầu mập kia ta sẽ tự dọn dẹp." Nàng ác độc nói, nhìn như đóa hoa bách hợp nhu nhược nhưng cũng có thể trở thành đóa anh túc xinh đẹp dính độc.

Đông Phương Nhạc Nhạc vẫn còn không biết sống chết, hát ngâm nga trở lại Triển Viên, liền gặp được Bích Ngọc tựa như lửa cháy đến mông, nhìn thấy nàng, mặt như trút được gánh nặng ôm lấy nàng vì quá vui bật khóc.

"Xảy ra chuyện gì rồi hả ?" Là hóa hoạn ? Hay là bị ăn trộm vậy?

Bích Ngọc lệ rơi đầy mặt nước nở nói: "Nhạc Nhạc cô nương. Tam thiếu phu nhân tương lai của ta, cuối cùng cô nương cũng đã quay trở lại rồi, Tam Thiếu Gia. Tam thiếu gia đang nổi giận."

"Hắn không phải là mỗi ngày đều nổi giận sao? Không sao, thói quen là được rồi." Đông Phương Nhạc Nhạc rất đồng tình vỗ vỗ bả vai của nàng.

"Nhạc Nhạc cô nương." Bích Ngọc liếc mắt, người gấp đến độ sắp mặt là. "Cô nương nên đến Bách Hiên gặp Tam Thiếu Gia nhanh đi, nếu không nô tỳ

phải về nhà đó.”

"Không cần sợ, ta sẽ đi ngay!" Nàng phải khuyên nhủ Triển Mộ Bạch, không nên hơi một tí liền nổi giận, làm cho trong phủ cả người lẫn vật bất an, sẽ chỉ làm người khác cùng hấn giữ một khoảng cách mà thôi.

Không phải là Bích Ngọc khoa trương, nàng vẫn chưa đến được Bách Hiên, cũng cảm giác được không khí bên trong không đúng. Trái tim nàng đập càng lúc càng nhanh.

"Ta đã về rồi." Nàng lớn tiếng hét, muốn nhân tiếng hét này tăng thêm can đảm một chút.

Ngồi ở trong khách sảnh ôm cây đợi"Heo" Triển Mộ Bạch liếc xéo nàng một cái, lạnh lùng nói: "Ngươi còn biết trở lại?"

Về mặt Đông Phương Nhạc Nhạc thật vô tội, "Dĩ nhiên biết rồi, ta không thể trở lại sao?"

"Hỏi rất hay, nói! Ngươi mới vừa đi đâu?" Hấn ngao ngễ làm ra dáng vẻ của Đại Lão Gia, giống như chụp được án, bắt đầu thẩm tra vụ giết người.

Mặt mày nàng lập tức hớn hở, "Nói đến chuyện này ngươi nhất định sẽ không tin đâu.”

"Ta là không tin." Thức ăn của Lục Nghi lâu ăn ngon lắm sao? Dám bỏ hấn đến bên cạnh đối thủ!

Heo tiểu muội này không phải đang phụ lòng hấn sao? Cũng không thèm nghĩ đến hơn mười ngày nay, là ai khổ cực vì nàng rửa tay nấu canh, vậy mà nàng rất thoải mái đáp ứng lời mời của người khác, đây không phải rõ ràng chê tài nấu nướng của hấn sao?

"Ta cho ngươi biết nha! Quán ăn Lục Nghi lâu rất nổi danh trấn trên của các ngươi đó, Nghiêm thiếu gia mời ta ăn cơm! Hơn nữa, khách chỉ có một mình ta, có phải rất có mặt mũi hay không?" Lần này Đông Phương Nhạc Nhạc thật sự cao hứng như điều gặp gió rồi, điều này chứng tỏ rằng nàng là tiểu cô nương người gặp người thích.

Triển Mộ Bạch giận đến muốn giết người, cắn răng nghiêng lợi nói: "Người ta mời ngươi đi thì ngươi đi, ngươi có đặt ta ở trong mắt không?"

"Có a, có a!" Nàng sợ chết thừa nhận.

Sắc mặt của hấn càng khó hơn nhìn, "Đã có, vậy ngươi còn đi theo tên họ Nghiêm đó, chẳng lẽ ngươi không biết ta cùng hấn là cừu nhân không đội chung trời sao?"

Đông Phương Nhạc Nhạc ngây ngốc hỏi ngược lại: "Hả? Tại sao?"

"Nói với heo tiểu muội như ngươi, ngươi cũng nghe không hiểu, tóm lại một câu thôi, không cho ngươi đến gần hấn nữa, nếu không..."

Hấn giương nanh múa vuốt đe dọa, "Hắc hắc! Ngươi đừng mơ tưởng kêu ta làm bữa tối cho ngươi ăn nữa."

Không có bất cứ uy hiếp gì nghiêm trọng hơn cái này!

"Đừng mà, đừng mà! Ta không đi là được, thật xin lỗi." Nàng ngoan ngoãn cúi đầu nhận lỗi, ăn cơm hoàng đế lớn hơn.

Hấn thoáng chốc hào khí đầy trời, hừ mũi nhìn nàng. "Lần sau nếu tái phạm tuyệt không dễ dàng tha thứ, có nghe hay không?"

"Ta nghe rồi, nghe rất rõ!" Đông Phương Nhạc Nhạc cố ý phát âm không đúng tiêu chuẩn, như vậy ông trời sẽ nghe không rõ nên sẽ không tính toán với nàng.

Triển Mộ Bạch vẫn rất hoài nghi độ trung thành của nàng, một khi nhìn thấy thức ăn sẽ quên mình là người của ai, có thể thật sự bảo vệ lời hứa sao? Hấn thật không dám tin tưởng.

Nhìn thấy ánh mắt không tin của hấn, nàng thề thốt, "Ta thật sự sẽ không đi nữa đâu, dù thế nào đi nữa hấn làm đâu có ngon bằng ngươi, bắt quá, người ta có lòng tốt muốn ta chỉ giáo, ta cũng không tiện cự tuyệt, liền ăn một chút, nhưng ta không có ăn hết tất cả đó!" Như vậy rất đạt đến một trình độ nào đó rồi nhỉ?

"Thật?" Được nàng khen, đuôi hấn cũng nhếch lên rồi.

Đông Phương Nhạc Nhạc nhất thời gật đầu như bầm tỏi, "Đương nhiên là thật, mỗi món ăn hấn làm mặc dù vô cùng công phu, nhưng ta lại cảm thấy không hợp khẩu vị ta, sau đó ta rất đành hoàng chỉ giáo cho hấn một chút, Nghiêm thiếu gia nghe xong, giống như có chút không thật cao hứng."

Hấn ngưng thần lắng nghe, "Ngươi nói gì với hấn?"

"Ta nói món ăn của hấn ít đi"Nhật tinh". " Nàng nói.

Triển Mộ Bạch"PHỐC!" bật cười, vết sẹo kinh khủng trên gương mặt cũng trở nên nhu hòa không ít, không hề cảm thấy dọa người nữa.

"Ngươi thật nói với hấn như thế?" Nghiêm Gia Lương lúc này như đá trúng thiết bản rồi, đây thật sự làm lòng người vui sướng mà.

"y da! Ta nói như vậy có lỗi sao?" Đông Phương Nhạc Nhạc khiêm tốn thỉnh giáo, không ngại học hỏi kẻ dưới.

Hắn cũng nhin không được nữa cười đặc biệt to, "Không có, ha ha ha."

"Vậy người đang cười cái gì? Cũng chia một chút cho người ta cười với!"

"Heo tiểu muội, người nói thật hay quá." Triển Mộ Bạch hưng phấn đánh bập đầu một cái, như cũ cười không thể đè nén.

Đông Phương Nhạc Nhạc thấy hắn cười đến ngã trước ngã ra sau, không khỏi sùng sốt một chút, lúc này mới chú ý tới thật ra thì đáng đáp hắn vô cùng tuần tú, bỏ vết sẹo kinh người kia qua một bên, hắn thật có thể xem là một mỹ nam tử, Còn nữa..., hắn cười lên trông rất tuần mỹ, trông mắt đen soi soi hữu thần, ngay cả đôi môi cũng trở nên không giống bình thường.

Ừng ực! Nàng nuốt nước miếng một cái, một loại cảm giác miệng khô lưỡi khô tràn ngập ở trong khoang miệng.

Nàng nhớ tới mình và Uy Uy thường thường núp trong bóng tối nhìn lên cha nuôi cùng Can nương hôn miệng, lúc ấy không hiểu tại sao người lớn lại thích cắn miệng đối phương, hiện tại nàng nhìn chòng chọc vào Triển Mộ Bạch, lại cảm thấy miệng của hắn rất ngon miệng, cảm giác khi hôn lên đó nhất định tốt lắm, nàng thật sự muốn thử một chút đó!

Chỉ cần một cái là được, thực sự chỉ muốn một cái. Đông Phương Nhạc Nhạc giống như bị thôi miên nhảy tới trước một bước!

Liên như thế, không hề báo động trước ở ngoài miệng Triển Mộ Bạch mút một cái "Tiu tiu!" thật mạnh.

"Ta hôn được, ta hôn được rồi!" Nàng kêu to hai tiếng, sau đó chạy nhanh như làn khói.

Triển Mộ Bạch còn lại giống như bị sét đánh trúng, ngồi ngơ ngác trên ghế, vạn vạn không ngờ tới "Nụ hôn xir nam" của hắn sẽ tổng táng trong tay heo tiểu muội to gan lớn mật này, khi hắn phục hồi tinh thần lại thì Đông Phương Nhạc Nhạc đã chạy ra khỏi Bách Hiên rồi.

"Heo, Tiểu, Muội, " Mặt hắn đỏ lên lỗ, xấu hổ rổng to, "Người trở lại cho ta!"

Nàng dĩ nhiên sẽ không quay lại rồi!

Đông Phương Nhạc Nhạc giống như trái bóng to tròn 'lăn' ra khỏi Bách Hiên, loáng thoáng còn nghe tiếng rống giận của Triển Mộ Bạch, tốc độ 'Lăn' càng nhanh hơn, chỉ sợ bị hắn bắt được.

Mới vừa rồi nhẹ nhàng "Tiu tiu!" Một chút, thế mới biết thì ra là hôn miệng cảm giác chính là tê tê, hơn nữa còn đầy thú vị, nàng theo bản năng liếm cánh môi một cái, có mùi vị giống là ăn Mứt quả ghim thành xâu, bất quá nhân nhạt, lần sau nếu như có thể hôn lâu hơn một chút, nói không chừng cảm giác sẽ tốt hơn đó!

"Ai nha!" Một tiếng hô nhỏ từ trong miệng của Triển Mộ Hồng.

Nếu không phải là Hoàng Phủ Tuấn lanh tay lẹ mắt kịp thời vịn thê tử, nàng sớm bị Đông Phương Nhạc Nhạc đụng phải ngã chổng vó rồi.

"A! Thật xin lỗi, Mộ Hồng tỷ tỷ, ta không thấy tỷ." Đông Phương Nhạc Nhạc trước đứng vững cước bộ! Luôn miệng nhận lỗi với nàng ấy.

Triển Mộ Hồng vỗ vỗ ngực một chút, "Ta không sao. Nhạc Nhạc, người tại sao phải chạy phải gấp như thế, có phải Tam ca của ta có chuyện gì hay không?"

Nàng quay đầu lại xem một cái, "Hắn không có sao, là ta có chuyện."

" Chuyện gì thế?" Mắt tinh tường Hoàng Phủ Tuấn cũng liếc thấy Đại Cữu Từ đang bùng bùng giận dữ đi về hướng bên này.

Đông Phương Nhạc Nhạc che miệng cười trộm, "Bởi vì, ta mới vừa hôn hắn."

"Người., người hôn Tam ca của ta?" Cầm Triển Mộ Hồng xụ xuống, không khỏi cùng vị hôn phu đối diện nhìn nhau, chợt hai vợ chồng đồng thời cười thật to ra ngoài. "Ha ha."

Vừa đúng lúc bước đến hiện trường, mặt Triển Mộ Bạch khó chịu trách mắng: "Heo tiểu muội, người có phải nữ nhân hay không? Chuyện như vậy người cũng nói cho người ta nghe? Người có biết hai chữ xấu hổ viết sao hay không?"

Nàng liên tục không ngừng trốn ra phía sau Triển Mộ Hồng tìm kiếm sự che chở, "Nhưng Mộ Hồng tỷ tỷ cùng Hoàng Phủ đại ca cũng không phải là người ngoài, cho bọn họ biết cũng đâu có sao?"

Hoàng Phủ Tuấn còn không sợ chết chế nhạo, "Đúng a! Chúng ta cũng không phải là người ngoài, huống chi, các người cũng đã có đính ước, cho dù có chút cử chỉ thân mật cũng là chuyện bình thường mà, Hồng muội, nàng nói có đúng không?"

"Tướng công nói rất đúng." Triển Mộ Hồng làm bộ không nhìn thấy sắc mặt khó coi cực kỳ của huynh trưởng, cùng vị hôn phu người hát kẻ sướng

"Cha mẹ nói thật không sai, chỉ có Tam tẩu tương lai mới có biện pháp khiến nhị ca bước ra khỏi Bách Hiên, lần này mọi người cuối cùng cũng có thể yên tâm."

Sắc mặt Triển Mộ Bạch cứng đờ, trầm giọng quát lên: "Câm miệng!"

"Hong muội, ta thấy chúng ta không nên ở chỗ này quấy rầy vợ chồng son của người ta chi nữa, tránh cho người ta chê chúng ta chướng mắt, chúng ta đến đằng trước thính an nhạc phụ nhạc mẫu đi." Hoàng Phủ Tuấn nắm lấy bàn tay nhỏ bé của thê tử, trước khi đi vẫn không quên nháy mắt với người anh vợ đang giận đỏ mặt, ánh mắt mập mờ kia không thể nghi ngờ là lửa cháy đổ thêm dầu.

Khóe mắt Triển Mộ Bạch liếc thấy Đông Phương Nhạc Nhạc đang có ý định chuồn êm, hét lớn một tiếng, "Đứng lại cho ta!"

Cổ Đông Phương Nhạc Nhạc co rụt lại, "Dạ."

"Đi!" Triển Mộ Bạch chặn ngang ôm một cái, nàng cũng chỉ có thể bị vác lên vai giống như heo con đang đợi bị làm thịt, bị hấn kéo về Bách Hiên 'Chăm sóc' thật tốt.

"Heo tiểu muội, ngươi đã phạm phải tội gì?" Triển Mộ Bạch vỗ án gầm lên.

Nàng cúi đầu xoắn lấy ngón tay phỉ phỉ non nớt, "Vây. Ta để cho ngươi hôn lại được không?"

"Ta mới không cần." Nếu làm như thế, không phải hấn phải phụ trách sao?

Đông Phương Nhạc Nhạc chu cao cái miệng nhỏ nhắn, "Tại sao?"

"Bởi vì. Bởi vì miệng ngươi thôi." Hấn nhất thời cùng đường, không thể làm gì khác hơn là tùy tiện mượn cớ qua loa tắc trách.

Nàng bị dọa, giật mình thật to! Liền dùng hai bàn tay nhỏ bé khép lại, trong lòng bàn tay hà ra từng hơi, sau đó đưa lên chóp mũi hít hà. "Ngươi nói vậy! Miệng ta mới không hề thôi."

Sắc mặt của Triển Mộ Bạch âm tình bất định, "Ngươi. Ngươi thật sự muốn cho ta tức chết mà!"

"Ngươi ngàn vạn lần không được tức chết, nếu không ta sẽ không còn tướng công nữa rồi." Nàng vô cùng khẩn trương nói, nàng thật vất vả mới tìm được "Phiếu com dài hạn", nói sao cũng muốn cho hấn sống lâu trăm tuổi.

Một tay hấn đưa lên véo lấy gò má mịn màng tròn trịa của nàng "Hừ...! Bản thiếu gia chính là không muốn làm tướng công của ngươi, xem ngươi có thể làm gì ta?"

Trừ phi đem hấn trời gô kéo đi bãi đường, nếu không hấn là sẽ không dễ dàng đi vào khuôn khổ.

"Đau quá à." Đông Phương Nhạc Nhạc đau đến ngũ quan cũng nhăn ở một chỗ rồi.

"Ngươi bây giờ có thể thanh tỉnh một chút hay không?"

Đông Phương Nhạc Nhạc quăng cho hấn một ánh mắt buồn bã

"Ngươi lấy ta không tốt sao?"

"Cười ngươi thì có gì tốt?" Hấn cười lạnh nói.

Nàng kiêu ngạo khoe khoang "Lão bá nói ta có tướng vượng phu, người lấy ta sẽ có phúc khí, cho nên, ngươi làm tướng công của ta đó chính là kiếp trước ngươi đã tu mấy đời rồi đó."

Mặt Triển Mộ Bạch đầy vẻ chế nhạo, khinh thường nói: "Cha ta chẳng qua là đang an ủi ngươi, ngươi còn coi nó như thật."

"Lão bá mới sẽ không gạt ta!"

"Được, vậy ta hỏi ngươi, ngươi biết thù thù may vá sao?"

Nữ công chính là tuyệt kỹ mà bất cứ cô nương gia nào cũng phải chuẩn bị.

Đông Phương Nhạc Nhạc khề nhếch cái miệng nhỏ nhắn, lắc đầu một cái.

"Ngay cả một chữ cũng không biết, như vậy ngươi biết đánh đàn phở nhạc sao?"

Cái miệng nhỏ nhắn của nàng vào lúc này mở ra đến hết mức, so mới vừa rồi lại lớn một chút, nhưng vẫn lắc đầu.

Triển Mộ Bạch hừ hừ tức giận, ra vẻ cao cao tại thượng ngạo nghễ nhìn nàng, "Như vậy ngâm thi đối địch thi càng không cần hỏi, nhất định sẽ không có đúng hay không?" Hấn biết chắc mà.

Lần này Đông Phương Nhạc Nhạc cuối cùng có thể gạt đầu, bắt quá gạt thật nhanh không chút khí thế.

"Nếu cái gì cũng không biết, như vậy ta cưới ngươi về làm gì? Chẳng lẽ làm thành Bò Tát sống để thờ phụng, sớm chiều thấp ba nén hương hiếu kính ngươi sao?"

Lời của hắn thật độc, làm cho nàng hoàn toàn không có chỗ để phản bác.

Thoáng chốc. Đỉnh đầu Đông Phương Nhạc Nhạc giống như có một đoàn mây đen bay tới, tự ái chịu thiệt lớn.

"Ta, ta." Nàng thật sự không phản bác được.

"Như vậy ngươi còn dám nói ngươi tương có vương phu nữa không, hửm?" Hắn "Đùng đưa" chất vấn.

Hốc mắt nàng ửng hồng, tâm tình nặng nề không tốt, "Ta, ta hiểu, ta biết rõ rồi, sau này ta sẽ không trở lại phiền ngươi, hẹn gặp lại." Xem ra mình ở chỗ này thật sự là 'Không ai thích', đành phải tìm đến phiêu com dài hạn khác thôi.

Triển Mộ Bạch hai tay ôm ngực, lạnh lùng hắt cằm gờ thật cao, kiên quyết không cùng nàng thỏa hiệp, Hừ...! Hắn cuối cùng cũng có thể như ý nguyện đem nàng đuổi đi rồi, trả không gian yên tĩnh lại cho hắn, nhưng.

Tại sao hắn lại không có một chút cảm giác thắng lợi chứ?

Ô. Thật là đau, thật là đau!

Uy Uy, ngươi đang ở đâu?

Thật là đau đó!

Dưới ánh trăng vàng nhợt nhạt, bóng đen nho nhỏ ôm chặt lấy thân thể, ngã nghiêng xông vào Bách Hiên, còn thỉnh thoảng phát ra tiếng rên rỉ thống khổ.

Nàng dùng hết sức, nhưng vẫn không đẩy cửa phòng ra được, chắc là Triển Mộ Bạch sợ nàng lại tới cửa dây dưa không dứt cố ý khóa lại, để nàng biết khó mà lui.

Gõ! Gõ!

"Triển. Triển Mộ Bạch, mở cửa."

Loại đau xót đến tận tâm can này đã hành hạ nàng suốt cả một buổi tối, trong lúc nàng bàng hoàng mất đi ý thức, , theo bản năng chính là tìm đến Triển Mộ Bạch, hết lần này tới lần khác lại không thể đẩy cửa vào, nàng chỉ đành phải nhịn đau ngồi dưới đất, vung quả đấm nhỏ chưa từ bỏ ý định gõ lên cánh cửa.

"Mở cửa. Mở cửa nhanh." Nàng vừa khàn khàn kêu, nước mắt vừa tích tấp rớt xuống.

Ở trên giường trần trọc trở mình Triển Mộ Bạch mặc dù nghe, nhưng chỉ là biến đổi tư thế ngủ, cố dằn lòng không muốn để ý tới.

Đông Phương Nhạc Nhạc không chịu được gào khóc, "Hu hu hu. Triển, Triển Mộ Bạch ngươi thật không quan tâm đến ta sao? Ngươi mở cửa nhanh đi!"

"Trời ơi!" Hắn nắm gối đầu lên che kín mặt cùng hai lỗ tai, không muốn nghe thấy ma âm của nàng.

Nàng khóc không thành tiếng, "Hu hu hu. Đau quá!"

Da mặt của Triển Mộ Bạch co quắp mấy cái, tựa như cho hả giận đem gối đầu ném mạnh xuống đất.

"Heo tiểu muội này thật sự là ngứa da mà."

Hắn chợt nhảy xuống giường, cố tình cử động tạo âm thanh ồn ào, biểu đạt tức giận trong lòng hắn.

Phanh! Hắn bỗng chốc kéo tung cửa ra, "Ngươi..."

Mới nói một chữ "Ngươi", những từ tiếp theo bị mắc nghẹn trong cổ họng không ra được, Đông Phương Nhạc Nhạc vui vẻ hắn thường thấy, giờ phút này lại bệnh thoi thóp, dọa hắn giật bắn cả mình.

"Triển Mộ Bạch, ta, ta rất đau." Đông Phương Nhạc Nhạc tựa vào bên tường rên rỉ, sắc mặt trắng tựa tuyết, toàn thân toát ra mồ hôi lạnh.

Hắn cả kinh thất sắc ôm nàng lên, xoay người trở về phòng đặt nhẹ lên giường, tỉ mỉ giúp nàng đặt lên áo ngủ bằng gấm.

"Heo tiểu muội, ngươi cũng đừng làm ta sợ, có phải buổi tối lại ăn bảy bọ thứ người ta mới hay không, làm bụng bị đau?"

Đây là chuyện duy nhất có thể.

Đông Phương Nhạc Nhạc vạn phần ủy khuất oán trách, "Người ta ngay cả bữa đêm cũng còn không có ăn, mới, mới không có ăn đau bụng !" Dạ dày nàng là dạ dày cứng chắc siêu cấp, mới sẽ không tùy tiện đau như vậy.

"Vậy là người không thoải mái chỗ nào?" Triển Mộ Bạch không tin nàng bình thường mạnh khỏe như trâu, lại đột nhiên bệnh thành ra như vậy, không hiểu heo tiểu muội này đang đùa trò gì.

Nàng thở nhẹ một hơi, một khi bên tai có người có thể dựa vào, cái loại cảm xúc bất an khó chịu đó cũng chậm chậm biến mất.

"Nơi này của người ta thật đau." Đông Phương Nhạc Nhạc chỉ lấy ngực của mình nói.

Triển Mộ Bạch nhìn trái, nhìn phải, nhưng không nhìn ra có cái gì có cái gì không đúng.

"Ta sẽ cho người mời đại phu tới ngay bây giờ, xem giúp người một chút." Ngữ khí của hắn vô cùng lo lắng.

"Không phải ta ngã bệnh đâu! Là Uy Uy" Đông Phương Nhạc Nhạc lời còn chưa nói hết, đôi mắt đã đỏ lên, nước mắt tuôn rơi không ngừng

"Nhất định là nàng ấy đã xảy ra chuyện. Làm sao đây?"

Hắn nghe vậy lòng nghi ngờ nổi lên!"Sao người lại biết?"

"Ta không phải đã nói với người rồi sao? Ta cùng Uy Uy là một đôi sanh đôi, người quên rồi hả ?" A! Ngay cả đạo lý giản đơn thế này cũng không hiểu! Nàng dùng ánh mắt khinh thương liếc nhìn hắn.

Mặt Triển Mộ Bạch xanh mét, kìm nén tức giận hỏi: "Sanh đôi thì sao?"

"Bởi vì chúng ta là sanh đôi, cho nên, có thiên tính tự cảm ứng!" Cánh môi đỏ ửng run rẩy, lỗ mũi khẽ mấp máy, lại đem nước mắt suýt rơi xuống nuốt trở về, nàng nức nở nghẹn ngào mà nói: "Khi còn bé. Chỉ cần một người trong chúng tôi nóng sốt, một người khác cũng sẽ ngã bệnh theo, mỗi lần đều là kết quả như nhau, cho nên, hu hu hu. . . . Uy Uy nhất định gặp nguy hiểm rồi, ta muốn cứu nàng ấy."

"Người lại không biết nàng ở nơi nào, làm sao đi cứu?" Hắn tức giận hỏi nàng một câu.

Đông Phương Nhạc Nhạc xoa nhẹ chóp mũi hồng hồng, thút thít nói: "Ta, ta có thể đi hỏi." Nàng chỉ cần đến phân đường của Diêm Cung để hỏi thăm, có thể rất nhanh chóng sẽ tìm được vị trí của Uy Uy rồi.

"Coi như nàng ấy thật sự đã xảy ra chuyện, chờ người chạy tới cũng không kịp nữa đâu." Triển Mộ Bạch lập tức đội cho nàng một chậu nước lạnh.

Cái miệng nhỏ nhắn của nàng méo máo, đôi mắt đầm lệ lại rơi xuống như mưa.

"Vậy. Nên làm sao đây? Mới vừa rồi ta thật sự rất đau, rất đau, này. Có phải chứng tỏ Uy Uy bị thương rất nặng hay không? Ngộ nhờ nàng ấy chết thì làm sao đây? Hu hu. . . . Ta không muốn Uy Uy chết, ta không muốn, hu hu."

. Triển Mộ Bạch không chịu được che lỗ tai, giấm bót màng nhĩ của hắn có thể bị độc hại."Câm miệng!"

Hắn càng nói, nàng khóc đến càng lớn tiếng, "Ồ oa."

"Người" hắn thật rất muốn một quyền đánh nàng bất tỉnh đi thôi. Hắn cố nén tính tình nói: "Ta nói heo tiểu muội cô nãi nãi ơi, người đừng khóc nữa có được không? Người không phải luôn nói rằng, Uy Uy thông minh hơn so với người, nàng ấy nhất định sẽ nghĩ biện pháp tránh khỏi nguy hiểm, không có việc gì đâu."

Đông Phương Nhạc Nhạc chợt ngừng khóc thút thít, ngược đôi mắt to sưng lên giống như hai hột đào

"Có thật không? Uy Uy thật không có việc gì chứ?"

Đây là lời nói dối có thiện ý, Lão Thiên Gia cũng sẽ không trừng phạt hắn.

"Lừa người có phần thường có thể cảm sao?" Hắn hậm hực hỏi.

Nàng nghiêng đầu suy nghĩ một chút, mới lắc đầu một cái.

Triển Mộ Bạch thăm thở ra một hơi, "Vậy không phải đúng rồi sao, huống chi, người bây giờ không phải là đã tốt hơn nhiều?"

"Thật đó!" Đông Phương Nhạc Nhạc nín khóc mỉm cười kêu lên.

Nàng thật đúng là dễ gạt!"Ta không phải là đang dụ dỗ người chứ?"

"Ừ!" Nàng gật mạnh đầu, tâm tình vừa buồn lòng, con buồn ngủ nồng đậm liền toàn bộ chạy ra, nàng che miệng ngáp một cái, mí mắt cũng dần dần nặng, nàng lâu bầu không rõ ràng, "Cho ta ngủ nhờ một chút."

"Uy! Đợi đã, heo tiểu muội." Triển Mộ Bạch vỗ nhẹ vào mặt của nàng, muốn gọi tỉnh nàng.

Nhưng tay chân của Đông Phương Nhạc Nhạc đã sớm dang rộng, ngáy "Khò khò."

"Heo tiểu muội, thức dậy cho ta!" Hắn vừa vỗ vừa néo gương mặt của nàng, nhưng vẫn không có biện pháp làm nàng tỉnh giấc, đây là lần đầu tiên hắn thấy nàng ngủ, "Người không thể ngủ ở nơi này, heo tiểu muội."

Triển Mộ Bạch gọi đến miệng cũng khô, tựa vào trên cột giường nghỉ ngơi, ai! Nếu để cho người khác nhìn thấy nàng "Ngủ" ở trên giường của hắn, lần này "Trong sạch" của hắn sẽ bị phá hủy.

"Heo tiểu muội, người thức dậy cho ta!" Hắn không ngừng cố gắng kêu lên.

"Ngô. Uy Uy, để cho ta ngủ một chút nha, " Đông Phương Nhạc Nhạc mút lấy ngón cái, phát ra tiếng nỉ non mơ màng, "Người ta rất muốn. Muốn ngủ."

Hắn tức giận lấy tay nhỏ bé của nàng ra, "Đã lớn như thế còn mút ngón tay cái, thật là khó coi chết đi được!"

Hắn trên miệng nói như thế, nhưng đáy mắt lại ẩn chứa nụ cười.

"Ừ. Ăn ngon." Nàng chắc chắn có tiếng than nhẹ.

Hắn kéo lấy hai tay của nàng, muốn đem nàng kéo xuống giường, nhưng bận rộn thật lâu, làm cho hắn cũng thở hổn hển rồi, cũng vô dụng. "Ông trời! Người thật đúng là không phải nặng bình thường đó!"

Đông Phương Nhạc Nhạc đang ngủ vẫn nuốt lấy nước miếng, "Ừ. Ông chủ ơi, mang cho tôi một chén canh vằn thắn, tôi còn muốn ăn Thiên Vạn cao, còn có đậu hũ chưng nữa."

"Phanh!" Triển Mộ Bạch đập đầu vào trên cột giường, hắn hoàn toàn bị đánh bại.

"Ta thấy trên đời này không thể nào tìm được heo tiểu muội thứ hai nữa.." Hắn dờ khóc dờ cười mà nói.

Triển Mộ Bạch nhìn ngắm gương mặt xinh xắn như trẻ con ngây thơ kia, thật ra thì, hắn cũng không hề ghét nàng như vẻ bề ngoài, không thừa nhận cũng không được, kể từ khi nàng tới Triển Viên, đã mang đến cho hắn không ít niềm vui thú, nếu là đổi lại những danh môn khuê tú trong đầu chỉ có Tam Tông Tử Đức kia, hắn nhất định sẽ buồn chết trước!

Nghĩ tới, nghĩ lui, hắn không nhịn được ngáp một cái, ừ! Để cho hắn nghỉ ngơi chốc lát, sẽ đem nàng gánh về gian phòng của nàng là được, hắn chỉ chớp mắt một lát thôi, sẽ không quá lâu.

Giấc ngủ thật ngọt ngào, là một chuyện thật hạnh phúc, làm như trên thế gian này không còn tồn tại tội ác vậy.

Chẳng quan tâm, vô tri vô giác, chính là hạnh phúc lớn nhất; không nên tới thức tỉnh ta! A, đừng coi thường ta a!

Bạn đang đọc truyện *Trư Tiểu Muội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Tri giác toàn thân hắn đang chậm rãi thức tỉnh.

Triển Mộ Bạch cũng giống như bình thường, rất tự nhiên từ trong giấc ngủ tỉnh lại, nhưng lại có một người khác đang kêu tỉnh hắn, hắn cảm giác có vài đôi mắt đang nhìn mình chăm chú, để cho hắn không thể không hé mở mắt nhìn thử.

Bỗng dưng, hắn nhìn thấy song thân cùng hai người huynh trưởng cùng với tiểu muội và em rể toàn bộ vây ở bên giường, hơn nữa thần sắc khác nhau nhìn hắn, có quái dị, không hề đồng ý, còn có xem cuộc vui? !

"Các người sáng sớm tới trong phòng ta làm gì vậy?" Hắn dùng giọng nói mang theo nồng đậm buồn ngủ tức giận hỏi.

Thân là lão Đại, cũng là lòng dạ mềm nhất, Triển Mộ thanh thật sự không đành lòng nhìn thấy bộ dáng tiểu đệ ngờ ngác như thế, , dùng ngón tay lạng lẽ

chỉ vào ngực của hắn.

Mặt Triển Mộ Bạch hồ nghi, theo bản năng muốn ngồi dậy, lúc này mới phát hiện ra trên ngực có ‘thứ gì đó’ đè ép, định thần nhìn lại, hắn bị dọa cho sợ đến thiếu chút nữa té xuống giường.

"Cái...Cái...Gi!" Hắn cũng hút một ngụm khí lạnh, theo bản năng đem ‘Thứ gì đó’ ném ra, thì ra là một bấp chân phì nộn trắng nuột, mà chủ nhân bấp chân rõ ràng là tướng ngu cực kém--Đông Phương Nhạc Nhạc!

Chỉ thấy đầu của nàng đã chạy đến cuối giường, hiện lên hình chữ đại - nằm dang tay chân thờ phỉ phỉ ngủ say sưa.

Giống như có một luồng sấm sét bổ thẳng vào đầu của hắn, trời ạ! Hắn nhớ ra rồi!

Tối hôm qua hắn vốn định đem heo tiểu muội vác về phòng, không nghĩ tới hắn cũng tự mình đi ngủ, kết quả cả đêm hai người ngủ cùng giường, sáng sớm còn bị người nhà tại chỗ "Bắt gian tại giường", lần này hắn chính là nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch.

"Các người đã hiểu lầm, ta. Ta cái gì cũng không làm." Trán Triển Mộ Bạch xuất hiện mồ hôi lạnh, hết sức phui sạch quan hệ, "Cha, mẹ, các người nhất định phải tin tưởng con!"

Triển Sĩ Hòe tức giận tới mức trợn mắt, "Các người đều ngủ ở trên cùng một cái giường rồi, người còn dám nói cái gì cũng không làm? Tiểu Tam, cha thật sự quá thất vọng với con rồi, cho dù hiện tại con không muốn cưới Nhạc Nhạc, cũng không còn được nữa."

"Cha!" Hắn kêu thảm một tiếng, "Mẹ, mẹ phải tin tưởng con."

"Tiểu Tam! Hiện tại phát sinh chuyện như vậy, mẹ cũng không bảo vệ được con, về tình về lý, con cũng phải chịu trách nhiệm mà nam nhân nên chịu, nếu không chúng ta sao có câu trả lời công bằng với Nhạc Nhạc chứ? Triển gia chúng ta cũng thuộc dạng người có mặt mũi, cũng không thể quít nợ." Triển phu nhân từ ái mỉm cười, "Chuyện này hãy để cha mẹ làm chủ, nếu gạo sông cũng đã nấu thành cơm chín rồi, chúng ta cũng nên cùng thân gia gặp mặt, thảo luận một chút hôn sự của các con."

Triển Mộ Bạch lộ ra một bộ biểu tình "Trời muốn diệt ta", "Mẹ, con...."

"Tiểu Tam, chúc mừng đệ, không nghĩ tới đệ lại thành thân sớm hơn cả huynh, như vậy cũng tốt, sớm một chút sinh ra một đứa bé, để cha mẹ ẵm bồng ta cùng đại ca có thể Tiêu Dao thêm vài năm nữa." Triển gia lão Nhị Triển Mộ Lam cười nói.

Mặt Triển Mộ Hồng cười như không cười giễu cợt, "Nhị ca, đệ thấy nên nói là huynh thì đúng hơn, đừng kéo đại ca vào, ai mà không biết Triển Nhị Thiếu Gia của chúng ta là một người đa tình, hồng phấn tri kỷ khắp thiên hạ, sao có thể nguyện ý vì một đoá hoa, buông tha cho cả vườn hoa chứ?"

"Hồng muội, đừng trêu chọc nhị ca của cậu nữa, mặc dù đây là sự thật, cũng nên chừa chút mặt mũi cho hắn." Hoàng Phủ Tuấn nói.

Triển Mộ Lam cười khỏ, "Được rồi, hai phu thê các người cũng đừng châm chọc ta."

Mắt thấy đề tài bị dời đi chỗ khác rồi, Nhất Gia Chi Chủ Triển Sĩ Hòe hắng giọng, "Khụ khụ khụ! Hiện tại quan trọng nhất là hôn sự của Tiểu Tam, đây chính là Triển gia chúng ta lần đầu tiên cưới dâu về, nhất định phải làm cho thuận lợi vui vẻ mới được, phu nhân, kế tiếp chúng ta có thể sẽ bận rộn rồi."

"Đúng vậy a, lão gia, chúng ta phải thương lượng thử xem nên đãi bao nhiêu bàn tiệc, còn có phát bao nhiêu thiệp, sinh lễ...."

Hai vợ chồng tay quần lấy tay đi ra khỏi Bách Hiên.

Triển Mộ Thanh ho nhẹ một tiếng, "Đại ca cũng không giúp được đệ rồi, tự giải quyết cho tốt đi."

"Ai! Tiểu Tam, ta thấy đệ nên nhận đi! Nhị ca chờ uống rượu mừng của đệ đó." Triển Mộ Lam vỗ lên vai đệ đệ, cũng theo đuôi huynh trưởng rồi đi.

Hoàng Phủ Tuấn thấy Triển Mộ Bạch đã giống như ngồi trên núi lửa đang hoạt động, tùy thời hết sức căng thẳng, hắn cố gắng nuốt xuống nụ cười, nhỏ giọng nói với thể tử: "Hồng muội, ta thấy chúng ta cũng mau đi thôi! Nếu không như thế này lại sẽ gặp phải tai bay vạ gió đó."

Đợi tất cả toàn bộ người xem cuộc vui rồi đi hết, ngũ quan của Triển Mộ Bạch cũng bởi vì lửa giận mà vận vẹo biến hình.

"A" Một tiếng gầm như sấm suýt nữa đem nóc nhà xóc lên, cho dù người chết cũng sẽ bị tiếng thét này làm sống lại.

Đông Phương Nhạc Nhạc từ trong chăn chui đi ra, búi tóc trên đầu cũng rơi ra, nàng kinh ngạc quan sát bốn phía, trong khoảng thời gian ngắn vẫn không rõ mình đang ở nơi nào.

"Oaaaaa Có phải có thể ăn cơm hay không?" Nàng rời giường chuyện thứ nhất chính là tìm ăn.

Triển Mộ Bạch giận xanh cả mặt, gơ hai tay lên ra vẻ như muốn bóp cổ của nàng.

"Người, heo tiểu muội này, suốt ngày cũng chỉ nghĩ đến ăn, ta đã bị người hại chết!" Hắn giận đến trên trán nổi lên gân xanh.

Nàng đang mơ màng lập tức bị làm tỉnh lại, nhắc chân liền xông ra bên ngoài. "Cứu mạng nha!"

"Đừng!"

"Ta không ăn là được, người đừng bóp cổ ta."

"Người trở lại cho ta!"

Lưu Tam hai tay xách theo lồng hấp nhỏ còn bốc khói, bước qua hành lang Đông Bắc, chớp mắt còn bắt chợt người được mùi thơm nồng nặc, làm cho nước miếng của ông cũng sắp khô, trùng hợp nhìn thấy người ông muốn tìm, vội vàng bước nhanh về phía trước.

"Nhạc Nhạc cô nương." Ông cất giọng kêu lên.

Đông Phương Nhạc Nhạc nghe có người gọi nàng, theo bản năng xoay đầu lại, "Lưu tam gia gia, là ông gọi cháu phải không?"

"Đúng vậy!" Lưu Tam thật vất vả mới vượt qua nàng, trong lòng than vãn lớn tuổi, chỉ mới đi vài bước đường đã thở gấp không thôi, thật là không còn dùng được.

"Bên trong này là gì thế? Mùi thơm quá đó!" Nàng chớp đôi mắt to .

Ông lắc lắc đỉnh đầu hoa râm, "Ta cũng không biết, đây là một đầu bếp vừa mới mang đến, nói là bằng hữu của cháu đã trả tiền rồi, muốn hẳn đưa đến Triển Viên cho cháu ăn."

"Bằng hữu của cháu?" Đông Phương Nhạc Nhạc chỉ vào mình.

"Cháu không nghĩ ra sẽ là ai sao?"

Nàng nỗ lực suy nghĩ, dùng sức suy nghĩ thật lâu, "Vẫn là không nghĩ ra được!"

"Vậy mở ra xem một chút trước là được rồi." Lưu Tam đề nghị.

Đông Phương Nhạc Nhạc "Dạ, " một tiếng, mở nắp ra, một làn khói trắng thơm lừng lập tức lan tỏa từ con cua to phiêu tán ra trong không khí.

"Oa! Là Cua gạch hấp." Nàng lập tức rất động lòng, bất chấp tất cả bốc một miếng đưa vào trong miệng

"Thật là nóng, hô, hô."

"Món cua gạch này là món điểm tâm đặc biệt nhất ở Xuân Tiêu lộ, mỗi ngày đều sắp hàng rất dài mới mua được đó."

Lưu Tam vừa nói vừa nuốt nước miếng, ông cũng muốn ăn vô cùng.

Nàng cũng ngại một mình độc h hưởng, đưa cho ông một con, "Lưu tam gia gia, ông cũng ăn một con đi."

"Ha ha. Sao lại không biết xấu hổ như vậy được?" Miệng mặc dù là nói như thế, nhưng ông cũng đưa tya ra nhận, vừa than nóng vừa ăn, tựa như sợ bị người khác ăn mất vậy, ngay cả nước súp cũng không bỏ phí một giọt.

"Ăn ngon, ăn ngon thật!"

"Đúng, đúng, " Đông Phương Nhạc Nhạc miệng bận bịu ăn, không rảnh nói chuyện.

Thế là, một già một trẻ liền ở tại chỗ đem mười con cua gạch thơm ngon giải quyết cạn sạch.

Lưu Tam ợ lên no nê, thỏa mãn sờ sờ bụng nhỏ ra, "Ta không thể ăn nữa rồi."

"Lưu tam gia gia thật vô dụng, cháu bây giờ còn có thể ăn thêm mười con nữa đó!" Nàng rất đắc ý nói.

Ông vuốt râu cười to, "Ha ha. Ta tin tưởng cháu thật sự có khả năng này."

"Nhưng rốt cuộc là ai đưa tới đây nhỉ?" Đông Phương Nhạc Nhạc trầm mặc vẫn không có cách giải lăm bẫm nói: "Tại sao phải làm ra vẻ thần thần bí bí như vậy, không vui gì hết!"

"Cháu từ từ suy nghĩ, ta còn có việc bận rồi, có rảnh rồi sẽ lại tới tìm cháu." Lưu Tam thuận tiện đem lồng hấp đi, nghĩ thầm, đợi đến khi rảnh sẽ mang đến Xuân Tiêu lâu là được.

Không đến một canh giờ sau, Triển Viên đã xảy ra chuyện!

Sắc mặt từ từ đen sạm, trong miệng kêu rên không dứt, Lưu Tam được những gia nhân mang về phòng, mọi người loạn thành một đoàn, nếu không phải

Triển Sĩ Hòe nghe được tin tức chạy tới, vẫn chưa có ai nghĩ đến việc đi mời đại phu.

"Đau quá." Luru Tam nằm ở trên giường rên rỉ, mồ hôi lạnh không ngừng tuôn xuống thấm ướt giường và y phục của ông.

"Lão, lão gia. Lão nô không được."

Triển Sĩ Hòe thấp giọng khiển trách, "Không nên nói chuyện lung tung! Đại phu đã sắp tới rồi, ngươi phải cố tiếp tục chống đỡ."

"Ngô." Mắt ông ấy bắt đầu trợn trắng, hơi thở mong manh thở gấp.

"Đây rốt cuộc chuyện gì vậy? , " Triển Sĩ Hòe mặt ngưng trọng hỏi thăm người làm ở cạnh đó. "Thân thể Luru quân sự vốn khỏe mạnh, tại sao lại đột nhiên bệnh thành ra như vậy?"

Mọi người ngơ ngác xem ta, ta xem người, cũng không hiểu được nguyên nhân.

"Lão gia, chúng tôi cũng không rõ ràng, Luru quân sự vốn đang rất khỏe, đang nói cười cùng mọi người, đột nhiên sắc mặt ông xanh mét, cs mãi ôm bụng kêu đau ." Có một tỷ nữ nói.

Ông nhăn mày thật chặt, "Luru Tam, có phải ngươi đã ăn phải cái gì không sạch sẽ gì đó rồi hay không?"

"Không có. Không có a!" Luru Tam thống khổ kêu đau.

Có người kêu to: "Lão gia, đại phu đến rồi!"

Triển Sĩ Hòe nhường chỗ, để đại phu vừa được mời đến bắt mạch cho Luru Tam.

Ông quan tâm hỏi thăm: "Đại phu, thế nào rồi? !"

"Ừ. . . ! Tôi đang xem đây." Trên mặt Đại phu đầy vẻ nghi ngờ, một lát, vẻ mặt ông ta ngưng trọng nói: "Đây là. Triển lão gia! Bệnh nhân là trúng kỳ độc."

"Trúng độc? !" Triển Sĩ Hòe kinh ngạc khẽ gọi một tiếng, phản ứng cực nhanh lại hỏi: "Đại phu, ông ấy đã trúng loại độc nào? Có thể có giải được không?"

Đại phu thở dài một cái, "Tôi chỉ biết bệnh nhân trúng là một loại độc được gọi là", Mãn Giang Hồng", hơn nữa, loại độc này chỉ có người trong giang hồ mới có thể sử dụng, vô cùng ác độc, loại độc này do hơn mười loại hoa độc, có độc chế thành, trong đó Thiên Biến Vạn Hóa, trừ phi biết mấy loại kia, nếu không hoàn toàn không có cách giải."

Lời này vừa nói ra, toàn trường xôn xao.

Ông kinh hoàng hỏi: "Ý của ngươi là. Không có thuốc nào chữa được?"

"Triển lão gia, thật rất xin lỗi, tôi cũng không thể làm gì được." Đại phu nói xong, liền xách theo cái hòm thuốc đi ra ngoài.

Triển Sĩ Hòe tình thế cấp bách kêu lên: "Đại phu!"

"Lão, lão gia." Luru Tam hấp hối, dùng hết toàn lực kêu.

"Luru Tam, ngươi cố gắng chịu đựng một chút, ta sẽ cho người đi mời đại phu khác, nhất định sẽ nghĩ biện pháp cứu ngươi, ngươi yên tâm. Ngươi muốn nói cái gì?"

Ông cúi người xuống, đem lỗ tai lại gần hỏi.

Luru Tam khó khăn hé mở đôi môi đen kịt, dùng khí lực còn sót lại thì thầm, "Cua. Gạch cua.Súp có độc.Nhạc Nhạc, Nhạc Nhạc. Mau, mau cứu."

"Súp gì? Nhạc Nhạc xảy ra chuyện gì?" Triển Sĩ Hòe không hiểu hỏi.

"Lão gia, tiểu nhân biết rồi !" Trong đó có người nam bật bỗng chốc hô to một tiếng, "Khoảng một canh giờ trước, một người làm của Xuân Tiêu Lâu mang đến đây một lồng Súp cua gạch, nói là có người muốn mời Nhạc Nhạc cô nương ăn."

Triển Sĩ Hòe nhất thời cả kinh, mặt tái xám, "Luru Tam, ngươi nói là Nhạc Nhạc cũng ăn?"

"Đúng." Luru Tam tiêu cự từ từ tan rã, mặt đen lại, khóe miệng tràn máu đen, không cam lòng nhắm lại mắt, nuốt xuống một hơi cuối cùng.

"Luru Tam!"

"Luru quân sự!" Tiếng khóc bắt đầu vang lên.

Xoảng! Một cái chén không cầm chắc, rơi xuống đất vỡ thành mảnh vụn.

Bích Ngọc thấp thỏm lo âu ngồi xổm người xuống, đem mảnh vụn trên đất dọn dẹp sạch sẽ.

"Làm gì hoảng hốt như thế?" Triển Mộ Bạch cau mày không vui, cất tiếng trách cứ nàng, "Nếu như làm không cam lòng như thế, thì cút ra ngoài cho ta!"

Nàng ấy run rẩy xin lỗi, "Thật xin lỗi, thật xin lỗi, Tam Thiếu Gia, nô tỳ chẳng qua là lo lắng cho Lưu quân sự, nhanh chóng muốn đến thăm ông ấy, mới có thể không cẩn thận đánh vỡ chén."

"Ông ấy đã xảy ra chuyện gì?" Lưu Tam thuộc hàng nô tài trung thành đã hầu hạ qua ba đời của Triển gia, chỉ cần nghĩ điểm này, hẳn cũng không thể nghe thấy mà không hỏi.

"Thân thể Lưu quân sự đột nhiên không thoải mái, hiện nay cũng không biết ông ấy đã ra sao rồi?" Bích Ngọc lo lắng thì thầm.

Triển Mộ Bạch nhướng hàng mày anh tuấn, xem thường nói: "Lớn tuổi rồi, chắc chắn sẽ có chút bệnh cũ, có cần thiết phải kinh động ồn ào thế không? Mau mời đại phu giỏi nhất đến xem mạch cho ông ấy đi."

"Nhưng" Nàng ngập ngừng nói.

Hắn không nhìn được khoát tay một cái, "Được rồi, nếu vội quá, người đi xuống trước đi!"

"Dạ, nô tỳ đi ngay." Bích Ngọc như nhặt được đại xá, vội vàng thối lui ra khỏi Bách Hiên, kể từ khi bị bán đến Triển Viên làm nô tỳ, Lưu quân sự vẫn rất chiều cô nàng, hôm nay ông ấy sinh bệnh, nàng đương nhiên rất lo lắng.

Bích Ngọc mới ra cửa không bao lâu, lại hai mắt đầm lệ chạy trở về, kêu gào nói: "Tam Thiếu Gia, không xong rồi! Đã xảy ra chuyện!"

Triển Mộ Bạch tức giận rống lên một tiếng, "Lại có chuyện gì nữa?" Đây là nhân chết không nhìn mặt hắn, tâm tình không tốt sao?

Luôn hô to gọi nhỏ, lần này không đem nàng đòi đi là không thể mà.

"Lưu quân sự, ông ấy. Ông ấy bị người độc chết!" Nàng thất thanh khóc lớn nói.

Hắn đầu tiên là sững sốt! Tiếp theo cau mày quát hỏi: "Nói rõ ràng!" Vô duyên vô cớ sao lại có thể trúng độc? Hơn nữa, Lưu Tam cũng không thể kết thù kết oán với người bên ngoài!

"Nô tỳ nghe những người ở khác nói có người đưa tới một lồng canh gạch cua, kết quả. Lưu quân sự ăn xong đã trúng độc chết!" Bích Ngọc khóc khan cả cổ họng, "Bọn họ còn nói. Nhạc Nhạc cô nương cũng ăn."

"Người nói cái gì, lặp lại lần nữa" Máu trên mặt Triển Mộ Bạch biến mất hết, một tay tóm lấy nàng đến trước mặt, lớn tiếng rống giận, "Nói lại ta nghe lần nữa!"

Nàng bị khuôn mặt dữ tợn của hắn hù dọa, "Nô, nô tỳ."

"Người dám lấp bấp nửa thử xem!" Hắn gầm thét.

Bích Ngọc thờ hốt vì kinh ngạc, lại không dám cả lăm nửa chữ. "Nô tỳ nói là Nhạc Nhạc cô nương cũng ăn những con cua có độc đó, hiện nay mọi người đang tìm cô nương."

"Đáng chết!" Triển Mộ Bạch ném nàng xuống, hỏa tốc lao ra khỏi cửa.

Hắn đã từng nói heo tiểu muội thích ăn như thế, một ngày nào đó sẽ bị người độc chết, nhưng hôm nay tự đáy lòng hắn lại hi vọng những lời nói vô tâm đó đừng bao giờ trở thành sự thật.

Triển Mộ Bạch mới vọt ra khỏi Bách Hiên, quả nhiên nhìn thấy tất cả người làm trong phủ tất cả đều xuất động, trước trước sau sau tìm bóng dáng của Đông Phương Nhạc Nhạc.

"Nhạc Nhạc cô nương, cô đang ở đâu?"

"Nhạc Nhạc cô nương, cô mau ra đây a!"

"Nhạc Nhạc cô nương"

Tim của hắn xoay mình trầm xuống dưới, giống như có tảng đá lớn đè ở trên lồng ngực của hắn, làm hắn hít thở không thông.

"Cha!" Triển Mộ Bạch toàn thân cứng ngắc đi tới trước mặt phụ thân, "Tìm được heo tiểu muội chưa?"

Đang chỉ huy người, Triển Sĩ Hòe mang bộ mặt sầm trầm nói: "Con bé không có ở trong phòng, trong phủ từ trên xuống dưới toàn bộ tìm khắp rồi, vẫn

tìm không thấy nó."

Trong lòng Triển Mộ Bạch vẫn còn nuôi chút hy vọng, miễn cưỡng khẽ động khóe miệng cười nói: "Có lẽ. . . . Có lẽ nàng đã chạy ra phủ chơi, nói không chừng hiện tại đang ngồi ở chỗ nào đó ăn uống thoải mái rồi, chúng ta mau phái người đi ra ngoài tìm nàng."

"Cha cũng hi vọng như thế." Ông nặng nề nhìn gương mặt đang cố gượng cười của con mình, "Tiểu Tam, Lưu quân sự trước khi lâm chung nói Nhạc Nhạc cũng ăn những con cua đó, ngộ nhờ con bé. . ."

"Không có ngộ nhờ, nàng sẽ không dễ dàng chết như vậy!" Triển Mộ Bạch giống như bị hàng ngàn cây gậy đánh vào ngực, huyết sắc mất hết, hốc mắt đỏ rực, hét to, "Không phải cha cũng nói nàng ấy là cô nương rất có phúc tướng, nàng tuyệt đối sẽ không dễ dàng bị người ta độc chết như vậy, sẽ không, tuyệt đối sẽ không!"

Heo tiểu muội sẽ không chết, sẽ không!

Vừa nghĩ tới heo tiểu muội có thể không còn hơi thở nằm ở một góc nào đó, toàn thân đen lại, thất khiếu chảy máu, tim của hắn như buốt, nếu nàng có chuyện không may, vậy nàng sẽ không bao giờ nữa nữa đêm canh ba chạy tới cùng hắn mà nheo đôi mắt ăn nữa, cũng sẽ không sống chết quẩn quýt lấy hắn, đôi mắt làm tướng công của nàng, cả người hắn giống như bị đào rỗng, chỉ còn lại một vỏ bọc trống rỗng. . . .

"Lão gia, khắp nơi đều không tìm được Nhạc Nhạc cô nương!" Bọn người hầu nhất nhất hồi báo.

"Nhạc Nhạc cô nương cũng không ở phòng bếp." Ngay cả địa phương nàng thích nhất cũng không thấy bóng dáng của nàng.

Triển Mộ Bạch đau đớn bước lùi về phía sau, khăn khăn quát: "Toàn bộ tất cả đều đi ra ngoài tìm cho ta, cho dù phải sỏi từng miếng đất nhỏ của trấn này, cũng phải đem nàng tìm trở lại cho ta."

"Tiểu Tam, con phải tỉnh táo một chút." Triển Sĩ Hòe nhìn bộ dáng thất hồn lạc phách của hắn, hiểu rằng đứa con yêu dấu của ông từ trước đến nay luôn đặt mắt cao hơn cả đỉnh đầu, cũng đã bị động chân tình, chỉ trông mong Lão Thiên Gia phù hộ Nhạc Nhạc bình an vô sự.

Hắn giận tái mặt, thần kinh toàn thân căng thẳng, lúc nào cũng có thể đứt đoạn.

"Cha, con rất tỉnh táo, chỉ cần để cho con tìm được heo tiểu muội, con nhất định đánh cho mông nàng nở hoa luôn! !"

"Ta không làm gì sai, sao lại muốn đánh mông người ta chứ?"

Một giọng nói trẻ con non nớt quen thuộc đột nhiên vang lên ở trên đỉnh đầu, làm mọi người giật mình.

Mọi người theo bản năng nhìn lên, đã nhìn thấy người mà bọn họ tìm hơn nửa ngày đang nằm trên cây vượn vai.

"Là Nhạc Nhạc cô nương!"

"Nhạc Nhạc cô nương còn sống!" Tiếng kinh hô vang lên vang trời.

Trái tim của Triển Mộ Bạch tình có thể nói từ hoảng sợ hốt hoảng đến mờ mịt không hiểu, cuối cùng nhìn thấy nàng bình yên vô sự, có thể nói là lên lên xuống xuống, giống như lát thì rơi xuống địa ngục, nay lại bay bổng trên mây.

"Người ở trên đó làm gì vậy?" Hai tay hắn nắm chặt thành quyền, còn bất chợt phát ra thanh âm rắc rắc nữa, hung tợn hỏi.

Nhắc tới chuyện này, nàng thật sự có nhiều bức tức muốn phát !

"Bởi vì trời nóng nực mà! Cho nên, ta muốn ngủ ở trên này tương đối mát mẻ, nhưng. . . . Người ta vốn đang ngủ ngon giấc, các người ở dưới ồn ào la hét, hại người ta không ngủ được gì hết đó."

"Xuống đây!" Hắn mặt không chút thay đổi trách mắng.

Đông Phương Nhạc Nhạc đưa mắt nhìn xuống về mặt không chút lương thiện của hắn, cho dù nàng có ngốc thế nào chẳng nữa cũng đã có kinh nghiệm.

"Hừ...! Người muốn đánh mông ta, ta mới không thèm đi xuống đó đâu !"

"Xuống ngay!" Triển Mộ Bạch nhắc lại lần nữa, mặt vẫn không chút thay đổi.

Nàng mang vẻ mặt sợ sệt, "Nhất định phải xuống sao?"

Mặt Triển Mộ Bạch lạnh lùng, khẩu khí lạnh lẽo nói: "Nếu như, người muốn cả đời cũng ở trên đó, thì ta có thể thành toàn cho người!"

"Đừng mà! Ta đi xuống là được, xuống ngay. . . . Cha nuôi ta từng nói qua, nam nhân không thể đánh nữ nhân cho nên, người không thể đánh mông ta đó! Nếu không người sẽ bị người khác chê cười." Đông Phương Nhạc Nhạc nhảy xuống phía dưới, lông tóc không hao tổn chút nào.

Triển Mộ Bạch cười lạnh, "Còn nữa không?"

"Còn nữa..., Uy Uy định nói cho hần biết, nói cái gì quân tử dùng tài hùng biện, tiểu nhân động thủ, nếu như ngươi đánh mông ta, chính là tiểu nhân, chính là đại bại hoại." Chỉ cần là Uy Uy đã nói, nàng đều nhất nhất nhớ kĩ.

"Còn nữa không?"

Đông Phương Nhạc Nhạc vẫn còn không biết chết sống nghiêm túc suy nghĩ một chút, "Hết rồi, đổi cho ngươi nói đó."

Bất ngờ, nàng bị kéo vào trong một lồng ngực rộng rãi ấm áp.

"Triển. Ách, Triển Mộ Bạch, ngươi ôm chặt quá, ta sắp không thở nổi."

"Câm miệng!" Hần thô lỗ mắng.

Triển Sĩ Hòe hướng bọn hạ nhân đang trợn mắt há hốc mồm, nháy mắt, âm thầm lui ra, để lại không gian cho hai người một chỗ, nghĩ thầm, bọn họ cuối cùng có thể chuẩn bị hi sự rồi.

"Triển Mộ Bạch, ngươi xảy ra chuyện gì?" Đông Phương Nhạc Nhạc uốn éo người hỏi.

Hai cánh tay của hần lại vòng càng chặt hơn rồi, hần kích động gầm nhẹ, "Đừng cử động!"

"Nhưng." Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Hần sao lạ vậy?

"Ta cho là ngươi đã chết rồi." Triển Mộ Bạch cách một hồi lâu mới nghèn nghẹn mà nói.

Đông Phương Nhạc Nhạc nâng gương mặt đỏ ửng lên, mắt to chớp chớp, "ta đang thật tốt, sao lại chết chứ? A ta hiểu rồi, có phải ngươi mơ ác mộng rồi hay không? Đừng sợ, đừng sợ khi còn bé ta cũng thường mơ thấy ác mộng, cha nuôi thường nói với ta những thứ đó tất cả đều là giả, sẽ gạt ngươi, ngươi đừng tin tưởng nó đó!" Nàng rất nghĩ khí vỗ vỗ vai hần.

"Không phải là mộng, là thật!" Hần vẫn không cách nào thoát khỏi cơn khủng hoảng cực độ vừa rồi.

Một giọt nước mắt vô tình rơi trên đôi má phấn của nàng, Đông Phương Nhạc Nhạc bối rối đưa tay sờ nhẹ, ủa? Trời đâu có mưa, sao lại có nước chứ?

Nàng ngược hàng lông mi cong vút, lúc này mới dò xét thấy ngấn lệ trong mắt hần, ngạc nhiên kêu lên: "Triển Mộ Bạch, ngươi đang khóc sao?"

Triển Mộ Bạch nhất thời xị mặt không được, cố làm ra vẻ hung ác quát lên: "Ta mới không có khóc!"

"Rõ ràng có mà."

"Ta nói không có là không có." Hần mắt tự nhiên quay mặt đi, không để cho nàng liếc thấy lệ nam nhi của hần.

Đông Phương Nhạc Nhạc nhón chân lên, muốn nhìn rõ ràng một chút, "Ngươi gạt người ta! Ta rõ ràng thấy được."

"Phiền chết người!" Triển Mộ Bạch bỏ nàng lại, xoay người đi, heo tiểu muội thật đáng ghét, hại hần lãng phí mấy giọt nước mắt quý báu. "Đừng theo ta nữa."

"Nam nhân chảy nước mắt, oa oa then thùng, mít ướt! !" Nàng cười trêu nói.

"Heo tiểu muội, ngươi nhất định phải chết!" Hần giận đến quẳng xuống những lời này. Quân tử báo thù, ba năm không muộn, nàng chờ đó cho hần.

Tất cả người của Triển gia đều đi tới Bách Hiên, chỉ có Triển Mộ Bạch sa sầm mặt, lão Đại khó chịu ngồi ở góc, lười nói chuyện với những người nhà không mời mà tới này.

"Nhạc Nhạc, cháu có thể bình an vô sự thật sự là quá tốt, làm bá mẫu sợ quá." Triển phu nhân kéo Đông Phương Nhạc Nhạc nhìn lên nhìn xuống đánh giá một phen, xác định nàng không mất đi sợi tóc nào mới an tâm, không khỏi chấp tay trước ngực nói: "Nhưng, không phải con cũng ăn những con cua có độc đó sao? Tại sao con lại không có dấu hiệu trúng độc? Có thể thấy được những thứ này đều là Bò tát phù hộ."

Lòng Triển Sĩ Hòe cũng tràn đầy nghi ngờ, "Đây cũng là chuyện ta nghĩ mãi không ra, nếu như Lưu Tam có vận tốt như Nhạc Nhạc, ông ấy đã bán mạng cho Triển gia chúng ta nhiều năm như thế, chúng ta phải chôn cất ông ấy thật tử tế."

Bà gạt đầu bày tỏ đồng ý, "Đây chuyện nên làm."

Đông Phương Nhạc Nhạc nghĩ đến Lưu Tam đã chết đi, khuôn mặt nhỏ nhắn xẹt qua một nỗi buồn khó nén, đầy cội lòng áy náy mà nói: "Sớm biết trong đó có độc, con sẽ không chia cho Lưu tam gia gia ăn, vậy hôm nay ông ấy cũng sẽ không chịu chết oan ức như thế, là lỗi của con."

"Biết lỗi mình ở đâu là tốt rồi, lần sau không cho phép ngươi tham ăn như thế nữa." Triển Mộ Bạch không nhịn được ở bên cạnh nói thầm đôi câu, làm nàng khở sở phải cúi đầu.

"Nhạc Nhạc, đây rốt cuộc là sao vậy? Cũng đồng thời ăn, nhưng tại sao ngươi lại không có chuyện gì?" Trong nhà phát sinh đại sự như thế, Triển Mộ Hồng đương nhiên cũng chạy về.

Nghe lời nói của tiểu muội, Triển Mộ Bạch tức giận đáp trả, "Ngươi nói thế là sao? Chẳng lẽ ngươi hi vọng nàng bị độc chết sao?"

Triển Mộ Hồng hơi ngạc nhiên trừng mắt nhìn hắn, trêu ghẹo nói: "Tam ca, không nghĩ tới ca còn rất bảo hộ Nhạc Nhạc nha!"

"Có quy mới bảo hộ heo tiểu muội này, ta đây là luận sự." Gương mặt hắn ửng đỏ biện bạch.

Nàng cười duyên, "Đúng vậy, huynh nói thế thì thế vậy."

"Vốn chính là như vậy." Triển Mộ Bạch liếc chết cũng không chịu thừa nhận.

"Được rồi, hai huynh muội các con đừng cứ mãi vừa thấy mặt đã cãi vã." Cuối cùng cũng là Triển phu nhân ra mặt giải hòa.

"Nhạc Nhạc, cháu có thể nói cho mọi người biết đã xảy ra chuyện gì không?"

Đông Phương Nhạc Nhạc lộ ra nụ cười lúm đồng tiền đáng yêu ngọt ngào, "Đương nhiên là có thể, bởi vì lúc con còn bé đã bắt đầu rất thích ăn, trừ ngủ ra, miệng cũng không có dừng qua, sau đó đến khi trưởng thành, cũng sửa không được thói quen thích ăn, đây cũng như một điểm lớn nhất của cháu.

"Cha nuôi của cháu lo lắng tương lai cháu sẽ bị người ta độc chết, cho nên, riêng biệt mời một vị Sư Phụ dùng độc về nhà, hạ độc lên thức ăn. Làm cháu mấy lần suýt chết, nhưng cuối cùng vẫn bị sư phụ cứu trở lại, cứ như vậy, hạ độc xong rồi cứu, từ đó về sau bất cứ loại độc nào với cháu cũng đều không có tác dụng nữa."

Mọi người nghe được sững sờ bất ngờ, thật sự khó có thể tưởng tượng ra loại tình hình đó.

"Quá đáng sợ, cha nuôi tỷ sao có lòng dạ hung ác xuống tay được chứ?" Triển Mộ Hồng chắc lưỡi hít hà hỏi.

Nhưng Đông Phương Nhạc Nhạc hoàn toàn không để ở trong lòng, "Cha nuôi cũng là quan tâm ta nên mới làm như thế, nếu không ta đã sớm chết mấy trăm lần không biết được rồi."

Mặt dõng dáo hăng hái, Triển gia lão Nhị Triển Mộ Lam hỏi thẳng: "Cha nuôi của cô nương rất nổi danh trên giang hồ sao?"

Đông Phương Nhạc Nhạc lập tức ngẩng đầu ưỡn ngực nói: "Đó là đương nhiên rồi, dưới gầm trời này không có ai vượt qua cha nuôi ta được."

"Hừ, bất quá là một lão nam nhân thôi, có cái gì tốt chứ?" Giọng Triển Mộ Bạch tràn đầy ghen tị giễu cợt.

Triển Mộ Lam đùa cợt, "Tiểu Tam, nói chuyện với cô nương gia đừng có vẻ ghen tị như thế, người này khi ăn dấm cũng khó hiểu thật!"

"Ai ghen chứ?" Hắn nổi giận quát.

Nhưng tất cả mọi người đều cười lăn cười lộn rồi.

Trên mặt Triển Mộ Bạch một chút xanh, một chút lại trắng, trong lòng tức giận cũng không nơi phát.

"Các ngươi cười đủ chưa?" Hắn cố ý đổi đề tài, đem tầm mắt chuyển đến người trầm tĩnh nhất là Triển Mộ Thanh, "Đại ca, khi ca lên Xuân Tiêu lâu hỏi thăm kết quả như thế nào?"

Triển Mộ Thanh che dấu khuôn mặt tươi cười, nghiêm nghị nói: "Chưởng quỹ Xuân Tiêu lâu kiên trì bảo rằng không hề cho gia nhân trong điểm mang súp đó đến đây, chỉ nói là ban ngày thật sự bán ra không ít, nhưng bọn hắn cũng không hề rảnh rỗi, sao có thời gian đưa đến bên ngoài chứ."

"Sao lại có chuyện như vậy? Như vậy người mang đồ tới nhất định là giả mạo, vô cùng có khả năng chính là hung thủ đã hạ độc."

Hắn ngưng trọng nói: "Heo tiểu muội, ngươi ở nơi này có cùng người ta kết thù sao?"

Đông Phương Nhạc Nhạc mang vẻ mặt 'Dê con chờ làm thịt'

"Phải thế nào mới gọi kết thù?"

"Ngu ngốc! Chính là ngươi có đắc tội người khác hay không?" Hắn sắp bị nàng chọc giận chết rồi.

"Không có oa! Người nơi này đối với ta đều rất tốt, lần nào gặp cũng lấy đồ cho ta ăn, người ta rất tốt với ta, ta liền đối tốt với người ta, mới sẽ không tùy tiện đắc tội với người khác đâu!" Bọn họ cũng quá coi thường nhân duyên của nàng rồi.

Triển Mộ Bạch thương cho nàng một cái đại xem thường, "Cầm thứ gì cho ngươi ăn chính là đối với ngươi tốt, ngươi cũng quá ngây thơ đó!"

"Nhạc Nhạc cá tính đơn thuần, tuyệt đối sẽ không vô duyên vô cớ đắc tội người khác, ta xem là có nguyên nhân khác, vẫn là tranh thủ thời gian tra rõ quan trọng hơn." Triển phu nhân duy trì nói.

"Đúng đó!" Có người khen ngợi nàng, Đông Phương Nhạc Nhạc nói chuyện cũng lớn tiếng theo.

Hắn liếc nàng một cái, trong lòng nghĩ ngợi, heo tiểu muội, da của ngươi tốt nhất nên dày một chút cho ta!

Bạn đang đọc truyện *Trư Tiểu Muội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Trước hoa dưới trăng, ẩn chứa tình yêu nồng đậm, nam tử khẽ ôm lấy giai nhân, trong lòng tràn đầy nhu tình vô hạn.

"Nàng định lúc nào mới chịu đi theo ta?"

Ngoại hiệu "Cửu chi Thần Long" Long Thiên Hành bởi vì từ nhỏ chỉ có chín ngón tay, trong giang hồ mới tặng cho hắn danh hào này, trên mặt hắn khó nén chân tình vô cùng lo lắng, chính là hi vọng có thể mau sớm hỏi ra một đáp án xác thực.

Gương mặt hoa xinh đẹp mỉm cười nhẹ, "Lòng của ta đã sớm là của chàng, chàng còn lo lắng gì thế?"

"Nhưng cha nàng muốn đem nàng gả cho Bát Vương gia làm thiếp, ta sợ."

Nàng kiều mỹ cười, "Sợ cái gì? Sợ ta sẽ ái mộ hư vinh, không muốn cùng chàng chịu khổ hay sao?"

Long Thiên Hành chấn động, vội vàng biện luận: "Không! Ta dĩ nhiên tin tưởng nàng, nàng tuyệt đối không phải là loại nữ nhân ái mộ hư vinh đó, nhưng ta chẳng qua chỉ là một người giang hồ bình thường, sao có thể tranh nổi cùng Bát Vương gia quyền khuynh thiên hạ được? Ngộ nhờ cha nàng muốn gả nàng đi, ta."

Một ngón tay trắng như tuyết che ở trên miệng hắn, chặn lại những lời nói tiếp theo.

"Nếu như đến lúc đó, ta sẽ bất chấp tất cả bỏ trốn cùng chàng, nhưng hiện tại ta còn đang khuyên cha thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, chàng phải cho ta một chút thời gian."

Hắn ôm nàng vào lòng, "Nàng thật sự nguyện ý theo ta cùng nhau chịu khổ?"

"Từ ta lần đầu tiên nhìn thấy chàng, ta biết ngay ta là của chàng rồi, dù cuộc sống khổ thế nào đi chăng nữa, chỉ cần ta có thể ở lại bên cạnh chàng là đủ rồi." Thân thể thơm tho mềm mại lâm như vô tình dụi vào trong ngực hắn mà nheo, đẩy lên một ngọn lửa nóng bỏng.

Hơi thở của Long Thiên Hành hỗn loạn, "Đừng như vậy, ta sẽ không khống chế được bản thân."

"Không phải chàng rất muốn thiếp sao?" Thanh âm ngọt ngào mềm mại đáng yêu giống như tơ tằm ngàn năm - quấn quanh trong tim hắn.

"Ta muốn, vô cùng muốn! Nhưng. Ta không trước khi báai đường lại vậy bản nàng, ta có thể nhin."

Nàng cảm kích ôm lấy vòng eo hổ cường tráng có lực của hắn.

"Thiên Hành, chàng đối với ta thật tốt!"

"Ta đã xem nàng là thê tử của ta, bảo vệ nàng cũng là chuyện mà ta phải làm." Long Thiên Hành hôn lên sợi tóc thân cô nương trong lòng, ngửi mùi thơm trên người nàng, gần như không thể ngừng lại được, không thể làm gì khác hơn là tìm chuyện để nói làm mình phân tâm. "Lần trước nàng muốn đọc được 'Mãn Giang Hồng', rốt cuộc người mà nàng muốn đối phó là ai vậy?"

Thân thể mềm mại thơm tho cứng lại, "Đương nhiên là đối phó cửu nhân, Lục Nghi lâu có cục diện như hôm nay, cùng nhờ cha cùng đại ca khổ cực có được, hôm nay cửu gia ngóc đầu trở lại, nếu chúng ta không ra tay hung ác một chút, sớm muộn cũng sẽ bị đối phương đánh bại, ta không thể trơ mắt nhìn loại chuyện đó phát sinh! Thiên Hành, chàng có cảm thấy lòng dạ ta quá độc ác không?"

"Dĩ nhiên sẽ không, có cửu oán phải trả, là phép tắc không đổi của người giang hồ, nếu đối phương có thể bắt lợi đối với chúng ta, nên nghĩ biện pháp ứng phó, sao có thể trách nàng được? Chẳng qua là, nàng có thể nói cho ta biết, để cho ta tới giúp nàng mà!"

Nàng nhu tình ngàn vạn tỏ tình, "Ta chính là không hy vọng chàng tham gia trong đó, chỉ cần ở sau lưng yên lặng ủng hộ ta là đủ rồi."

Long Thiên Hành bị người yêu dụ dỗ say đắm đến mờ mịt, vội vã nhận lời: "Dĩ nhiên ta sẽ ủng hộ nàng, chỉ là nếu có cần ta giúp một tay, nàng cần phải

nói cho ta biết, dù lên núi xuống biển, ta đều sẽ giúp nàng làm được."

"Thiên Hành, có câu nói này của chàng là đủ rồi." Đôi môi điểm nhẹ chạm khẽ lên miệng của hắn.

Hắn khẽ gầm nhẹ một tiếng, thận trọng ngậm lấy cánh môi mềm mại tinh tế kia, tận tình thưởng thức, nhưng e sợ làm nàng bị thương. Đối với hắn mà nói, đây là ân sủng biết bao nhiêu a! Một Đại Mỹ Nhân xinh đẹp không tỳ vết như vậy, lại có thể biết coi trọng một người thô lỗ như hắn, Long Thiên Hành ước gì đem nàng nâng niu thương yêu trong lòng bàn tay.

Tiếng rên rỉ mềm mại ngấm nga từ đôi môi bật ra, "Thiên Hành. Ôi."

Long Thiên Hành theo bản năng đem bàn tay to lớn lòn vào bên trong vạt áo, ôm lấy một bên ngực sữa đầy đặn, đem điểm hồng môi trên bầu ngực sữa vừa cứng lại vừa nhạy cảm kia chà xát.

"Ôi. Ngô. " Ngượng ngùng ngấm nga đột nhiên chuyển thành dâm đãng rên rỉ.

Dục hỏa của hắn dưới tiếng rên rỉ cổ vũ của nàng, tiến thêm một thước, hé miệng ra ngậm lấy một bên bầu ngực sữa trắng ngần, bừa bãi đùa giỡn mút vào, đôi tay thô tiến lần xuống dưới.

"Đừng! Thiên Hành, đừng mà." Tiếng rên rỉ yêu đuối phát ra từ miệng nàng.

Như bị tát một chậu nước lạnh, hắn trong cơn tỉnh dục nhất thời tỉnh táo lại, cái mặt đen của hắn đỏ lên.

"Đứng, đứng, không thể được, ta thật sự đáng chết, dám mạo phạm đến nàng."

"Đừng tự trách mình! Ta cũng có lỗi." Cô gái yêu kiều hỏn hển ngã vào trong ngực hắn.

Hơi thở của hắn vẫn dồn dập không yên, "Ta thật sự hi vọng chúng ta đã thành thân rồi."

"Sẽ nhanh thôi, chờ chuyện cừu gia giải quyết xong, ta sẽ cầu xin cha thành toàn cho chúng ta, chàng cho ta thêm chút thời gian sẽ xử lý xong."

Long Thiên Hành trong sự trấn an tràn đầy nhu tình của nàng, tâm tình cũng ổn định rất nhiều. "Được, dù bao lâu nữa ta cũng sẽ chờ nàng."

"Tỳ nữ của ta cũng sắp tới, chàng đi nhanh đi! Ta sẽ liên lạc với chàng sau."

Dưới sự thúc giục tha thiết của người trong lòng, Long Thiên Hành chân không dính bụi nhảy lên nóc nhà rồi đi.

Nghiêm Phụng Kiều nhanh chóng vuốt lại mái tóc đen có chút rối loạn, cúi đầu nhìn xuống bầu ngực trái, chỗ đã bị mút đỏ ửng, còn có những vết lõm chớm bị râu cọ xát vào, nàng phúi đôi môi đỏ mọng thấp giọng mắng: "Thô kệch chính là thô kệch, không hiểu được thương hương tiếc ngọc."

Đối phó với tên ngọc Long Thiên Hành này, chỉ cần hơi vận dụng mị hoặc chút xíu thôi, thì có thể làm cho hắn ngoan ngoãn nghe lời, ả cũng sẽ không ngu đến mức đem trinh tiết tổng tàng trong tay hắn, thân thể này phải để dành lại cho Bát Vương gia làm tiểu thiếp! Long Thiên Hành có là gì đáng kể chứ?

Muốn chạm vào nàng? Kịp sau cũng còn không tới phiên.

"Tiểu thư?" Tỳ nữ tiểu Xuân bước vào gọi.

Nàng lạnh lùng hỏi: "Thám thính thế nào rồi? Triển gia bắt đầu làm tang sự rồi sao?"

"Hồi bẩm tiểu thư, Triển gia quả thực đang làm tang sự, chẳng qua."

"Chẳng qua cái gì?"

Tiểu Xuân ấp a ấp úng nói: "Chẳng qua, người chết là một lão quản sự của Triển gia."

"Sao có thể như vậy? Người không nghe lầm chứ?" Nghiêm Phụng Kiều kinh ngạc hỏi.

"Nô tỳ tuyệt đối không nghe lầm."

Nghiêm Phụng Kiều cầm gậy bắt bình giã hạ gót sen, "Chết tiết, ả nha đầu mập đó sao lại không chết chứ? Coi như lần này mi may mắn, lần sau ta tuyệt đối sẽ không tha thứ nữa."

Ả thề với trời.

Trong miệng ăn đậu hũ chung do Triển Mộ Bạch đặc biệt làm cho nàng, Đông Phương Nhạc Nhạc hiếm khi không đặt hết tâm tình vào việc ăn uống như thế này, nàng thỉnh thoảng nghiêng mắt nhìn trộm người ngồi ở bên cạnh.

Hắn hôm lại lại tự động tự phát làm thức ăn cho nàng, hơn nữa cũng không có ở bên cạnh nàng làm bữa lâu bầu, mắng nàng là heo đầu thai tới, đây thật là quá thần kỳ.

Cuối cùng, Đông Phương Nhạc Nhạc cũng thật sự nhìn không được nữa.

Đem nằng lấy bàn tay nhỏ bé ầm ập đặt ở trên trán của hắn, "Triển Mộ Bạch, ngươi ngã bệnh phải không?"

"Ta rất tốt." Triển Mộ Bạch đẩy bàn tay nhỏ bé của nàng ra, hậm hực trả lời.

Khuôn mặt Đông Phương Nhạc Nhạc không hiểu, "Nhưng Ngươi hôm nay là lạ nha!"

"Lạ chỗ nào?" Đối nàng tốt nàng lại nói hắn lạ, heo tiểu muội này thật sự không thể cứng chiu được mà.

"Chính là ngươi đột nhiên đối với ta quá tốt, không giống như bình thường mà." Nàng cúi đầu, từ dưới lông mi liếc trộm hắn.

Triển Mộ Bạch nổi trợn lồi đình, trợn trừng mắt, "Chẳng lẽ bình thường ta đối với ngươi rất xấu sao? Heo tiểu muội, ngươi nói rõ cho ta, nói cho thật rõ!"

"Không có, không có á!" Nàng len lén làm ra một cái mặt quỷ, "Ngươi bình thường đối với ta cũng rất tốt! Nhưng ngươi hôm nay đối với ta đặc biệt tốt, người ta có chút vừa mừng vừa sợ mà."

Hắn gác chân lên, hừ một tiếng, "Ngươi cũng nên vừa mừng vừa sợ đi, ta không phải tùy tiện lấy lòng với nữ nhân, hôm nay là ngươi may mắn đó!"

"Có thật không? Vậy ta tương đối đặc biệt sao?" Đông Phương Nhạc Nhạc cười hi hi nói.

"Cũng có thể nói như thế!" Mặc dù trong lòng hắn đã thừa nhận tình cảm mình đối với heo tiểu muội, nhưng hắn cũng sẽ không nói ra, nếu không nằng nhất định sẽ bỏ đến trên đỉnh đầu của hắn giương oai.

Đông Phương Nhạc Nhạc vô cùng mừng rỡ, chạy vội đến ôm lấy cánh tay của hắn không buông, "Ý của ngươi là nói, ta có thể tiếp tục bám dính lấy ngươi phải không?"

"Đúng rồi, đúng rồi, " Hắn thảm để chịu nói.

Nàng mở đôi mắt to, cười không khép miệng, "Vậy ta thích bám dính bao lâu cũng có thể sao?" Đây chính là chuyện rất quan trọng.

Triển Mộ Bạch rõ ràng đã đáp tiếng ừm trong cổ họng.

"Ngươi muốn sao thì cứ làm vậy đi, ta không có ý kiến."

"Như vậy sau này ngươi chính là tướng công của ta có đúng không?" Nàng vui vô cùng lại hỏi.

Hắn làm ra vẻ gia trưởng khiển trách, "Ồn ào!"

"Hoan hô!" Đông Phương Nhạc Nhạc hưng phấn chạy quanh một vòng

"Ta có tướng công rồi, ta có tướng công rồi!"

Nàng có hi vọng có thể khiến Uy Uy gọi nàng một tiếng tỷ tỷ rồi.

"Nhưng, ta có điều kiện." Triển Mộ Bạch chậm rãi nói.

Mặt Đông Phương Nhạc Nhạc kinh ngạc, "Sao?"

"Bắt đầu từ giờ phút này, trừ phi là ta tự mình làm cho ngươi ăn, nếu không nhất định không cho phép ăn!" Hắn độc đoán ra lệnh.

Cái miệng nhỏ nhắn của nàng vừa mở, cảm thiếu chút nữa suy sụp xuống.

"Tại sao?" Không thể ăn được mỹ thực trong thiên hạ, như vậy cuộc đời của nàng còn có ý nghĩa gì?

Triển Mộ Bạch nghiêm nghị liếc nàng, "Bởi vì vẫn chưa bắt được hung thủ muốn mưu hại ngươi, vì đề ngừa chuyện không may, vẫn nên đề phòng thì tốt hơn."

"Nhưng là. . . . Bọn họ lại độc không chết ta." Nàng chán nản nói.

"Ngươi có thể bảo đảm trên đời này tuyệt đối không có độc được có thể hại chết ngươi sao? Ngộ nhỡ, lần sau bọn họ thật sự ngươi độc chết, vậy ngươi nói ta phải làm sao đây?" Hắn rống lớn đến mức Đông Phương Nhạc Nhạc ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên.

Nàng núp ở một góc, đáng thương lầu bầu, "Được, được! Ngươi cũng đâu cần hung dữ như thế, ta nghe ngươi là được."

"Vốn là nên nghe ta, ta là tướng công tương lai của ngươi, ngươi không ta, vậy muốn nghe ai hay sao?"

Đông Phương Nhạc Nhạc nghe vậy, trên mặt nở một nụ cười rực rỡ hơn cả ánh mặt trời

"Người là tướng công tương lai của ta, ta đương nhiên là nghe lời người rồi, đúng rồi! Triển Mộ Bạch, khi nào thì người theo ta về nhà gặp cha nuôi cùng Can nương của ta?"

Hắn hơi ngần ra.

"Xảy ra chuyện gì? Người không muốn cùng ta trở về sao?" Nàng nhìn thấy vẻ mặt của hắn không đúng.

Sắc mặt Triển Mộ Bạch trầm xuống, ánh mắt cũng âm trầm theo, "Chờ thêm chút thời gian nữa, rồi hãy nói!" Mặc dù hắn đã có dũng khí xuống bếp nấu nướng lại lần nữa, nhưng bước ra khỏi nhà, đối mặt với vô số ánh mắt khác thường của người bên ngoài vẫn còn là một mơ ước xa vời không thể chạm vào.

"Người sợ có phải không?"

"Ta." Hắn nhất thời cứng họng.

Đông Phương Nhạc Nhạc cầm lòng bàn tay của hắn, khích lệ cười cười, "Có ta ở đây, ta sẽ bảo vệ người."

"Ta mới không sợ, ta chỉ nghĩ. Chẳng qua là cần chuẩn bị tâm lý cho tốt." Triển Mộ Bạch cãi chày cãi cối.

Nàng không lật tẩy lời nói dối của hắn, cười tủm tỉm nói: "Vậy chờ người chuẩn bị tâm lý xong, rồi cho ta biết nhé! Nhưng đừng để cho ta đợi quá lâu đó!"

Triển Mộ Bạch liếc nhìn khuôn mặt trẻ con tươi cười tinh khiết, không chút tâm cơ nào của nàng, vốn là từ trong lòng tâm thần bất định bất an cũng dần dần tan đi.

Chẳng qua là, hắn thật có thể làm được không?

Tự tôn là chút hy vọng còn sót lại của hắn, ngộ nhỡ cũng mất đi, hắn có còn dũng khí sống nữa sao?

Thật có thể không?

"Khò, khò!" Dội phục hồi tinh thần lại, mới phát hiện Đông Phương Nhạc Nhạc đã tựa vào trên người hắn mộng Chu công rồi.

Hắn cố nén cảm xúc muốn tròn trĩnh mắt, cười nói: "Như vậy mà người cũng có thể ngủ, ta thật sự là phục người rồi."

"Uy Uy. Ta tìm được tướng công rồi." Nàng lầu bầu một tiếng.

Hắn bế nàng lên giường, "được người coi trọng là phúc phận của ta, trên đời này đại khái cũng chỉ có người mới có thể chịu được tính xấu của ta, và còn có gương mặt quý này nữa."

"Đây là cái gì?" Đông Phương Nhạc Nhạc nhìn người gác cổng đưa thiệp cho nàng, bên trên thiệp còn phảng phất một mùi thơm nhàn nhạt.

"Hai chữ phía dưới Hoa sen kia ta không biết, người xem hiểu không?" Nàng chỉ từ "Hương yển" hỏi.

Người gác cổng cười hiền lành: "Nhạc Nhạc cô nương, cô nương đừng trêu cợt tiểu nhân, sao tiểu nhân có thể nhận biết chữ?"

"Vậy người biết đây là ai đưa cho ta không?" Nàng không hiểu hỏi.

"Là tỷ nữ của Nghiêm tiểu thư Lục Nghi lâu đưa thiệp tới, giống như muốn mời Nhạc Nhạc cô nương qua phủ tham gia một bữa tiệc."

Bệnh cũ của nàng lập tức lại tái phát, "Bữa tiệc đương nhiên sẽ có thức ăn đúng không?"

"Hình như là như thế." Người gác cổng gãi gãi đầu nói.

Đông Phương Nhạc Nhạc nhanh mở ra thiệp, nhìn thời gian hẹn, thời gian chính là vào trưa mai, nhưng nụ cười của nàng trong nháy mắt liền biến mất.

Nàng đã hứa với Triển Mộ Bạch không tùy tiện nhận lời mời của bất kì ai, vậy nàng không thể đi dự tiệc rồi, thật đáng tiếc đó!

Không biết ngày mai có cái gì món ăn ngon nhỉ?

"Sớm biết thế cũng không cần đáp ứng hắn quá nhanh." Nàng ảo não nói.

Lần trước Nghiêm thiếu gia mời nàng ăn cơm, mặc dù khi ra về cũng không vui vẻ gì, bất quá, lần này đổi lại là Nghiêm tiểu thư mời nàng, nếu không đi,

không phải có nghĩa là nàng bụng dạ hẹp hòi quá sao?

Rốt cuộc nàng có nên đi hay không đây?

Trưa hôm sau,

"Heo tiểu muội lại chạy đi đâu rồi?" Đã sắp ăn cơm rồi, còn không nhìn thấy bóng người của nàng, không thể không khiến Triền Mộ Bạch sinh nghi, không nói hai lời lập tức bước ra ngoài tìm người.

Tỳ nữ gặp xui xẻo bị bắt đến Hôn Phi Phách Tán kêu lên: "Nô, nô tỳ không biết."

Hắn hỏi nhiều người lắm, cũng không ai nhìn thấy, làm cho con giận của hắn càng lớn hơn.

"Ta đang hỏi có ai thấy heo tiểu muội không, lỗi tại các người cũng điếc hết rồi có phải không?" Hắn giận dữ quát.

Bọn hạ nhân đang không nổi lửa giận của hắn, rồi rít tránh đi.

"Tiểu nhân không thấy."

"Tam Thiếu Gia, nô tỳ thật không biết."

Triền Mộ Bạch quát mắt rít gào, mấy người các người đang làm cái gì? Thậm chí ngay cả người cũng trông không được!"

"Tiểu Tam, xảy ra chuyện gì, sao đệ lại nổi giận thế?" Triền Mộ Thanh vừa mới bước vào cửa, liền gặp được tiểu đệ nhỏ nhất đang gằm thét ở trong sân, lập tức tới trước ân cần.

"Heo tiểu muội không biết được đã chạy đi đâu, đã bảo nàng không nên chạy loạn, lại dám không nghe lời ta, quả thực là ngựa da mà." Hắn mắng một tiếng.

Triền Mộ Thanh buồn cười mà nói: "Có lẽ nàng lại núp ở một góc nào đó ngủ, cho người đi tìm khắp nơi là được, đệ cứ hờ chút là gằm thét, dù sao cô nương ấy cũng là người lớn, sẽ không đi lạc đâu."

"Nhất định nàng ấy lại trốn ta ra ngoài chơi rồi, ta không để cho nàng ra cửa, là sợ nàng bởi vì nhất thời tham ăn mà mất mạng nhỏ, nàng lại dám coi lời của ta như gió bên tai." Heo tiểu muội này thực sự rất đáng đánh đòn mà.

"Nhạc Nhạc cũng không phải là phạm nhân, đệ cũng không thể cứ mãi nhốt nàng trong phủ, cho dù ai cũng sẽ không chịu được." Triền Mộ Thanh không khỏi bật cười, "Bất quá, nếu đệ lo lắng, chứng tỏ đệ thật rất quan tâm nàng."

Trên mặt hắn đỏ lên, ấp úng nói: "Ta. . . . Ta mới không phải quan tâm nàng!"

Triền Mộ Thanh lắc đầu cười khế, "Đừng mạnh miệng nữa, thừa nhận mình thích nàng ấy thì có sao đâu chứ? Cũng đâu ai cười đệ, đệ biết mà, cả nhà chúng ta cũng rất yêu thích Nhạc Nhạc, nhất là cha mẹ, biết đệ nguyện ý cưới nàng, vui mừng còn không hết nữa kìa."

"Ta là bị nàng dây dưa phiền quá, mới không thể không cưới nàng, không phải là ta tự nguyện." Triền Mộ Bạch chỉ là không muốn thân nhiên thừa nhận thật lòng của mình

"Tùy đệ vậy, chỉ cần đệ ở đây đợi nàng là đủ rồi." Hắn đột nhiên nghiêm sắc mặt, "Đừng rồi! Chuyện hạ độc lần trước, ta tra được một chút đầu mối."

"Đại ca biết là ai làm?" Triền Mộ Bạch nóng lòng hỏi, không bắt được hung thủ, hắn thực sự không có cách nào chân chính an tâm.

"Vẫn chưa có bằng chứng xác thực, bất quá, ta từ trong miệng một chương quỹ cùng người làm điều tra ra được! Ngày đó có một khách nhân đáng quý đi, ánh mắt lóe lên, nhìn hắn rất quen mặt, dường như là gia nhân của ai đó, tựa hồ đã gặp qua ở đâu, chờ bọn hắn nhớ ra được, tự nhiên sẽ phải người tới nói cho chúng ta biết."

"Chờ bọn hắn nhớ ra được thì đã quá muộn, ai biết người kia có thể hạ thủ với heo tiểu muội nữa hay không?"

Triền Mộ Thanh ôn hòa khuyên nhủ: "Đệ cũng đừng quá lo lắng, nếu Nhạc Nhạc có thể tránh được một kiếp, chứng tỏ nàng có phúc tinh cao chiếu, bên cạnh có quý nhân trợ giúp, không có việc gì đâu."

"Ta thấy hay là tìm được nàng trước rồi hãy nói." Hắn có thể hiểu rõ tập tính của heo tiểu muội hơn so với đại ca hắn, đối phương muốn hạ thủ, chỉ cần dùng thức ăn ngon làm mồi nhử, nàng lập tức sẽ ngây ngốc cắn câu, ngoan ngoãn chịu chết.

Đúng lúc, người gác cổng mới do dự tới, "Đại thiếu gia, Tam Thiếu Gia, tiểu nhân biết Nhạc Nhạc cô nương đi đâu rồi."

"Người biết tại sao không nói sớm!" Triền Mộ Bạch nổi giận, điên cuồng hét lên.

Người gác cổng run cả da đầu cung khai, "Dạ Nhạc Nhạc cô nương không cho phép tiểu nhân nói."

Triển Mộ Bạch nổi trận lôi đình, hận không dùng ánh mắt chém hấn thành 18 đoạn, "Nàng không để cho người nói, người lập tức không nói, rốt cuộc nàng đã cho người ích lợi gì hả ?"

"Nhạc Nhạc cô nương có hứa sẽ mang chút thức ăn về cho tiểu nhân, cho nên." Người gác cổng không biết xấu hổ nói hết ra.

"Người" Triển Mộ Bạch nắm chặt quả đấm, vừa nghe đã muốn tiến lên đánh hấn.

Triển Mộ Thanh kịp thời ngăn hấn lại, "Trước hết nghe hấn nói hết lời, người nói xem, Nhạc Nhạc rốt cuộc đi nơi nào?"

"Hôm qua tiểu nhân có nhận được thiệp mời của Nghiêm tiểu thư Lục Nghi lâu đưa cho Nhạc Nhạc cô nương, muốn mời Nhạc Nhạc cô nương đến tham dự bữa tiệc do tiểu thư ấy chiêu đãi, Nhạc Nhạc cô nương sợ Tam Thiếu Gia không để cho nàng đi, liền định."

"Len lén đi? Cho là như thế thì thần không biết, quý cũng không hay, ta cũng sẽ không biết?" Triển Mộ Bạch lạnh lùng tiếp lấy lời của hấn.

Người gác cổng bị hù dọa xuất mồ hôi lạnh toàn thân, "Đứng, đứng, Tam Thiếu Gia anh minh, Tam Thiếu Gia anh minh."

"Hừ!" Heo tiểu muội này lại dám dùng chiêu trăm trước tấu sau với hấn, quả nhiên là không muốn sống nữa mà.

"Được rồi, người có thể đi xuống." Triển Mộ Thanh phòng cho người giữ cửa bị dọa đến sắp tè ra quần, có lòng tốt phát tay bảo hấn lui xuống.

"Tiểu Tam, nếu hiện tại xác định Nhạc Nhạc không có sao, muốn nói gì đợi nàng ấy trở lại rồi hãy nói!"

Triển Mộ Bạch cảm thấy trái tim tràn đầy lo lắng.

"Trái tim đệ không biết tại sao lại đập dồn dập, đại ca, làm phiền huynh đi một chuyến đến Lục Nghi lâu, giúp ta đem heo tiểu muội mang về."

"Nhạc Nhạc chẳng qua là đi dự tiệc, ăn xong rồi sẽ trở lại, đệ không cần phải quá đa tâm như thế." Triển Mộ Thanh khuyên nhủ.

Tinh khí cổ chấp của hấn lại nổi lên, "Bất kể có phải là nghi ngờ hay không, ta chỉ muốn mau sớm nhìn thấy nàng, đại ca, huynh có thể giúp ta chuyện này chứ!"

"Có cần thiết làm âm ỉ thế không?" Triển Mộ Thanh làm việc luôn là xem trước chú ý sau, hấn không muốn tùy tiện làm việc.

Triển Mộ Bạch tình thế cấp bách bật thốt lên, "Huynh không muốn giúp cũng không sao, tự ta đi!"

"Tiểu Tam!" Hấn há hốc mồm cứng lưỡi nhìn thấy Triển Mộ Bạch giống như mũi tên xông ra ngoài, khi hấn lấy lại tinh thần, lập tức đuổi theo.

Triển Mộ Bạch vừa ra khỏi cửa liền hối hận rồi.

Ánh mắt kinh dị của người đi đường, thái độ nhượng bộ lui binh làm cho hấn xấu hổ dùng ống tay áo che kín mặt, hận không thể đào cái hang vùi mình, tránh cho mất mặt xấu hổ.

"Nha! Mọi người nhìn kia."

"Các người mau nhìn mặt của hấn."

"Mẹ ơi, có quý. Thật là đáng sợ đó!"

Người lớn chỉ chỉ chỗ chỗ, đứa trẻ kêu khóc khiến cho Triển Mộ Bạch không đất dung thân.

Toàn thân hấn bỗng cứng ngắc, hai chân đứng tại chỗ không cách nào nhúc nhích! Bốn phía quăng tới ánh mắt như thủy triều nhấn chìm hấn, hấn chỉ cảm thấy nhất thời trời đất xoay chuyển, sắp không cách nào hô hấp.

"Tiểu Tam!" Triển Mộ Thanh thương hại đỡ lấy cánh tay của hấn, tâm không đành lòng mà nói: "Chúng ta trở về đi! Đại ca giúp đệ đi đón Nhạc Nhạc trở lại là được."

Hấn vẫn còn đang run rẩy, nhưng lòng tự ái không cho phép hấn lâm trận bỏ chạy, mặc dù sắc mặt tái nhợt, trên trán khê thấm ra tầng tầng mồ hôi, hấn vẫn cắn chặt hàm răng chống đỡ đi tiếp.

"Nếu ta đã chạy ra đây, thì không thể chạy trốn như thế, ta không muốn núp ở trong bóng tối nữa."

Triển Mộ Thanh hiểu rõ gât đầu một cái, hấn vì quyết tâm của tiểu đệ đáng thương của mình, mà theo ủng hộ đến cùng.

"Vậy Đại ca sẽ đi cùng đệ." Hấn biết đệ đệ của mình rất cần người nhà ủng hộ.

Triển Mộ Bạch cất bước chân một cách chật vật.

"Ừa? Đó không phải là Tam Thiếu Gia Triển gia sao?" Có người nhận ra hấn rồi.

"Người nói là hẳn chính là "Thiếu niên Thần Trù" danh vang rền thiên hạ năm năm trước đó sao?" Bên cạnh có người hỏi tiếp theo.

"Không sai, chính là hẳn! Đáng tiếc một trận hỏa hoạn đã phá hủy mặt của hẳn, nếu không hẳn đã sớm vào cung làm ngự trù rồi."

Không! Hẳn không thể làm con rùa đen rút đầu nữa, hẳn tuyệt đối không thể trốn! Triền Mộ Bạch ở trong lòng không ngừng tự nói với mình, dù họ có chê cười, hẳn cũng muốn dừng cảm tiếp nhận, hẳn dùng thân thể cứng ngắc tiếp tục đi về phía trước.

"Thức ăn của hẳn làm thật sự có ăn ngon như vậy không?" Người đi đường vẫn người một lời, ta một câu đàm luận.

"Đâu chỉ là ăn ngon mà thôi, quả thật có thể nói là mỹ vị nhân gian, ngay cả hoàng đế ăn cũng khen không dứt miệng, xem ra chúng ta lại có lộc ăn." Người hưởng qua thủ nghệ của "Thiếu niên Thần Trù" không khỏi giờ ngón tay cái lên khen ngợi.

"Triền Tam Thiếu Gia! Chúng tôi ủng hộ ngài!"

"Ngài phải cố gắng lên! Tương lai làm làm về vang cho trấn chúng ta!"

"Cố gắng lên!"

Đột nhiên thanh âm động viên của mọi người vang tới, khiến hốc mắt Triền Mộ Bạch bỗng dưng nóng lên, khí huyết chạy rần rật, hẳn kích động đến nói không ra lời.

"Tiểu Tam, đệ có nghe thấy không?" Triền Mộ Thanh tâm tình kích động hỏi.

Run rẩy biến mất, thay vào đó là một luồng ấm áp chảy qua nội tâm hẳn.

"Mặc dù trải qua nhiều năm như thế, bọn họ vẫn không thể quên được tài nấu nướng tinh xảo của đệ, tất cả mọi người đang đợi đệ trở lại."

Mất thấy là bằng chứng tốt nhất, hẳn nhìn ra được Triền Mộ Bạch đã mềm hoá rồi, tự đáy lòng hẳn hi vọng những lời này có thể hóa giải lòng tự ti của đệ đệ mình.

Triền Mộ Bạch cảm thấy mắt mũi cay cay, tất cả cảm động cùng cảm tạ tràn đầy tâm hồn.

"Đại ca, chúng ta đi thôi, " Hẳn khàn khàn nói.

Triền gia hai huynh đệ đi tới Lục Nghi lâu, bắt lấy một gia nhân liền hỏi: "Đại Tiểu Thư nhà các người đâu?"

"Đại Tiểu Thư. Tiểu thư đang ở Hà Hoa thánh. đãi, đãi khách."

Tên gia nhân bị bộ dáng nộ khí đằng đằng, cùng với nửa bên mặt quỷ của Triền Mộ Bạch làm cho giật mình lui bước, nhất thời lời nói nào cũng thốt ra tất cả.

Triền Mộ Bạch hài lòng liếc hẳn một cái, "Coi như người thức thời!" Nếu không hẳn nhất định đem Lục Nghi lâu xóc tung lên, cũng phải bắt cho được heo tiểu muội.

"Tiểu Tam, đây là địa phương của người ta, đệ đừng quá vọng động rồi." Triền Mộ Thanh theo sát ở sau khuyên

Hẳn nhảy qua, sải bước đi tới, xông thẳng lên lầu hai, đông tìm tây kiếm, cuối cùng tìm được chỗ gọi là Hà Hoa thánh.

Phanh! Hẳn một cước đá văng cửa."Heo tiểu muội!"

"A!" Bên trong truyền ra một tiếng kinh hãi duyên dáng kêu to.

Cố làm ra vẻ nhu nhược Nghiêm Phụng Kiều cùng tỷ nữ bị đột ngột xông vào này dọa cho sợ đến mức ôm chặt lấy nhau.

"Người. Các người muốn làm gì?"

"Heo tiểu muội, còn không mau rút ra đây cho ta!" Triền Mộ Bạch ngay cả liếc cũng không thèm liếc nhìn bọn họ, bước đến xóc tấm khăn tari bàn lên, muốn nhìn thử xem Đông Phương Nhạc Nhạc có núp ở bên trong hay không, "Đáng chết! Heo tiểu muội này trốn kỹ quá."

Tỷ nữ tiểu Xuân dọa cho sợ đến lên tiếng kêu to, "Người đâu! Cứu mạng nha! !"

"Câm miệng, " Triền Mộ Bạch tức giận sôi trào quát.

Nàng ta nhất thời che miệng, câm như hến.

Triền Mộ Thanh lễ độ hướng Nghiêm Phụng Kiều chấp tay thi lễ

"Nghiêm tiểu thư, nếu có chỗ nào mạo phạm, xin hãy tha lỗi, xin hỏi Nhạc Nhạc có phải ở chỗ này hay không?"

"Người đem heo tiểu muội của ta giấu đi nơi nào, mau đưa nàng giao ra đây cho ta!" Triển Mộ Bạch bức tức đem quả đấm tiến tới trước mặt nàng, "Nếu không ta sẽ không khách khí với người."

Đôi mắt đẹp của Nghiêm Phụng Kiều lạnh lẽo, cười duyên châm biếm nói: "Ta còn tưởng rằng là tên thổ phi cường đạo không có mắt nào dám xông đến Lục Nghi lâu của ta sinh sự, thì ra là Thiều niên “Thần Trù” đại danh鼎鼎 của chúng ta đây mà, không hiểu người lấy được dũng khí từ đâu dám mang bộ mặt này bước ra cửa, không biết làm kinh hoàng bao nhiêu người rồi nhỉ?"

Hắn dùng thanh âm rín rít phát ra từ kẽ răng

"Ít nói lời vô ích đi, mau đưa heo tiểu muội giao ra đây!"

"Nghiêm tiểu thư, hôm qua Nhạc Nhạc xác thực có nhận được thiệp mời của tiểu thư, đã mời nàng đến đây." Khẩu khí của Triển Mộ Bạch cũng không vui theo, cá tính hằn nhằn dù ôn hòa, nhưng tuyệt không cho phép có người dùng ngôn ngữ vũ nhục huynh đệ của hắn.

"Ta không hề thấy nàng ta." Nghiêm Phụng Kiều nói lời giả dối mặt không đỏ, hơi thở không gấp .

Triển Mộ Bạch bước một bước dài đến phía trước, cắn răng nghiêng lợi nói: "Nàng tới theo lời mời của người, sao người có thể nói không thấy chứ? Nữ nhân này muốn chơi trò gì đây?"

"Ta nói không gặp chính là không gặp, uống phí ta còn tự mình xuống bếp làm mấy món ăn, muốn mời nàng nếm thử, không nghĩ tới nàng lại thất ước rồi, bây giờ các người tới đây cùng ta đòi người, đây không phải là quá buồn cười sao?"

Hắn không tin chất vấn: "Nàng thật không có tới?"

Nghiêm Phụng Kiều lưu chuyển sóng mắt, ưu nhã đem bàn tay trắng nõn đặt ở trên đùi, "Người không tin thì có thể lục soát mà!"

"Tiểu Tam, có thể Nhạc Nhạc thật sự không tới đây, hay chúng ta đến chỗ khác tìm thử xem." Triển Mộ Bạch không cho là nàng có cần thiết lừa gạt bọn họ.

"Ta cảnh cáo người, nếu như người dám gạt ta, ta sẽ xé cái miệng lừa dối của người đó!" Triển Mộ Bạch quăng xuống những lời này, hai huynh đệ vội vã rời đi.

Tiểu Xuân mất mạng về sợ hãi, "Tiểu thư. Ngộ nhớ bọn họ lại trở về thì làm sao đây?"

Nàng vung khế chiếc khăn lụa mùi thơm bốn phía, kiêu mỵ cười lạnh! "Bọn họ lại không có chứng cứ, sao có thể chứng minh là ta chứ? Chỉ cần người đóng chặt miệng cho ta là được."

"Nô tỳ cái gì cũng sẽ không nói!" Tiểu Xuân hiểu nếu mình nói nhất định sẽ chết không thể nghi ngờ.

Nghiêm Phụng Kiều phát tay về hướng thức ăn trên bàn, "Đem mấy thứ này toàn bộ đổ hết đi đi."

Nghĩ đến Triển Mộ Bạch lại dám không nhìn đến sự tồn tại của ả ta một lần nữa, ả ta cảm thấy không cam lòng! Cho dù hắn hiện tại biến thành đáng yêu như quý! ả tuyệt đối không có khả năng gả cho hắn, nhưng ả chẳng qua không chịu nổi hắn lại không bị vẻ đẹp của mình mê hoặc.

Nếu trong lòng của hắn chỉ có nha đầu mập đó, vậy thì càng không thể để cho nàng sống rồi.

Bạn đang đọc truyện *Trư Tiểu Muội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Đây là lần đầu trong cuộc đời của nàng bị bắt cóc.

Đông Phương Nhạc Nhạc tròn đôi mắt to đen nhánh, không hề chớp mắt nhìn tên cướp, nàng lại không biết người này, tại sao hắn lại muốn bắt nàng đây? ! Chẳng lẽ trong lúc vô tình nàng đã đắc tội hắn, cũng không tự biết?

Nàng thật sự thật rất muốn hỏi cho rõ, nhưng nàng bị điểm huyết đạo, không chỉ thân thể không thể cử động, ngay cả lời cũng không thể nói, thật thống khổ.

Mà trong lòng Long Thiên Hành cũng đang do dự, khi hắn đồng ý giúp người yêu báo thù thì hắn vạn vạn không nghĩ tới người muốn giết lại là một tiểu cô nương trẻ người non dạ như thế, làm cho hắn nhất thời không biết nên hạ thủ như thế nào mới phải.

"Ngô." Đông Phương Nhạc Nhạc phát ra thanh âm ừ a a, thử lấy đưa tới sự chú ý của hắn.

Long Thiên Hành tay cầm đao, lại giống như nặng ngàn cân, "Người muốn nói chuyện?"

"Ừ!" Nàng gật đầu.

"Chỉ cần ngươi không kêu to, ta có thể giải á huyết cho ngươi." Hắn suy nghĩ rồi nói.

Nàng lập tức gật đầu như bằm tỏi, "Ừ, ừ, ừ!"

"Được, ngươi tốt nhất nói lời thì giữ lời." Long Thiên Hành giải huyết của nàng, để cho nàng có thể mở miệng nói chuyện.

"Hô" Đông Phương Nhạc Nhạc phun một hơi thật to, mới ngáy thơ cười nói: "Cám ơn ngươi, không thể nói chuyện thật sự rất khổ sở đó! Có thể xin hỏi một chút, tại sao ngươi muốn bắt ta hay không?"

Hắn lờn ít mà ý nhiều trả lời: "Bởi vì, ta muốn giết ngươi, "

"Tại sao?" Nàng chớp mắt, ngáy thơ hỏi.

Long Thiên Hành cắn răng một cái, "Không có lý do?"

"Vậy ngươi tại sao không giết nhanh lên?" Đông Phương Nhạc Nhạc nghiêng đầu hỏi.

"Ta." Nếu như hắn làm được là tốt.

Trên mặt của nàng không thấy nửa điểm sợ hãi, chẳng qua là đáng thương cầu khẩn, "Vậy ngươi có thể trước khi giết ta, để cho ta ăn một chút gì hay không? Bụng của ta thật đói đó! Cho dù thật sự phải chết, ta cũng không muốn làm quỷ chết đói."

Vậy sẽ rất đáng thương a!

"Hả?" Long Thiên Hành ghen hòng nhìn nàng trần trối, nếu đói lại là cô nương bình thường khác đã sớm khóc không ngừng, thậm chí dọa cho sợ đến mức hôn mê, mà nàng, không chỉ không sợ, lá gan vẫn còn rất lớn, lại dám cùng tên bất cóc như hắn nói điều kiện, xem ra nàng không giống như hoàng hoa khuê nữ tầm thường khác rồi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Đông Phương Nhạc Nhạc đau khổ, lỗ chĩa - chực khóc tự lảm bảm, "Sớm biết có thể như vậy, ta nên lấp đầy bụng một chút rồi mới rời khỏi nhà, hu hu hu. Ta thật đói đó!"

"Ta chỉ có bánh bao." Vừa nghe nàng khóc, Long Thiên Hành ngay lập tức đem một cái bánh bao trắng nhét vào bên miệng của nàng.

"Được rồi! Có còn hơn không." Nàng cắn một ngụm lớn, liền nhìn hắn cười không ngừng, "Cám ơn."

Gương mặt tục tũn của hắn trầm xuống, "Không cần cảm ơn ta, ta chính là người muốn giết ngươi." Nàng rốt cuộc có hiểu rõ tình hình hiện nay hay không?

"Ta biết rõ ngươi không phải là tự nguyện muốn giết ta, nếu không, ta đã sớm chết rồi." Đông Phương Nhạc Nhạc nhai bánh bao trong miệng, mặt không đổi sắc ra vẻ rất hiểu chuyện. "Nhưng, ngươi phải hiểu rõ ràng chuyện này! Nếu hôm nay ngươi giết chết ta rồi, kết quả sẽ rất thảm, ta thật sự không muốn hại ngươi."

Long Thiên Hành nghe không biết nên khóc hay cười, "Có ý gì?" Nàng đã sắp khó giữ được cái mạng nhỏ này rồi, lại còn dám uy hiếp hắn!

"Bởi vì, nếu như ta quả thật chết rồi, cha nuôi ta nhất định sẽ báo thù, còn có Ngân ca ca, Hắc ca ca cùng Ngọc tỷ tỷ cũng sẽ đến đòi mạng của ngươi, quan trọng nhất là Uy Uy, nàng nhất định sẽ nghĩ tất cả các phương pháp độc ác nhất để hành hạ ngươi cho đến chết, dù ngươi trốn chân trời góc biển, bọn họ cũng sẽ tìm được ngươi, đến lúc đó ngươi sẽ chết so với ta còn thảm hơn!

"Nể tình ngươi cho ta ăn bánh bao, ta khuyên ngươi suy nghĩ kỹ một chút, đừng bảo là ta sao không nói cho ngươi biết trước đó!" Tâm địa nàng rất tốt đó nha.

Hắn nghe ra được trọng điểm, nhíu mày hỏi: "Cha nuôi ngươi là ai?"

Nói đến cha nuôi, Đông Phương Nhạc Nhạc đã có thể có sức sống lại rồi. "Cha nuôi ta gọi là Đông Phương Duật, người ta cũng đều gọi ông ấy là Diêm Hoàng."

"Diêm Hoàng Đông Phương Duật? !" Huyết sắc trên mặt Long Thiên Hành hoàn toàn biến mất, "Ngươi là con nuôi của Diêm Hoàng, một hai vị công chúa của Diêm cung?"

Trên giang hồ người người đều biết Diêm Hoàng thời niên thiếu có thu dưỡng một đôi tỷ muội sanh đôi khó dây dưa, đem bọn họ xem như con ruột, hơn nữa bảo vệ rất cẩn thận.

Đông Phương Nhạc Nhạc hưng phấn gật đầu, "Thì ra là ta cùng Uy Uy cũng rất nổi danh a!"

"Sao lại thế được?" Hắn bị chấn động thật lớn thì thầm, "Tại sao nàng muốn ta giết chết người chứ?" Nghiêm gia là người làm ăn quy củ, dù thế nào chẳng nữa chắc chắn không thể có liên quan gì đến Diêm cung! Rốt cuộc Đã xảy ra chuyện gì?

Nàng cau chặt mi tâm, "Người cũng không biết sao? Vậy chúng ta cùng đi hỏi người kia là được." Sao lại phải ở chỗ này hao tổn tâm trí? Chỉ là uổng phí khí lực thôi.

Mặt Long Thiên Hành lộ vẻ vẻ chán chờ, "Nhưng"

"Dù sao công phu của ta thấp kém, cho dù muốn chạy cũng không chạy được, nếu quả thật là lỗi của ta, ta nguyện ý hướng các người nói xin lỗi, nhưng không phải là thâm cừ đại hận gì, đến mức không giết ta không được! Người nói có đúng hay không?"

Chọc phải Diêm cung không phải là việc nhỏ, hắn cũng muốn biết cho rõ ngọn nguồn.

"Đại ca, ca đừng buồn, chưa đến khúc cuối, ai thắng ai bại, vẫn còn rất khó nói." Nàng tràn đầy tự tin cười nói.

Ánh mắt Nghiêm Gia Lương đột nhiên sáng lên, "Đúng rồi! Ta quên mất, chuyện kia muội làm đến đâu rồi? Nha đầu mập đâu?"

"Ha ha! Nói không chừng vào lúc này đã lên Tây Thiên rồi!" Nàng cười duyên.

Hắn cường tiểu ba tiếng, "Tên họ Long ngu ngốc đó ngay cả giết một người cũng chịu giúp người làm, thật đúng là đù si tình."

"Dù thế nào đi nữa hắn là người giang hồ hai tay của hắn đã sớm dính vào máu tanh, giết một hay giết hai người đâu có gì khác biệt? Huống chi ta không hề buộc hắn, hết thầy đều là hắn tự nguyện."

Trên nóc nhà Long Thiên Hành xoay mình trắng xanh cả mặt, căm thù đến tận xương tủy, trừng mắt mỹ nhân lòng dạ rắn rết phía dưới hắn vì nàng, có thể nói là móc tim móc phổi, bởi vì nàng giống như nô tài mặc cho nàng sai khiến, kết quả lấy được lại là kết quả không thể tin được như thế.

Đông Phương Nhạc Nhạc mặt đồng tình nhìn hắn, đem tay nhỏ bé đặt tại trên vai của hắn, bày tỏ an ủi.

Huynh muội Nghiêm gia vẫn không biết, nên vẫn cứ tiếp tục nói

"Sau khi hoàn thành, muội định xử lý tên ngu ngốc đó ra sao?" Nghiêm Gia Lương cười tà hỏi.

Đồng tử mắt của nàng xẹt qua một tia sáng lạnh, "Chờ ta gả cho Bát Vương gia, hắn có thể làm khó dễ được ta sao? Nếu hắn dám xông vào Vương Phủ, nhất định sẽ bị loạn tiễn bắn chết, như vậy cũng tốt, tránh cho ta thêm phiền toái."

"Ha ha ha. Thiên hạ độc nhất là lòng dạ nữ nhân, lời nói này một chút cũng không hề sai đó."

"Được rồi, đại ca, Long Thiên Hành nói không chừng cũng đã sắp trở lại rồi, ta còn phải ứng phó hắn nữa, ca mau đi ra ngoài đi."

Long Thiên Hành đã nghe không nổi nữa, trái tim yêu nóng bỏng cũng nguội lạnh hẳn.

Uổng cho hắn "Cứu chi Thần Long" tung hoành võ lâm hơn mười năm, lại bị một nữ nhân tay trái gả không chặt đùa bỡn ở trong lòng bàn tay, thật là thật đáng buồn lại rất nực cười.

"Người không cần phải thương tâm như thế, đây cũng không phải là lỗi của người." Đông Phương Nhạc Nhạc sờ sờ đầu của hắn, trong lòng cũng rất khó sởn da gà. "Sau này không cần để ý đến nàng ấy nữa là được rồi!"

Hắn đưa mắt nhìn xuống cô nương giả tạo kia, không còn tình yêu, trong lòng chỉ còn lại hận thật sâu.

"Người trở về đi! Chuyện của ta và nàng, ta sẽ tự mình giải quyết." Hắn lạnh lùng nói.

Đông Phương Nhạc Nhạc gật đầu một cái, "Ta đi đây, người phải bảo trọng, gặp lại!"

Liên tục mấy cái lên xuống, nàng liền nhảy ra khỏi đại trạch của Nghiêm gia, tiếp theo đã nghe thấy tiếng kêu kinh hoàng của Nghiêm Phụng Kiều.

"Đại ca, ta nói phải không sai chứ? Ta biết ngay nữ nhân kia có vấn đề."

Nghe xong câu chuyện mà Đông Phương Nhạc Nhạc kể lại, Triển Mộ Bạch lòng đầy cảm phẫn rống giận

"Ta thật sự hối hận lúc ấy không có xé nát mồm của cô ta, chỉ cần tội danh xúi giục giết người thôi, cũng đủ để nàng ta ngồi mấy năm tù rồi."

Khách quan với sự phẫn nộ của hấn, Triển Mộ Thanh đã có thể có vẻ tỉnh táo hơn nhiều, thận trọng nói:

"Cho dù muốn kiện, cũng không phải là một chuyện dễ dàng, thế lực Nghiêm gia ở trấn này cũng không nhỏ, huống chi nha môn quan phủ đều có người của bọn họ, hậu thuẫn của bọn họ cứng hơn so với chúng ta, song phương nếu thực sự đối mặt gay cấn, sợ rằng rất khó ổn định."

Triển Mộ Bạch giận đỏ cặp mắt, vỗ án quát khế, "Chẳng lẽ chuyện này cứ bỏ qua như thế sao? Hôm nay thật may là heo tiểu muội không có sao, nếu nàng thật sự bị giết rồi, ta không tự tay làm thịt nữ nhân ác độc đó không thể, uy! Heo tiểu muội, chúng ta ở chỗ này nói chuyện đứng đắn, người đừng chỉ lo ăn có được không?"

"Người ta đang nghe mà!" Đông Phương Nhạc Nhạc đem mặt từ cái mâm nâng lên, nói xong, vội vàng thêm một viên sủi cảo tròn tròn vào trong miệng, "Người, người nói tiếp đi."

"Hừ! Lát nữa về ta sẽ tính sổ với nàng." Hấn bèn nhón liếc nàng một cái, mới lại nói: "Ta luôn luôn thấy nữ nhân Nghiêm Phương Kiều kia không vừa mắt! Bề ngoài như đại gia khuê tú, trong xương lại lẳng lơ, vốn định chỉ cần nước giếng không phạm nước sông, mọi người bình an vô sự thì được rồi, không nghĩ tới nàng lại dám chọc giận đến ta, không cho nàng ta biết tay là không được mà."

Đông Phương Nhạc Nhạc lúc này vô cùng nịnh nọt vỗ tay trầm trồ khen ngợi. "Chửi giỏi lắm!"

"Ăn thức ăn của nàng đi!" Triển Mộ Bạch con giận chưa tiêu liếc nàng một cái.

Điều này cũng không đúng, cái kia cũng không đúng, người này thật đúng là khó phục vụ mà! Nàng bĩu cái miệng nhỏ nhắn nghĩ thầm.

Triển Mộ Thanh trầm ngâm chốc lát, phân tích nói: "Vấn đề là, tại sao nàng ấy lại phải làm như thế? Nhạc Nhạc cùng nàng ta không thù không oán, tại sao muốn tìm nàng?"

"Có phải bởi vì đáng ghét ta đáng yêu hay không?" Đông Phương Nhạc Nhạc cười mị mị hỏi.

Triển Mộ Bạch ngửa đầu cười to hai tiếng, giống như nghe được chuyện buồn cười nhất trên đời, hấn cười lạnh nói: "Thật heo còn xinh xắn hơn nàng đó!"

Nàng phồng đôi gò má hồng hồng lên, "Người nói vậy, cha nuôi nói ta dễ thương hơn heo nhiều."

"Được so sánh với heo vinh quang lắm sao? Ta thấy nàng hí hửng quá đấy." Hấn không nhịn được cười nhạo nàng.

Đông Phương Nhạc Nhạc nổi giận thật, đem chiếc đũa khế ném cả giận nói: "Triển Mộ Bạch, người đối với ta càng ngày càng tệ, cũng không thương ta, ta không muốn người làm tướng công của ta nữa!"

"Người nói cái gì?" Lúc này hấn giận trắng xanh cả mặt, trầm giọng hỏi.

Thật sự không thể đối quá tốt với heo tiểu muội này, hấn đã chịu chấp nhận cưới nàng làm vợ, nàng lại còn nói không lấy hấn? Hừ!

Trên đời này không có chuyện tiện nghi như thế đâu.

"Ta muốn tặng người cho người khác, tìm thêm phiếu com dài hạn khác." Nàng tức giận nói.

Triển Mộ Bạch cố đè nén tức giận không phát tác, lạnh lùng hạ lệnh trực khách. "Đại ca, hiện tại ta cùng heo tiểu muội có chút chuyện riêng cần nói, mời về trước."

"Vậy ta đi ra ngoài trước." Triển Mộ Thanh thức thời đi thật mau.

Đông Phương Nhạc Nhạc thấy có gì đó không đúng, cũng muốn chạy theo. "Triển đại ca, ta đi chung với huynh."

"Hừm?" Triển Mộ Bạch kéo dài âm cuối, quả nhiên thành công đem Đông Phương Nhạc Nhạc đánh tại chỗ bất động. "Nợ của chúng ta vẫn chưa tính xong, nàng lại muốn đi đâu thế?"

Nàng nuốt nước miếng một cái, rõ ràng giả bộ ngu, "Nợ..., nợ gì nhỉ?"

Trên mặt Triển Mộ Bạch tràn ngập tức giận, hung ác lớn tiếng,

"Không phải nàng đã hứa không bao giờ nhận lời mời của người khác nữa, tại sao nuốt lời? Nàng đem cánh cáo của ta vào tai này ra tai kia sao?"

"Người ta nào có?" Đông Phương Nhạc Nhạc cúi đầu xoắn lấy ngón tay, oan uổng chu môi.

"Còn dám nói không có?" Trên trán hấn gân xanh nổi lên dữ dội.

"A!" Nhìn hấn thật sự biến sắc mặt, nàng ngoan ngoãn im lặng, cúi đầu, giả trang ra một bộ dạng cô vợ bé nhỏ.

Mặt hấn cười như không cười, "Nàng biết rõ rồi mà còn cố phạm phải, đã như vậy. Vậy thì phạt nàng một tháng không được ăn món ăn ta làm,

buổi tối cũng không có bữa đêm để ăn!"

Đông Phương Nhạc Nhạc thất thanh kêu to: "Sao ạ?"

"Hiện tại biết sự lợi hại của ta rồi chứ? Xem nàng sau này còn dám làm trái với ý của ta nữa hay không." Hừ...! Hắn cuối cùng cũng tìm được biện pháp sửa trị nàng rồi.

Nàng nước mắt rờn rờn cầu khẩn, "Đừng á! Hình phạt này quá nặng, đôi cái khác có được hay không?"

"Không đôi!" Triển Mộ Bạch hai tay ôm ngực, lạnh lạnh nói.

"Vậy ta cầu xin ngươi?" Nàng giãy giụa trước khi bị hành hình.

Triển Mộ Bạch ngao nghể liếc nhìn khuôn mặt đau khổ của nàng, quay mặt nói: "Cầu xin cũng không được."

"Vậy. Ta để cho ngươi hôn nhé ?" Đông Phương Nhạc Nhạc cười lấy lòng hỏi.

Mặt hắn bối rối, thấp giọng khiển trách, "Ta mới không cần."

"Vậy ngươi rút cuộc muốn thế nào đây? !" Nàng cũng giận.

"Ngươi đã thành tâm thành ý hỏi, được rồi! Vậy ta liền lòng từ bi nói cho ngươi biết, thứ nhất, sau này không được nói không quan tâm đến tướng công là ta nữa."

Đông Phương Nhạc Nhạc quái dị liếc hắn một cái, chu miệng nói: "Thật sao!" Nhưng trong lòng vẫn lầu bầu, người này thật là kỳ quái, vừa mới bắt đầu chết cũng không muốn làm tướng công của nàng, nhưng bây giờ lại bám lấy nàng không buông, hắn biến chuyển thật đúng là lớn.

"Nghe khẩu khí của nàng giống như rất miễn cưỡng?" Hắn hồ nghi nhíu mày hỏi.

Nàng lập tức đầu lắc giống như trống bỏi loại, "Không có, không có, một chút cũng không miễn cưỡng, thật đó!"

"Hừ! Ta tạm thời tin tưởng ngươi. Thứ hai, sau này ta nói một là một, không cho cãi lại mệnh lệnh của ta, phải biết xuất giá tòng phu, sau này ta chính là ông trời của nàng, nàng muốn làm gì đều phải trải qua sự đồng ý của ta, ta nói không được, nàng tuyệt đối cũng không được làm."

"Cái gì?" Điều này sao cùng Uy Uy nói hoàn toàn ngược lại vậy?

Triển Mộ Bạch âm trầm nhìn lấy nàng, "Nàng hoài nghi lời ta nói?"

Đông Phương Nhạc Nhạc to gan cãi chính luận điểm sai lầm "Lấy phu là trời" của hắn.

"Uy Uy nói tướng công là phải nghe lời chúng ta nói, cho dù ta có cố tình gây sự, cũng phải dung túng cho chúng ta, sau đó tận hết khả năng cung chịu chúng ta, mến yêu chúng ta, đầu giống như ngươi nói thế chứ?"

Hắn đối với nha đầu Uy Uy đó ấn tượng kém hơn rồi, nàng lại dám truyền thụ quan niệm hoang đường sai lầm cho heo tiểu muội!

Nếu như không phải là gặp phải hắn, sợ rằng không người nào dám cưới heo tiểu muội.

"Ta nói mới đúng!" Hắn bác bỏ nàng thuyết pháp.

Mi tâm của Đông Phương Nhạc Nhạc cau chặt lại, "Nhưng, Uy Uy Minh có nói"

"Nàng tin tưởng nàng ấy hay là ta?" Triển Mộ Bạch không đợi nàng nói xong đã lên tiếng hỏi, trong khẩu khí tràn đầy vị chua.

Cái miệng nhỏ nhắn của nàng hé rồi lại khép, khép rồi lại hé r, thật lâu mới nói: "Đương nhiên chính là ngươi rồi." Uy Uy, thật xin lỗi, nàng là người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu.

Khóe môi Triển Mộ Bạch cong lên, cả người cũng say mê chìm trong thắng lợi.

"Nàng có thể hiểu là tốt rồi. Nếu hai điều kiện này nàng cũng không có ý kiến, ta liền xem như nàng đã đồng ý, bất quá, lần sau nếu nàng còn lên ta đi ra ngoài, ta sẽ dùng hình phạt nặng hơn, tuyệt không khoan hồng! Ngược lại, nếu nàng ngoan ngoãn nghe lời, ta tự nhiên sẽ đối với nàng thật tốt, ta...."

"Làm thêm một bàn!" Đông Phương Nhạc Nhạc đã giải quyết hai bàn bánh sủi cảo, đem cái mâm trống rỗng đưa cho hắn, trực tiếp cắt đứt tuyên ngôn vĩ đại của hắn.

Sắc mặt của hắn càng trầm càng hắc, giống như một khắc trước khi núi lửa bộc phát.

"Heo, tiểu, muội!" Nhất thời một tiếng sư tử hồng hù dọa chim sẽ hoảng hốt bay ra ngoài.

Qua mấy ngày sau, toàn bộ người của Triển Viên mới biết được một tin tức chấn động.

Nghiêm Phụng Kiều không biết đắc tội với ai, mấy ngày trước ở trong nhà lại bị tên ác ôn nào đó rạch nát mặt! Mặc dù bảo vệ tánh mạng, nhưng cũng đã mất đi dung mạo mỹ lệ như thiên tiên. Không may, Bát Vương gia vừa được biết tin tức này, cấp bách phái người hồi hôn sự, Nghiêm Phụng Kiều tự giác không đất dung thân treo cổ tự sát, mặc dù được cứu, nhưng nặng cả đêm bị Nghiêm lão bản đưa đến nhà thân thích ở tạm.

Trừ chuyện này ra mấy vị thân hào bô lão của trấn trên, cũng chọn vào hôm nay tề tụ ở Triển Viên, và bí mật thương lượng cùng phu thê của Triển Sĩ Hộc hơn một canh giờ sau mới rời đi, Triển Mộ Bạch chợt được mời tới tiền thính, trải qua song thân nói rõ sau, sắc mặt của hắn không khỏi ngưng trọng.

"Tiểu Tam, đây là quyết định của tất cả dân trong trấn, bọn họ vẫn rất tin tưởng vào tài nấu nướng của con, cho là chỉ có con mới có thể lấy được danh hiệu ngư trù, thế nhưng nếu như thế không thể nghĩ ngờ sẽ đắc tội Nghiêm gia, cho nên, bọn họ quyết định cử hành cuộc so tài nấu nướng lần thứ nhất, để cho con cùng Nghiêm thiếu gia phân cao thấp, kẻ thắng liền có thể đại biểu bản trấn vào cung tham gia thi đấu." Triển Sĩ Hộc nói rõ.

Triển phu nhân khó nén vẻ sầu lo, nói rất thành khẩn: "Tiểu Tam, trải qua mấy ngày nay chứng minh, cho dù con không có cách nào khôi phục lại dung mạo trước kia, nhưng, mọi người vẫn kính trọng con như trước, cũng dần dần tiếp nhận vẻ bề ngoài của con, con cũng không nên để tâm vào chuyện vụn vặt, cứ chui rúc vào vỏ bọc của con nữa."

"Mẹ, con hiểu." Triển Mộ Bạch chậm rãi thả lỏng hàng mày cau chặt ra, thử lấy tâm lý bình ổn thường nhật để xử lý chuyện này. "Nghiêm gia cũng đồng ý cử hành cuộc tranh tài này sao?"

Triển Sĩ Hộc nghiêm túc gật đầu, "Bọn họ đã đồng ý, chỉ cần chúng ta cũng tán thành, liền có thể quyết định ngày giờ, còn có hạng mục so tài."

"Cha, mẹ, có thể cho con một chút thời gian để suy nghĩ không?"

"Dĩ nhiên có thể." Triển Sĩ Hộc không hề cưỡng bách hắn, lập tức quyết định.

Triển Mộ Bạch nhẹ lòng một chút, yên lặng đi ra khỏi sảnh.

Mặc dù lòng tin của hắn đã khôi phục không ít, nhưng nấu nướng trước mắt của mọi người, hắn vẫn chưa đủ tự tin.

Huống chi, Nghiêm Gia Lương năm năm nay nhất định sẽ cần cù luyện tập hơn hắn rất nhiều, chưa từng lùi biếng, ngộ nhờ hắn thua ở trên tay Nghiêm Gia Lương, hắn nên đối mặt người nhà như thế nào, còn có hương thân phụ lão đối với mình mong đợi rất nhiều?

Ai, mới chẳng bao lâu, hắn lại trở nên nhát gan như vậy rồi? Hắn tự giễu nghĩ thầm.

Mặt tâm sự nặng nề Triển Mộ Bạch theo bản năng đi về hướng Bách Hiên, suy nghĩ của hắn còn dừng lại ở giữa tham gia cùng không tham gia.

"Oa!" Một vật nặng bỗng nhiên từ sau đầu nhảy lên lưng của hắn, thiếu chút nữa làm cho hắn té sấp về phía trước.

"Hi hi. Có dọa ngươi giật mình hay không?" Đông Phương Nhạc Nhạc trên mặt chất đầy nụ cười, hai tay bám chặt lấy cổ của hắn hỏi.

Hắn khom lưng khẽ nguyên rủa, "Heo tiểu muội, nàng có biết ngươi rất nặng hay không? Eo của ta thiếu chút nữa đã bị nàng bẻ gãy, còn không mau xuống?"

Đông Phương Nhạc Nhạc nghe cũng không tức giận, vẫn đơn giản chỉ cần bám tại trên người của hắn

"Ta muốn ăn xôi ngọt thập cẩm."

"Xôi ngọt thập cẩm? !" Triển Mộ Bạch không tự chủ nhấn cao âm điệu.

"Còn có súp hoa quả hạt dẻ." Nàng mãnh liệt nuốt nước miếng nói.

Hắn thấp bả, "Nàng thật tham ăn mà!"

"Chàng không làm cho ta ăn, ta sẽ không xuống." Vì ăn, nàng sẽ dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào.

Qua thật lâu, Triển Mộ Bạch chậm chạp không hề nổi dóa, đột nhiên, hắn thở dài một cái, nhận rõ ở trong mắt nàng không chuyện gì quan trọng hơn so với ăn rồi, tướng công như hắn thật xấu số a!

"Nàng không xuống, ta làm sao nấu những thứ kia cho nàng? Nàng cho rằng làm hai món ăn này rất dễ dàng sao?" Con giận của hắn nhất thời không nổi lên được.

"Ta biết ngay chàng hiểu ta nhất mà." Nàng rất nhanh từ trên lưng của hắn trượt xuống, nịnh hót cười nói.

"Đừng theo ta nữa, thật chẳng đáng yêu!" Hắn hừ hừ hai cái, mũi chân chuyển một cái, thật sự đi về phía phòng bếp.

Đông Phương Nhạc Nhạc rất tự nhiên ôm cánh tay của hắn, đuổi theo cước trình của hắn.

"Mới vừa rồi lão bá tìm chàng làm gì thế?"

Hắn trầm ngâm, sâu kín nói: "Trán trên muốn cử hành một cuộc tranh tài nấu nướng, muốn chọn giữa ta cùng Nghiêm Gia Lương vào cung tham gia cuộc so tài tuyển chọn ngự trù năm năm một lần."

"Chàng sợ thua vị Nghiêm thiếu gia kia, sẽ rất mất mặt phải không?" Nàng một câu nói ra tâm sự của hắn.

Bước chân Triển Mộ Bạch ngừng lại một chút, "Ta."

"Chàng sẽ không thất bại, có phúc tinh như ta ở lại bên cạnh chàng, chàng nhất định sẽ đánh thắng hắn!" Đông Phương Nhạc Nhạc nở nụ cười dịu dàng cũng đuổi đi bóng ma trong lòng hắn.

Hắn động dung nhìn nàng, "Heo tiểu muội, "

Đôi mắt to của Đông Phương Nhạc Nhạc lóe lên, nhìn hắn không chớp mắt

"Có tương đối khản trương không?"

"Ừ!" Thần sắc Triển Mộ Bạch trở nên mềm mại, khó kìm lòng nổi theo lấy bản năng ôm lấy thân mình nhỏ xinh mềm mại của nàng, ở hành lang hôn nhẹ lên đôi môi của nàng.

Đội bốn cánh đôi môi tách ra, nàng mê hoặc ngược đôi mắt mơ màng nhìn hắn

"Ách. Chàng hôn ta?"

"Không phải nàng muốn cho ta hôn sao?" Triển Mộ Bạch bối rối đỏ mặt, cố ý lớn tiếng hỏi.

Nàng vui vẻ nói: "Dĩ nhiên không phải! Hiện tại chàng đã hôn ta liền không thể trốn được nữa, không lấy ta là không được đâu."

"Ta cũng đâu nói không cưới nàng chứ." Hắn đương nhiên sẽ nói được làm được.

Đông Phương Nhạc Nhạc ngược ngừng mím môi cười một tiếng, lộ ra phong thái bên lên hiếm có của nữ nhi

"Vậy chờ cuộc tranh tài kết thúc, chàng sẽ phải theo ta trở về gặp ta cha nuôi đó!"

"Chuyện này còn cần nàng nói sao, đến lúc đó, ta sẽ tự mình hướng cha nuôi nàng cầu hôn." Triển Mộ Bạch cầm lấy đôi bàn tay mềm mại nhỏ bé của nàng, hai người vai kề vai đi về hướng phòng bếp.

"Vậy. Sau này chàng cũng sẽ thương ta, cũng chiều ta, sẽ không khi dễ ta?"

Thật xa, chỉ nghe thấy Triển Mộ Bạch không chút nghĩ ngợi mà nói: "Dĩ nhiên sẽ không!"

"Vậy sau này ta muốn ăn cái gì, chàng cũng sẽ làm cho ta ăn có đúng không?" Gả cho vị thần bếp thật sự có rất nhiều chỗ tốt, sau này nàng cũng không phải lo không có thức ăn ngon để ăn nữa, nàng thật sự quá hạnh phúc!

Hắn ai oán gật đầu nói: "Đúng, đúng, đúng!"

"Thật tốt quá!" Nàng phát ra hoan hô.

Một chút cũng không tốt! Triển Mộ tự đáy lòng thầm than thở, nàng rút cuộc cho hắn là tướng công hay là đầu bếp dành riêng cho nàng?

"Đã quyết định ở sau nửa tháng cử hành tranh tài, lúc này cho dù không chờ đợi đoạn nào, ta cũng phải thắng!" Nghiêm Gia Lương lớn tiếng quát.

Vạn Phúc tất cung tất kính chờ ở một bên, "Thiếu gia định làm gì?"

"Chủ đề lần này là, hải sản. Có đúng không?" Đọc theo Giang Nam thủy sản rất nhiều, cho nên, hắn cũng không kinh ngạc.

"Ta lại nghĩ ra một biện pháp."

"Thiếu gia có diệu kế gì?" Vạn Phúc cười gian hỏi.

Nghiêm Gia Lương tà khí cười nói: "Kê lô tai tới đây."

Hai chủ tớ thăm thăm thì thì trong chốc lát, nói xong, hai người đồng thời cất tiếng cười to.

"Thiếu gia, chiều này thật đúng là quá hay!" Vạn Phúc vỗ mông nịnh bợ.

Khuôn mặt anh tuấn của hắn có vẻ có chút u ám, "Có câu nói có tiền có thể ma sui khiến quý, Nghiêm gia ta có là bạc, cũng không tin không lật đổ được hắn."

"Thiếu gia, vậy tiểu nhân lập tức đi làm."

"Nhất định phải làm xong cho ta, nếu không, ngươi cũng không cần trở lại!" Hắn lạnh lùng nói.

Vạn Phúc mặt sợ hãi, "Tiểu nhân nhất định không phụ lòng thiếu gia nhờ vả."

Bạn đang đọc truyện *Trư Tiểu Muội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: end

Ngày này, Triển Mộ Thanh cùng Hoàng Phủ Tuấn hai người tay trong tay trở lại Triển Viên, khoảng cách cuộc so tài, chỉ còn lại ngấn ngón không tới mười ngày.

"Sao các con đều trở về hết rồi?" Triển Sĩ Hòe liếc thấy ánh mắt của bọn hắn là lạ, tựa hồ đã xảy ra chuyện trọng đại gì, nếu không, bọn họ tuyệt sẽ không bỏ lại việc kinh doanh mà trở về đây.

Từ trước đến giờ luôn bảo trì bình thân nhất, Triển Mộ Thanh cũng nóng lòng nói: "Cha, hải nhi mới vừa nhận được một tin, Nghiêm gia dùng giá cao thu mua tất cả người đánh cá, mua tất cả hải sản bọn họ đánh bắt được trước trận đấu, mục đích đúng là để cho chúng ta không cách nào tham gia thi đấu."

Ông nghe vậy mặt liền biến sắc, "Tin tức này chính xác không?"

"Nhạc phụ, chuyện này vô cùng chính xác, tiểu tử cũng nhận được tin, cho nên mới chạy về thông báo với mọi người."

Hoàng Phủ Tuấn vô cùng lo lắng nói.

Triển Sĩ Hòe cau chặt lông mày xám trắng, "Không nghĩ tới Nghiêm gia lại có thể làm ra chuyện ti tiện như thế, đây thực sự đã phá hư quy củ cùng ý nghĩa của cuộc so tài này."

"Chúng ta cùng Nghiêm gia luôn đối đầu trên phương diện làm ăn nhiều năm như thế, Nghiêm Gia Lương lại coi Tiểu Tam là đối thủ cạnh tranh duy nhất! Xem ra lần này bọn họ là cầu được thắng lợi, không từ bất kỳ thủ đoạn nào." Triển Mộ Thanh bóp cổ tay mà nói: "Nhưng lần này thật sự quá là hèn hạ rồi! Cha, ngài phải hướng Nghiêm gia nói lên kháng nghị mới đúng."

"Nhưng những người đánh cá hợp tác với chúng ta lâu như thế, luôn hỗ trợ lẫn nhau, sao lại?"

Hoàng Phủ Tuấn thờ dài nói: "Trên đời này có ai thấy số bạc lớn mà không động tâm chứ? Huống chi bọn họ cũng muốn nuôi cả gia đình ấm no, sợ rằng rất khó kháng cự được hấp dẫn."

"Hôm nay thời gian cấp bách, chỉ bằng cứ đi khuyên mấy người đó một chút."

"Cha, không có ích lợi gì đâu." Ngoài cửa vang lên một thanh âm phẫn nộ.

Ba đôi mắt không hẹn mà cùng liếc về hướng Triển Mộ Lam mới vừa vào cửa.

"Hải nhi đã đi qua rồi, bọn họ nói trừ phi Triển gia xuất ra được giá tiền cao hơn Nghiêm gia, nếu không chỉ đành xin lỗi chúng ta."

Hoàng Phủ Tuấn tức giận cắn răng, "Thật là hết sức ghê tởm!"

"Cha, hiện tại nên làm sao đây?" Triển Mộ thanh đã rối loạn một mảnh, "Thật chẳng lẽ muốn chúng ta cùng Nghiêm gia thông đồng làm bậy sao? Vậy đã vi phạm vào tác phong làm việc của Triển gia chúng ta."

"Không sai, tranh tài chính là phải đường đường chính chính, tuyệt không thể đi theo lối của Bàng Môn Tả Đạo, chúng ta phải ổn định mình trước, tuyệt đối không thể luống cuống tay chân vào lúc này." Triển Sĩ Hòe hít sâu một hơi, trầm giọng nói: "Chuyện cho tới bây giờ, chúng ta chỉ có làm hết sức thôi lợi dụng các đường lối kinh doanh trước kia, đến các cửa hàng thủy sản, Còn nữa..., chuyện này không nên để cho Tiểu Tam biết! Tránh nhiều loạn tâm tư của nó. Mọi người chia nhau làm việc."

Khoảng cách tranh tài chỉ còn lại năm ngày.

Giấy đúng là vẫn không gói nổi lửa, cuối cùng Triển Mộ Bạch vẫn biết.

"Cha, tại sao không nói sớm cho con biết?" Hấn không phải đang trách cứ người nhà có ý giấu giếm, chẳng qua là tức giận Nghiêm gia lại vì muốn thắng được cuộc so tài này, lại sử dụng thủ đoạn hạ lưu.

Triển Sĩ Hòe áy náy thờ dài nói: "Cha chẳng qua là không muốn để cho con phân tâm, vốn tưởng rằng có thể thông qua quan hệ, tìm được người đánh cá chưa bị Nghiêm gia thu mua, vạn vạn không nghĩ tới Nghiêm gia ngay cả thế lực quan phủ cũng vận dụng, căn bản không có người dám giúp chúng ta."

"Tiểu Tam, con cũng đừng trách cha con, mấy ngày nay mọi người vì việc này đã đau đầu lắm rồi, đại ca, nhị ca con chạy hết chung quanh, chính là hi vọng có thể giúp con đánh thắng cuộc tranh tài này, chẳng qua là, chuyện đã biến thành như vậy, cũng không phải là chúng ta có thể dự liệu được." Triển phu nhân thờ dài than ngắn.

Triển Mộ Bạch nghe thế, không khỏi sinh lòng áy náy, "Thật xin lỗi, cha, cha cũng muốn tốt cho con, con thật sự không có trách cha, con chỉ là tức bọn họ."

"Cha hiểu, nhưng chúng ta không thể nổi giận như thế, cha tin tưởng nhất định còn có biện pháp có thể suy nghĩ."

"Đúng, đúng!" An tĩnh nghe xong đối thoại của bọn họ, ngồi ở một bên, cái đầu nhỏ của Đông Phương Nhạc Nhạc tựa như gà mổ thóc, mãnh liệt gật không ngừng.

Hấn hậm hực tặng cho nàng một cái liếc đầy xem thường, "Nàng gật đầu gì chứ?"

Đông Phương Nhạc Nhạc chỉ chỉ vào mình! Kiều ngạo nói: "Bởi vì ta có biện pháp!"

"Ta thấy nàng là dói váng đầu rồi, đi đi đi, tự mình đến phòng bếp tìm gì ăn đi." Triển Mộ Bạch hoàn toàn không tin nàng, vẫy tay giống như đuổi ruồi, muốn nàng đừng ở chỗ này gây sự.

Nàng tức giận phùng má lên trong lòng có loại cảm giác bị người khinh thường.

"Người ta nói là thật, sao chàng lại không tin ta?" Hừ! Nàng muốn chứng minh cho hấn thấy.

Triển Mộ Bạch cười nhạo nàng, "Cái đầu dưa của nàng ngoài thức ăn ra, còn có thể chứa những gì?"

"Hừ, chàng cứ nhìn người từ trong khe cửa, nói sao mắt chàng chẳng nhỏ hẹp chứ?" Đông Phương Nhạc Nhạc chống eo trách mắng.

Hấn cố ý từ trên xuống dưới xem kỹ thân thể phì nộn của nàng, khề bình luận trên cột"Ừ! Xem ra xác thực không nhỏ hẹp lắm."

Đông Phương Nhạc Nhạc bị hấn làm phát bực rồi, nàng không thèm quan tâm đến hấn, trực tiếp đi tới trước mặt phu thê Triển Sĩ Hòe.

"Lão bá, cháu có biện pháp ở trước trận đấu có thể lấy được thứ các người muốn." Tổng đàn Diêm cung ở Giang Nam trông coi cả thủy vực, muốn hải sản gì không có chứ, chỉ cần đi tìm Ngọc tỷ tỷ, nàng có đầy đủ nhân thủ, tuyệt đối có thể thuận lợi bắt được hải sản tươi mới nhất.

"Có thật không?" Phu thê Triển Sĩ Hòe trăm miệng một lời cả kinh kêu lên.

Nàng vỗ ngực bảo đảm, "Giao cho cháu là được rồi, bây giờ cháu sẽ lên đường lập tức, nhất định sẽ về đúng ngày tranh tài, các người yên tâm chờ cháu nhé, cháu đi nha."

Triển Mộ Bạch đầu tiên là kinh ngạc, sau một khắc liền đuổi theo."Heo tiểu muội, nàng đừng đùa nữa!"

"Ta mới không hề đùa, ta sẽ giúp chàng đánh thắng tên tiểu nhân kia, cho chàng vào cung làm ngự trù." Nàng lòng tin mười phần mà nói.

Ngũ quan của hấn không khỏi nhu hòa xuống, "nàng có lòng như thế ta thật sự vô cùng cảm động, bất quá, nàng có thể tìm ai giúp một tay? Tất cả nên tìm, có thể tìm, Đại ca cùng nhị ca đều đã tìm qua còn có biện pháp gì chứ? Nàng cũng đừng phí tâm."

Đông Phương Nhạc Nhạc liên tục nhấn mạnh, "Cho dù như thế thì sao, hiện tại đã nhận thua còn quá sớm ta hứa với chàng sẽ nhanh chóng quay lại, đến lúc đó, chàng đừng quên chuẩn bị nguyên liệu khao thưởng ta đó! Uy! Đầu của chàng nên thấp một chút."

"Làm cái gì?" Triển Mộ Bạch theo lời cúi thân thể, thỉnh linh bị nàng ở trên miệng hôn nhẹ một chút.

Đông Phương Nhạc Nhạc phát ra tiếng cười khanh khách, hướng hấn giơ giơ đôi tay nhỏ bé, "Hẹn gặp lại!"

"Heo tiểu muội. . . ." Ngực của hấn bởi vì nàng rời đi mà buồn buồn.

Nàng phải nhanh chóng trở lại, ta chờ nàng!

Cuộc so tài mà dân trấn mong đợi cuối cùng cũng đến.

Trên quảng trường, Nghiêm, Triển hai nhà mỗi người một bên rồi rít bày ra trận thức, chuẩn bị ứng chiến

Nhìn các loại hải sản tươi mới nhất, cao cấp nhất, trưng bày bên phần thi của Lục Nghi lâu, các bô lão trong trấn cũng chỉ có thể lo lắng, nhưng không thể làm gì được.

Hàng ngàn dân chúng không hẹn mà cùng chen lấn vào quảng trường, đem các đầu đường chen lấn nước chảy không lọt, đây chính là đại sự toàn bộ trấn, cũng là một cuộc tranh tài hoàn toàn mới trước đó chưa từng có, còn có người ngay từ lúc nửa tháng trước liền bắt đầu âm thầm đặt cược, đánh cuộc bên nào sẽ thắng.

Ở bên trong tiếng chiêng trống đình tại nhữc óc, Triển Mộ Bạch cùng Nghiêm Gia Lương xuất hiện trong tiếng vỗ tay của mọi người, hai người so tài bằng ánh mắt ở giữa không trung, sấm sét vang dội, không ai nhường ai.

"Triển Mộ Bạch, các ngươi chuẩn bị thực phẩm gì nhỉ?" Nghiêm Gia Lương âm độc xoa cằm, cười giống như con rắn độc đang phun lưỡi dọa kẻ địch."Chẳng lẽ ngươi lại muốn dùng những con tôm cua nhỏ như thế đấu với ta sao? Ha ha. . . . Buồn cười chết người, ta xem ngươi nên sớm đầu hàng, tránh cho như thế này sẽ bị người ta chế giễu."

Triển Mộ Bạch giận dữ công tâm, rống to, "Tên tiểu nhân này!"

"Tiểu Tam, chó bị loại người như vậy chọc giận, không đáng giá." Triển Mộ Lam ở bên cạnh nhắc nhở hần.

Triển Mộ Thanh lòng như lửa đốt, nhưng bề ngoài vẫn gắng giữ tĩnh táo, "Không sai, thắng bại còn chưa định, chúng ta còn có Nhạc Nhạc, chỉ hy vọng nàng có thể đứng lúc chạy tới."

"Còn thời gian bao lâu?" Triển Mộ Bạch khắc chế lửa giận hỏi.

"Đại khái còn khoảng nửa canh giờ."

Về mặt Triển Mộ Bạch thu lại, đem ánh mắt nhìn về hướng quân địch, thấy Nghiêm Gia Lương một bộ nắm chắc phần thắng, hần hít sâu một hơi, tự nói với mình không tới cuối cùng, tuyệt không dễ dàng buông tay.

"Triển Mộ Bạch, hôm nay ta muốn cho ngươi biết, ai mới có tư cách ngồi lên vị trí Thần Trụ." Nghiêm Gia Lương nhìn ra quần cảnh của bọn họ, nghênh ngang khiêu chiến

"Ngươi sợ có đứng hay không? Hừ! Ta muốn ngươi trước mặt toàn bộ người của trấn này cũng sẽ không ngóc đầu lên được nữa, ngươi vẫn là ngoan ngoãn trốn về trong hang chuột của ngươi đi!"

"Kẻ điên!" Hần đã thoát khỏi tự ti, đối với Nghiêm Gia Lương khiêu khích hoàn toàn không lau động mảy may.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, bình thản đài trên có động tác.

"Mọi người im lặng!" Một nam tử trung niên đảm nhiệm người điều khiển chương trình giờ hai tay lên hô to, "Cuộc so tài nấu nướng hôm nay để cho Đắc Ý lâu cùng Lục Nghi lâu ứng cử ra một vị đại biểu tham gia, chủ đề là "Hải sản", dùng là sản phẩm nổi tiếng Giang Nam, trừ so tốc độ ra, còn phải đủ sắc, hương, vị, cùng với tính sáng tạo độc đáo trên sản phẩm, người nào có thể đem đặc sản Giang Nam chúng ta biểu đạt đặc sắc nhất hoàn mỹ nhất, người đó chính là nhà vô địch hôm nay."

"Chúng ta mời được ba vị đại sư Bình phẩm tất cả đều là đến từ các nơi, nghiên cứu thức ăn ngon có hơn mấy chục năm, tin tưởng có thể cho mọi người một đáp án hài lòng."

Trong tiếng vỗ tay hoan hô như sấm động, cuộc tranh tài tiến vào cao trào nhất.

"Làm sao đây? Nhạc Nhạc vẫn không thể nào chạy về, phải so tại sao đây?" Triển Mộ Lam có chút thiếu kiên nhẫn nói thầm.

Triển Mộ Thanh đã trông đến nỗi mòn con mắt, trong miệng không ngừng nói lầm nhảm, "Nhất định phải tới kịp, không tới kịp là không thể!"

"Cuộc tranh tài sẽ bắt đầu" người điều khiển chương trình giờ cái mõ lên, định gõ xuống.

Trong lúc đó, trong đám người nổi lên xôn xao, vốn đang kê vai sát cánh không thể chen chân được tự động tách ra, nhường ra một con đường trống.

Chỉ thấy 7, 8 Hắc y nhân lạnh lùng hợp lực hộ tống mấy cỗ xe tiến vào quảng trường, trên xe tất cả bày hai chum đựng nước, mọi người không khỏi tò mò đuổi dài cổ, muốn xem thử đó là gì.

"Các người nhìn kia! Là Nhạc Nhạc." Triển Mộ Thanh dẫn đầu kêu thành tiếng.

Triển Mộ Lam cũng không kìm hãm được cao giọng kêu to: "Thật sự là Nhạc Nhạc, chúng ta được cứu rồi!"

"Các vị, ta đã trở về!" Nở nụ cười tươi tắn, Đông Phương Nhạc Nhạc đứng ở chiếc trên chiếc xe đầu tiên, liềm mạng hướng mọi người phát tay, tiếp theo, trước mắt mấy ngàn người nhảy xuống mặt đất, dùng khinh công nàng am hiểu nhất, nhảy về hướng người thương.

"A!" Triển Mộ Bạch theo bản năng ôm lấy nàng, hai người cùng nhau té ngã trên đất.

Cánh tay của nàng ôm chặt lấy hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn chôn ở cổ của hắn, "Ta rất nhớ chàng, chàng có nhớ ta không?"

"Ai lại nhớ con heo tiểu muội này chứ?" Hốc mắt hắn ửng đỏ, thanh âm cũng khàn khàn, hắn không thể tin được nàng thật sự ở trong lòng hắn rồi! Bất quá, hắn vẫn là vịt chết còn cứng mỏ, chính là không chịu nói nửa câu dễ nghe. "Động tác của ngươi so với heo còn chậm hơn, kéo dài tới lúc này mới trở về."

Đông Phương Nhạc Nhạc cau chiếc mũi thon, "Người ta đã rất nỗ lực, nhưng, thật may là còn kịp! Ta giúp chàng lấy được rất nhiều đồ tốt, tên tiểu nhân họ Nghiêm đó nhất định phải thua."

"Có đúng không đó?" Hắn cố ý trêu nàng.

Nàng tức giận ục ục liếc xéo hắn, "Không tin tự chàng nhìn đi!"

"Khụ, khụ!" Triển Mộ Thanh xin lỗi giả khụ hai tiếng, nhỏ giọng nhắc nhở hai người quên mình. "Tiểu Tam, rất nhiều người đang nhìn, các ngươi có muốn đứng lên trước hay không?"

Triển Mộ Bạch lúc này mới đỏ bừng khắp mặt đứng dậy từ dưới đất, cũng nhân tiện đem Đông Phương Nhạc Nhạc kéo lên.

"Chàng đi theo ta!" Nàng kéo hắn đi tới trước những cái xe xếp thành một hàng, các Hắc y nhân bị tạm thời trưng điều đảm đương phu xe đứng yên ở một bên, chờ sai khiến. "Các ngươi có thể đi về, thay ta nói tiếng cảm ơn với Ngọc tỷ tỷ."

Hắc y nhân ôm quyền, cùng kêu lên quát lên: "Thuộc hạ cáo lui." Nói xong, dùng tốc độ nhanh nhất biến mất ở trong quảng trường.

"Bọn họ là ai?"

"Sau này chàng sẽ biết." Đông Phương Nhạc Nhạc không rảnh cùng hắn giải thích quá nhiều, chỉ xuống mỗi một xe

"Tự chàng nhìn cho kỹ, nơi này đều là hải sản vừa đánh bắt xong bắt kể là cá, tôm, cua hoặc rùa biển, đều là thứ ngon nhất, thượng hạng nhất."

Triển Mộ Bạch sau khi nhất nhất kiểm tra, chứng minh lời của nàng không hề sai.

Hắn lấy ánh mắt khiêu chiến nhìn về hướng Nghiêm Gia Lương dần dần mất đi về ngao mạn, sau đó đi tới trước mặt trọng tài bình phẩm nói: "Đắc Ý lâu đã chuẩn bị xong rồi."

"Tốt, " cuộc so tài bắt đầu!"

Thương! La gõ vang lên.

Đối với cuộc so tài nấu nướng một năm trước kia, đến nay mọi người còn bàn tán say sưa.

Kể từ khi Đắc Ý lâu thắng tranh tài, kinh doanh của Lục Nghi lâu càng ngày càng giảm, Nghiêm Gia Lương thậm chí bởi vì ở sau lưng động chút tay chân, gặp phải dân trần thóa mạ, cuối cùng lẫn lộn ngoài đời không nổi, không thể làm gì khác hơn là chuyển hướng kinh thành phát triển.

Mà dưới sự đề cử của bộ lão trong trấn, Triển Mộ Bạch trải qua suy tính liên tục, ở một khắc cuối cùng lại cự tuyệt vào cung cạnh tranh chức ngự trù. Trải qua nhiều khúc chiết như thế, hắn đã không còn là thiếu niên năm năm trước kia muốn nổi danh lập vạn, hiểu được quý trọng thứ có bên cạnh mình.

Hắn cảm thấy thay vì chỉ làm cho một mình hoàng đế ăn, không bằng làm cho tất cả người thích tay nghề của hắn hưởng dụng, hơn nữa sẽ có cảm giác thành tựu.

Triển Mộ Bạch trở lại làm đầu bếp Đắc Ý lâu lần nữa, trong điểm mỗi ngày khách quý chật nhà, chỉ trong phòng bếp, thì có gần hai mươi người rất bận rộn, người người phân công hợp tác, bằng tốc độ nhanh nhất đem từng món thức ăn ngon đưa đến trước mặt khách.

Bất quá, thỉnh thoảng sẽ xuất hiện loại tiết mục này "Ủa? Dĩa Tôm nướng sao không thấy vậy?"

"Cua hấp sen của ta đâu rồi?"

"Nguy rồi! Gà chiên giòn của ta cũng mất vài miếng!"

"Mới vừa rồi rõ ràng vẫn còn ở đây nha!"

"Sao lại sẽ không cánh mà bay vậy? Bảo ta làm sao giao phó cùng khách đây?"

"Làm lại nhiều hơn đi, nhanh lên."

Nghe bọn hấn nói, Triển Mộ Bạch để xuống dao, con mắt tinh anh nhủ lại, ánh mắt như điện quét qua phòng bếp to như vậy.

"Heo, Tiểu, muội!" Hấn lập tức biết "Hung thủ" là ai.

Một bàn tay nhỏ bé trắng nõn từ dưới đáy bàn từ từ vươn ra.

Triển Mộ Bạch quát chói tai, "Còn không ra!"

"Ra ngoài thì được mà!" Một tiếng lầu bầu, Đông Phương Nhạc Nhạc do dự nửa ngày mới lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn vô tội, "Người ta đói bụng, cũng không phải là cố ý muốn ăn trộm."

Hấn nhất thời há hốc mồm cứng lưỡi, "Một canh giờ trước không phải nàng mới ăn no sao?"

"Nhưng, người ta lại đói bụng." Đây cũng không phải là nàng có thể khống chế.

"Lại đói bụng? !" Triển Mộ Bạch ho khan một tiếng, đề cao âm điệu, "Nàng ăn ba chén lớn cơm, lại ăn hết năm đĩa to, lại còn cùng ta kêu đói?"

Đông Phương Nhạc Nhạc bĩu cái miệng nhỏ nhắn một chút, bàn tay nhỏ bé khẽ vuốt cái bụng nhô ra, "Mẹ chồng nói, ta bây giờ là ăn một người bỏ hai người, phân lượng dĩ nhiên so bình thường còn nhiều hơn. Nếu chàng muốn mắng, thì mắng con của chàng đi."

Hấn liếc mắt xuống bụng của nàng, không tự chủ chuyển thành triu mến cùng cung chịu.

"Vậy nàng cũng không thể đến phòng bếp trộm món ăn nha! Những thứ này ta chuẩn bị cho khách dùng." Triển Mộ Bạch dùng khăn mặt sạch sẽ giúp nàng xoa xoa bàn tay nhỏ bé dính đầy dầu mỡ, ôn nhu nói: "Nàng còn đói bụng không?"

Nàng dùng sức gật đầu, "Còn!"

"Ta cùng nàng trở về phòng trước, làm tiếp mấy món ăn khác cho nàng ăn."

"Muốn ăn cái gì chàng cũng nguyện ý giúp ta làm sao?" Vừa nghe đến có thức ăn, ánh mắt của nàng tỏa sáng lấp lánh.

Triển Mộ Bạch nhất thời cảm thấy tê dại da đầu, "Nàng lại muốn ăn cái gì rồi hả?" Hấn chỉ sợ nàng ra vấn đề khó khăn.

"Ta nghe nói thức ăn của hoàng đế ăn rất ngon, không phải dân chúng bình thường có thể ăn được, ta thật muốn ăn đó! Chàng làm cho ta ăn có được không?" Nàng làm nũng nói.

Hấn nghe xong lập tức cảm thấy đầu mình to ra. "Nàng muốn ăn ngự thiện cung đình?"

Đông Phương Nhạc Nhạc nhìn về mặt hấn, thất vọng nói: "Không được đúng không? Vậy thì thôi."

"Ai nói? Trên đời này không có món ăn nào ta không làm được, ngự thiện thì có là gì chứ?" Hấn thốt ra, lần này muốn đổi ý cũng không kịp.

"Thật là giỏi! Ta biết ngay chàng nhất định sẽ làm được mà." Nàng dùng ánh mắt sùng bái nhìn tướng công của mình, "Vậy lúc nào ta mới có thể ăn được?"

"Rất nhanh, có chút chuyện cần chút thời gian mới được." Chuyện cho tới bây giờ, vì thỏa mãn bụng mang thai của nàng, chỉ đành phải chịu đựng nàng mà thôi, ài! Ai bảo hấn vô cùng yêu thương heo tiểu muội này chứ!

Bất quá, hấn vẫn vạn phần cảm kích trời xanh an bài bọn họ gặp nhau, nếu không có nàng, hấn sẽ vĩnh viễn không có cách nào mở ra được khúc mắc, đến một bầu trời khác, cho nên, đời này hấn nguyện ý làm đầu bếp của nàng, ài! Cho dù phải cùng nàng sinh dưỡng một đám heo con, hấn cũng nhận.

Bạn đang đọc truyện *Trư Tiểu Muội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.